

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Segon període

Sèrie P - Número 21

Dimecres, 7 de juny de 2000

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 16, primera reunió

Í N D E X

Declaració

institucional sobre l'assassinat del senyor Jesús Pedrosa (tram. 401-00010/06)

Composició

de mesos de comissions

Projecte de llei

de modificació parcial de la Llei 18/1990, del 15 de novembre, de creació del Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada (tram. 200-00004/06)

Projecte de llei

de pensions periòdiques (tram. 200-00005/06)

Projecte de llei

de modificació de la Llei 5/1985, del 16 d'abril, de creació del Centre d'Informació i Desenvolupament Empresarial, i de la Llei 23/1984, del 24 de novembre, del Laboratori General d'Assaigs i Investigacions (tram. 200-00015/06)

Preguntes

Informe

sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'any 1996, part II de la Memòria de la Sindicatura de Comptes al Parlament, corresponent a l'exercici del 1997 (tram. 257-00003/06)

Proposició de llei

sobre la creació del Consell Català de Sostenibilitat (presa en consideració) (tram. 202-00001/06)

Proposició de llei

sobre actuacions protegides en matèria d'habitatge i sòl (presa en consideració) (tram. 202-00061/06)

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei sobre l'ús de les llengües de l'Estat en l'emissió de segells i altres efectes postals (presa en consideració) (tram. 270-00022/06)

Designació

dels membres del Consell Audiovisual de Catalunya (tram. 284-00003/06)

→

Í N D E X

Designació

d'un vocal de la Comissió Executiva de la Junta de Museus de Catalunya (tram. 200-00006/06)

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre l'ampliació de les despeses previstes en el pressupost (tram. 300-00204/06)

S U M A R I

La sessió s'obre a les deu del matí i cinc minuts.

- **1. Declaració institucional sobre l'assassinat del senyor Jesús Pedrosa** (tram. 401-00010/06) (10:05)
El president en llegeix el text. 8
- **2. Composició de meses de comissions** (10:06)
La secretària primera llegeix la composició de les meses de comissions. 8
- Modificació de l'ordre del dia
El president anuncia la posposició de la interpellació corresponent al punt setzè de l'ordre del dia. 8
- **3. Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de llei de modificació parcial de la Llei 18/1990, del 15 de novembre, de creació del Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada** (tram. 200-00004/06) (punt primer de l'ordre del dia) (10:08)
Presentació del Projecte: conseller de Governació i Relacions Institucionals. 8
Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Verds: Sr. Ribó i Massó. 9
Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Ridao i Martín. 9
Posició del G. P. Popular: Sra. Esteller Ruedas. 10
Posició del G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi: Sr. Masllorens i Escubós. 11
Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Camps i Rovira. 11
Votació del text del Dictamen (10:28): aprovat per unanimitat, per 123 vots a favor, cap en contra i cap abstenció. 11
- **4. Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de llei de pensions periòdiques** (tram. 200-00005/06) (punt segon de l'ordre del dia) (10:28)
Presentació del Projecte: consellera de Justícia. 12
— Esmenes núm. 2, 12 i 13 (S-CC) 12
Torn a favor: Sr. Masllorens i Escubós, que anuncia alhora la retirada de l'esmena núm. 2. 12
— Esmenes núm. 9, 19 i 26 (P)
Torn a favor: Sra. Nadal i Aymerich, que anuncia alhora la retirada de les esmenes núm. 9 i 26. 13
— Esmena núm. 22 (IC-V)
Torn a favor: Sr. Ribó i Massó, que n'anuncia la retirada. 15
— Esmena núm. 30 (ERC)
Torn a favor: Sr. Ridao i Martín, que n'anuncia la retirada. 15
Torn en contra conjunt: Sr. Camps i Rovira (CiU), que anuncia l'acceptació de les esmenes. 16
Votació de les esmenes núm. 12, 13 i 19 (11:09): aprovades per unanimitat, per 132 vots a favor, cap en contra i cap abstenció. 17
Votació del text del Dictamen (11:10): aprovat per unanimitat, per 133 vots a favor, cap en contra i cap abstenció. 17
- **5. Tramitació en lectura única del Projecte de llei de modificació de la Llei 5/1985, del 16 d'abril, de creació del Centre d'Informació i Desenvolupament Empresarial, i de la Llei 23/1984, del 28 de novembre, del Laboratori General d'Assaigs i Investigacions** (tram. 200-00015/06) (punt tercer de l'ordre del dia) (11:11)
Presentació del Projecte: conseller d'Indústria, Comerç i Turisme. 18
El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.
Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Verds: Sr. López Bulla. 19
Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Ferrer i Gironès. 19
Posició del G. P. Popular: Sr. Fernández Deu. 19
Posició del G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi: Sr. Barceló i Roca. 20
Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Fernández i Teixidó. 20

Votació (11:36): aprovada per unanimitat, per 130 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

21

La sessió se suspèn a dos quarts de dotze del migdia i onze minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda.

6. Preguntes (punt vint-i-setè de l'ordre del dia) (16:30)

Pregunta al president de la Generalitat sobre la col·laboració de les universitats catalanes per a fer de Catalunya una societat oberta i competitiva (tram. 317-00093/06)

Formulació: Sr. Castellà i Clavé (CiU).

22

Resposta: president de la Generalitat.

22

Pregunta al president de la Generalitat sobre la convocatòria de les forces polítiques per a treballar qüestions cabdals per al futur del país (tram. 317-00095/06)

Formulació: Sr. Fernández Díaz (P).

22

Resposta: president de la Generalitat.

23

Repregunta: Sr. Fernández Díaz (P).

23

Segona resposta: president de la Generalitat.

23

Pregunta al president de la Generalitat sobre la posició del Govern amb relació als esdeveniments polítics de la darrera setmana (tram. 317-00097/06)

Formulació: Sr. Carod-Rovira (ERC).

23

Resposta: president de la Generalitat.

23

Repregunta: Sr. Carod-Rovira (ERC).

24

Segona resposta: president de la Generalitat.

24

Pregunta al president de la Generalitat sobre les sol·licituds del món empresarial per a dotar Catalunya d'una millor estratègia econòmica (tram. 317-00101/06)

Formulació: Sr. Maragall i Mira (S-CC).

24

Resposta: president de la Generalitat.

25

Repregunta: Sr. Maragall i Mira (S-CC).

25

Segona resposta: president de la Generalitat.

25

Pregunta al president de la Generalitat sobre els propòsits de capteniment del Govern amb relació a la creació de 6.000 places d'educació infantil, de 0 a 3 anys (tram. 317-00103/06)

Formulació: Sr. Ribó i Massó (IC-V).

26

Resposta: president de la Generalitat.

26

Repregunta: Sr. Ribó i Massó (IC-V).

26

Segona resposta: president de la Generalitat.

26

Pregunta al Consell Executiu sobre la presència massiva de quironòmids a la conca baixa del riu Besòs (tram. 310-00095/06)

El president n'anuncia la retirada.

27

Pregunta al Consell Executiu sobre la conversió de l'aeròdrom d'Alfés (Segrià) en un aeroport de tercera categoria (tram. 310-00109/06)

Formulació: Sr. Fabregat i Vidal (P).

27

Resposta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

27

Repregunta: Sr. Fabregat i Vidal (P).

27

Segona resposta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

27

Preguntes al Consell Executiu sobre els motius de la venda d'un immoble de la companyia Enher a Convergència Democràtica (tram. 310-00016/06) i sobre la declaració de l'impost de transmissions patrimonials derivada de l'adquisició d'un immoble per Convergència Democràtica (310-00019/06)

Formulació: Sr. Boada i Masoliver (IC-V).

28

Resposta conjunta: conseller d'Economia, Finances i Planificació.

28

Repregunta: Sr. Boada i Masoliver (IC-V).

29

Segona resposta conjunta: conseller d'Economia, Finances i Planificació.

29

Preguntes al Consell Executiu sobre l'aplicació del Pla de promoció i estabilitat del professorat de les universitats (tram. 310-00079/06) i sobre els criteris d'assignació entre les universitats catalanes dels recursos derivats del Pla de promoció i estabilitat del professorat de les universitats (tram. 310-00080/06)

Formulació: Sra. Duch i Plana (S-CC).

Resposta conjunta: conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

Repregunta: Sra. Duch i Plana (S-CC).

Segona resposta conjunta: conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

Preguntes al Consell Executiu sobre els projectes del Pla d'infraestructures 2000-2006 que haurien de ser prioritzats davant la Comunitat de Treball dels Pirineus (tram. 310-00085/06) i sobre els projectes de millora de les carreteres de penetració a Europa pels Pirineus centrals (tram. 310-00086/06)

Formulació: Sr. Boya i Alós (S-CC).

Resposta conjunta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

Repregunta: Sr. Boya i Alós (S-CC).

Segona resposta conjunta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

7. Dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes relatiu a l'Informe sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'any 1996, part II de la Memòria de la Sindicatura de Comptes al Parlament, corresponent a l'exercici del 1997 (tram. 257-00003/05) (punt quart de l'ordre del dia)

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Verds: Sr. López Bulla.

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Ferrer i Gironès.

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

Posició del G. P. Popular: Sr. Fabregat i Vidal.

El president es reincorpora al seu lloc.

Posició del G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi: Sr. Carnicer i Vidal.

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Curto i Forés.

El Sr. Carnicer i Vidal (S-CC) intervé per una qüestió d'ordre.

Votació del Compte general de la Generalitat de Catalunya de l'any 1996 (18:20:10): aprovat per 67 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

Votació de l'Informe sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'any 1996, part II de la Memòria de la Sindicatura de Comptes al Parlament, corresponent a l'exercici del 1997, i de la resta del text del Dictamen (18:20:34): aprovat per unanimitat, per 132 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

8. Presa en consideració de la Proposició de llei de creació del Consell Català de Sostenibilitat (tram. 202-00001/06) (punt cinquè de l'ordre del dia) (18:21)

Presentació: Sra. Font i Montanyà (IC-V).

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Vendrell i Segura.

Posició del G. P. Popular: Sr. Fabregat i Vidal.

Posició del G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi: Sra. Tura i Camafreita.

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Rull i Andreu.

Votació (19:03): rebutjada per 63 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

Alteració de l'ordre del dia

El president anuncia l'ajornament del punt sisè de l'ordre del dia.

9. Presa en consideració de la Proposició de llei sobre actuacions protegides en matèria d'habitatge i sòl (tram. 202-00061/06) (punt setè de l'ordre del dia) (19:04)

Presentació: Sr. Ferrer i Gironès (ERC).

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Verds: Sra. Font i Montanyà.

Posició del G. P. Popular: Sra. Sánchez-Camacho i Pérez.

Posició del G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi: Sr. Labandera Ganachipi.

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Puigdomènech i Cantó.

El Sr. Ferrer i Gironès (ERC) intervé per contradiccions.

El Sr. Puigdomènech i Cantó (CiU) li respon.

Votació (19:45): rebutjada per 63 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

10. Tramitació en lectura única de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei sobre l'ús de les llengües de l'Estat en l'emissió de segells i altres efectes postals (tram. 270-00022/06) (punt vuitè de l'ordre del dia) (19:43)

El president proposa la tramitació en lectura única de la Proposta de llei, la qual és aprovada per assentiment.

52

Votació de la Proposta de resolució (19:47): aprovada per unanimitat, per 131 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

52

El Sr. Carbonell i Abelló (S-CC) intervé per una qüestió d'ordre.

53

Explicació de vot del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Verds: Sra. Comas d'Argemir i Cendra.

53

Explicació de vot del G. P. Popular: Sra. Nadal i Aymerich.

53

Explicació de vot del G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi: Sr. Carbonell i Abelló.

54

Explicació de vot del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Ferrer i Gironès.

54

Explicació de vot del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Rull i Andreu.

54

La Sra. Nadal i Aymerich (P) intervé per contradiccions.

55

11. Designació dels membres del Consell Audiovisual de Catalunya (tram. 284-00003/06) (punt novè de l'ordre del dia) (20:06)

El president fa avinent que, d'acord amb l'article 4.1 de la Llei 2/2000, del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, cal una majoria de diputats de dos terços per a validar l'elecció dels membres que l'han de compondre.

55

La secretària primera llegeix els noms dels candidats.

55

El president fa avinent que, d'acord amb la norma supletòria de l'article 81.1 del Reglament, l'elecció dels membres del Consell de l'Audiovisual de Catalunya pot ésser feta per assentiment, o bé mitjançant votació electrònica i secreta.

55

El Sr. Bargalló Valls (ERC) sol·licita a la Mesa que la dita elecció sigui feta mitjançant votació electrònica i secreta perquè consti el resultat de la votació.

56

El president hi assenteix.

56

Votació (20:08): són designats, per 131 vots a favor, cap en contra i cap abstenció, els candidats i la candidata següents: Sr. Joan Botella i Corral, Sr. Carles de Alfonso i Pinazo, Sr. Xavier Guitart i Domènech, Sra. Núria Llorac i Boladeras, Sr. Jordi Mercader i Farrés, Sr. Fèlix Riera i Prado, Sr. Fernando Rodríguez Madero, Sr. Jaume Serrats Ollé i Sr. Joan Manuel Tresserres i Gajo.

56

12. Designació d'un vocal de la Comissió Executiva de la Junta de Museus de Catalunya (tram. 284-00006/06) (punt desè de l'ordre del dia) (20:09)

El president fa avinent que, d'acord amb la disposició transitòria segona de la Llei 17/1990, de museus, cal designar un nou vocal de la Comissió Executiva de la Junta de Museus de Catalunya, i que el G.P. de Convergència i Unió ha proposat el Sr. Joaquim Yarza Luaces.

56

El president proposa que la designació, d'acord amb la norma supletòria de l'article 81.1 del Reglament, sigui feta per assentiment.

56

La designació és aprovada per assentiment.

56

13. Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'ampliació de les despeses previstes en el pressupost (tram. 300-00204/06) (punt onzè de l'ordre del dia) (20:11)

Formulació: Sr. Carnicer i Vidal (S-CC).

56

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

Resposta: conseller d'Economia, Finances i Planificació.

57

Rèplica: Sr. Carnicer i Vidal (S-CC).

58

Contrarèplica: conseller d'Economia, Finances i Planificació.

59

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre i vuit minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 16.1

La sessió s'obre a les deu del matí i cinc minuts. Pre-sideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. de Alfonso i Pinazo.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de Governació i Relacions Institucionals, d'Economia, Finances i Planificació, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, la consellera de Justícia i el conseller d'Indústria, Comerç i Turisme.

ORDRE DEL DIA

1. Projecte de Llei de modificació parcial de la Llei 18/1990, del 15 de novembre, de creació del Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada. Tram. 200-00004/06. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Text Dictamen: *BOPC*, 66).
2. Projecte de Llei de pensions periòdiques. Tram. 200-00005/06. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Text Dictamen: *BOPC*, 66).
3. Projecte de Llei de modificació de la Llei 5/1985, del 16 d'abril, de creació del Centre d'Informació i Desenvolupament Empresarial i de la Llei 23/1984, del 28 de novembre, del Laboratori General d'Assaigs i Investigacions. Tram. 200-00015/06. Govern de la Generalitat. Proposta de tramitació en lectura única (Text presentat: *BOPC*, 66).
4. Procediment relatiu a l'Informe sobre el Compte General de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'any 1996, part II de la Memòria de la Sindicatura de Comptes al Parlament, corresponent a l'exercici del 1997. Tram. 257-00003/05. Sindicatura de Comptes de Catalunya. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Text Dictamen: *BOPC*, 64, 37).
5. Proposició de Llei de creació del Consell Català de Sostenibilitat. Tram. 202-00001/06. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: *BOPC*, 3, 8).
6. Proposició de Llei reguladora de la cooperació local de Catalunya. Tram. 202-00053/06. Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: *BOPC*, 27, 4).
7. Proposició de Llei sobre actuacions protegides en matèria d'habitatge i sòl. Tram. 202-00061/06. Sr. Francesc Ferrer i Gironès, juntament amb quatre altres diputats del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: *BOPC*, 45, 15).
8. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei sobre l'ús de les llengües de l'Estat en l'emissió de segells i altres efectes postals. Tram. 270-00022/06. Grups parlamentaris. Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: *BOPC*, 10, 76).
9. Designació dels membres del Consell Audiovisual de Catalunya. Tram. 284-00003/06. Grups parlamentaris. Designació.
10. Designació d'un vocal de la Comissió Executiva de la Junta de Museus de Catalunya. 284-00006/06. Grups parlamentaris. Designació.

11. Interpellació al Consell Executiu sobre l'ampliació de les despeses previstes en el pressupost. Tram. 300-00204/06. Sr. Martí Carnicer i Vidal, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació pel procediment d'urgència.

12. Interpellació al Consell Executiu sobre el transport sanitari. Tram. 300-00217/06. Sra. Dolors Comas d'Argemir i Cendra, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Substanciació pel procediment d'urgència.

13. Interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa, amb especial referència al reequilibrament territorial en relació amb la reforma de la formació professional. Tram. 300-00021/06. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Substanciació.

14. Interpellació al Consell Executiu sobre l'educació infantil. Tram. 300-00086/06. Sra. M. Assumpta Baig i Torras, juntament amb una altra diputada del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

15. Interpellació al Consell Executiu sobre política penitenciària. Tram. 300-00033/06. Sr. Joan Ridao i Martín, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

16. Interpellació al Consell Executiu sobre la promoció de les indústries culturals. Tram. 300-00150/06. Sra. Montserrat Duch i Plana, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

17. Interpellació al Consell Executiu sobre la sanitat pública, especialment pel que fa a l'exposició als raigs ultraviolats. Tram. 300-00181/06. Sra. Caterina Mieras i Barceló, juntament amb dues altres diputades del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

18. Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de prevenció i lluita contra les drogues de disseny. Tram. 300-00183/06. Sr. Daniel Sirera i Bellés, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

19. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària, amb especial referència a l'assistència hospitalària. Tram. 302-00030/06. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les llistes d'espera de la sanitat pública catalana. Tram. 302-00033/06. Sra. Carme Figueras i Siñol, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre esports, especialment pel que fa a la seva projecció internacional. Tram. 302-00031/06. Sr. Ernest Benach i Pascual, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la implantació de camps de golf i sobre l'impacte que produeixen en el medi ambient. Tram. 302-00032/06. Sr. Joan Ridao i Martín, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la promoció del sector de les tecnologies de la informació i de les comunicacions. Tram. 302-00034/06. Sr. Miquel Barceló i Roca, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

24. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de les universitats públiques. Tram. 302-00035/06. Sra. Montserrat Duch i Plana, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

25. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'habitatge. Tram. 302-00036/06. Sr. Roberto Edgardo Labandera Ganachipi, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

26. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa. Tram. 302-00037/06. Sra. M. Caridad Mejías Sánchez, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

27. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

Declaració institucional sobre l'assassinat del senyor Jesús María Pedrosa

Si em permeten, iniciarem aquesta sessió amb una declaració institucional. Prego silenci.

«El Parlament de Catalunya expressa, una vegada més, la condemna més enèrgica per l'assassinat del senyor Jesús María Pedrosa, regidor de l'Ajuntament de Durango, així com el condol i solidaritat amb la seva família. Manifestem el nostre rebuig a les accions terroristes contràries a l'essència del que defensa un sistema democràtic, que es fonamenta en el diàleg i que ha de pretendre la convivència entre les diferents tendències que tenen el seu àmbit de confrontació en la vida parlamentària. Serà mitjançant aquests canals de comprensió mútua i de diàleg com es podrà arribar a la consecució definitiva de la pau al País Basc.»

Moltes gràcies.

Composició de meses de comissions

Per tal de donar compliment a l'article 37.2 del Reglament, aquesta presidència comunica que han estat constituïdes diverses comissions. Demano a la secretària primera que doni compte de la composició de les meses. Té la paraula.

La secretària primera

«Comissió d'Estudi sobre la Sida: presidenta, senyora Carme Porta i Abad; vicepresidenta, senyora Caterina Mieras i Barceló; secretària, senyora Meritxell Borràs i Solé.

«Comissió d'Estudi sobre la Situació de la Pesca a Catalunya: president, senyor Rafael Luna i Vivas; vicepresident, senyor Josep Maria Salvatella i Suñer; secretari, senyor Josep Clofent i Rosique.

«Comissió d'Estudi sobre el Millorament de la Prevenció i l'Extinció d'Incendis: president, senyor Ramon Vilalta i Oliva; vicepresident, senyor Xavier Soy i Soler; secretari, senyor Josep Maria Fabregat i Vidal.

«Comissió d'Estudi sobre la Problemàtica del Món Rural a Catalunya: presidenta, senyora Bet Font i Muntanya; vicepresidenta, senyora Misericòrdia Montlleó i Domènech; secretari, senyor Fèlix Sogas i Mascaró.»

El president

Moltes gràcies, senyora secretària. La llista de les preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió. Les preguntes, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a dos quarts de cinc.

Modificació de l'ordre del dia

Abans de continuar amb l'ordre del dia, aquesta presidència, d'acord amb l'article 62.4 del Reglament, a sollicitud del Grup socialista al Parlament i d'acord amb l'honorable conseller de Cultura, proposa posposar per a una altra sessió plenària el punt 16 de l'ordre del dia que és el següent: interpellació al Consell Executiu sobre la promoció de les indústries culturals. Si no se suscita cap objecció o cap oposició es considerarà acceptada aquesta proposta. *(Pausa.)* Així és.

Projecte de llei de modificació parcial de la Llei 18/1990, del 15 de novembre, de creació del Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada (tram. 200-00004/06)

I passem, per tant, ara al punt primer de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de llei de modificació parcial de la Llei 18/1990, del 15 de novembre, de creació del Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada. Per part del Govern, té la paraula l'honorable conseller de Governació i Relacions Institucionals.

El conseller de Governació i Relacions Institucionals (Sr. Josep Antoni Duran i Lleida)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en nom del Govern i singularment de la consellera de Justícia de qui excuso la seva absència a la sessió per responsabilitats institucionals. Vostès saben que el Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada, que creà justament aquest Parlament mitjançant la Llei 18 de l'any 90, del 15 de novembre, té com a funcions principals la formació especialitzada inicial i permanent del personal del Departament de Justícia, la investigació, l'estudi, la divulgació de matèries relatives al dret civil de Catalunya, al compliment també de les penes privatives de llibertat, a les mesures educatives i, també, finalment, a les relatives a l'Administració de Justícia, a l'atenció a la infància i a l'adolescència en risc social.

Saben, també, senyores i senyors diputats, que, a més de col·laborar amb tots els col·lectius professionals integrats en les respectives unitats directives que conformen el Departament de Justícia, el Centre d'Estudis

collabora, ha col·laborat de manera eficaç amb l'Escola Judicial del Consell General del Poder Judicial ubicada a Barcelona i que participa en la formació continuada, tant dels magistrats, jutges, fiscals i secretaris judicials destinats a Catalunya com dels jutges magistrats d'Iberoamèrica, mitjançant els convenis respectius de col·laboració que han estat subscrits prèviament amb el Consell General del Poder Judicial i amb el Ministeri de Justícia.

Doncs, bé, a partir d'aquesta realitat prou coneguda, el que pretén el Projecte de llei a què ara faig referència en nom del Govern i que en certa mesura presentem..., respon a la necessitat de modificar parcialment la Llei que crea aquest Centre –ho torno a recordar: Llei 18 del 1990, del 15 de novembre, que crea el Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada– per tal simplement que s'adeqüi a les competències assumides pel Departament de Justícia i, a la vegada –i aquest seria i és el segon objectiu d'aquest Projecte de llei–, consolidi el ventall d'actuacions que pot oferir aquest organisme autònom.

Des que es va crear el Centre d'Estudis, tant el volum, d'una banda, com d'altra manera singularment la diversitat de les seves actuacions, s'han incrementat progressivament en la mesura que han augmentat, també, les competències que, mitjançant les transferències corresponents, ha assumit el Departament de Justícia.

Actualment, i tenint en compte la trajectòria del Centre al llarg dels darrers anys, el nostre objectiu és consolidar l'oferta d'aquest organisme autònom. Això comportarà oferir uns nivells de formació adequats a les necessitats dels diferents col·lectius de professionals que depenen del Departament de Justícia. I, a més, es pretén i, per tant, volem mantenir els actuals convenis, abans recordats, i acords de col·laboració subscrits tant amb el Consell General del Poder Judicial com amb el Ministeri de Justícia. Pretén, també, reforçar la col·laboració amb els països llatinoamericans en matèria de justícia, però seguir la política de recerques sobre aspectes d'interès per a l'àmbit de la justícia i el dret, així com millorar les polítiques de foment per l'accés a les carreres judicials i fiscals.

Finalment, i amb aquesta brevíssima intervenció, senyores diputades i senyors diputats, els agraeixo les esmenes introduïdes, en nom del Govern i –ho reitero– singularment en nom de la consellera de Justícia, que milloren el text inicial, i, atès que no hi ha esmenes reservades em permeto demanar-los-hi la votació favorable al Dictamen emès per la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana d'aquesta cambra que desitjaríem, tot i que òbviamen són vostès qui ho han de decidir, que fos unànime.

Moltíssimes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Volen fixar la seva posició els diversos grups? (*Pausa.*) Té la paraula, per Iniciativa per Catalunya - Verds, l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president; des de l'escó. Senyor Duran, el felicito per aquesta estrena com a conseller de Relacions amb el Parlament substituint un altre conseller..., deixi'm acabar la frase i em diu que no quan s'acabi la frase; el felicito i em diu que no només en començar. I, a més, l'anava a felicitar no pas per vostè, sinó perquè la consellera de Justícia continua lluint un tarannà que la resta del Govern no pot lluir. (*Remor de veus.*) I això no és una afirmació gratuïta.

Avui es veuran dues lleis d'aquesta conselleria, probablement al Ple escombra de final del període de sessions se'n veurà una altra, i crec que en el rànquing de lleis més consensuades de tota aquesta cambra s'emporta de molt i a distància però abismal d'avantatge la conselleria de Justícia, el premi. Què vol dir això? Vol dir que a la conselleria de Justícia tenen més bones relacions públiques o tenen millor equip de contactes personals en els passadissos amb els grups parlamentaris? O vol dir un tarannà que és rar en algunes de les conselleries que tenen un pedigrí antiquíssim, tant en polítiques com en persones?

Jo crec que aquesta és una cosa que, de vegades, ens ho prenem com un pur «piropo» formal; llàstima, perquè crec que és una cosa de profunda característica democràtica. El Parlament és per a parlamentar, no per a tirar-nos pel cap crítiques i contracrítiques, i, per tant, primer he començat felicitant el Govern, en la persona del senyor Duran, però, sobretot, la persona absent, perquè és la màxima responsable del Departament, per aquest tarannà. Aquesta Llei perfecciona el Centre, tots hi hem incorporat esmenes que el senyor Jaume Camps, amb una gran «cintura» parlamentària, ha anat acceptant (*rialles*), i jo diria que el resultat és un text que pot anar endavant, amb el cap ben alt, figurativament parlant, com quelcom que s'afegirà al nostre patrimoni legislatiu autonòmic.

Val a dir que és bo que hàgim incorporat la figura dels advocats i advocadeses, tot el que és el col·legi professional, operadors de primera línia i que, en aquest sentit, també poden contribuir a la formació. Cada vegada hi ha més temes que són necessaris a la formació. Què els diré jo? En un món com la informàtica tots estan estrenant aquests dies uns aparells fantàstics que tenen autonomia de vol important i que eren necessaris per poder treballar, com són els ordinadors portàtils; però imaginin, des del fenomen del comerç electrònic fins als fenòmens de les reinsercions de tipus especialitzat, hi ha necessitat de formar-se. Per tant, benvingut aquest Projecte de llei, que ara ja és llei, o serà llei d'aquí a molts pocs instants amb el nostre suport.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com recordava el conseller Duran, en tasques, en aquest

cas, de substitució de la consellera de Justícia, fa uns moments, la Llei 18/1990, que tot seguir procedirem a modificar, de creació del Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada, va servir, en el seu moment, ja fa deu anys, per dotar d'autonomia un centre que, com a òrgan dependent del Departament de Justícia, de la seva Secretaria General més concretament, i destinat a la recerca i a la formació específica del personal del mateix Departament de Justícia de la Generalitat, ja havia estat creat a través d'un decret del 6 de desembre de l'any 1983, per tant, set anys abans, i que ja havia demostrat en la seva pràctica un funcionament molt favorable, molt positiu.

No cal dir que ja des d'aquell moment, des de l'any 1990, el funcionament d'aquest Centre havia vingut realitzant una tasca molt important, que es va veure precisament en l'increment periòdic del seu pressupost, encara que no sempre tot el que hauríem desitjat; el seu personal i els mitjans materials adscrits al funcionament d'aquest organisme també havien augmentat i, consegüentment, s'havia anat incorporant una major complexitat administrativa, tant orgànica com funcional, que, òbviament, aconsellava la reforma d'aquesta Llei.

Aquest creixement orgànic, funcional d'aquest Centre, lògicament, com ha dit el mateix conseller en la seva exposició inicial, era inherent a l'esforç, tant formatiu com des de l'àmbit de la recerca, no només pel que fa al personal penitenciari i de justícia juvenil per al qual va ser creat en el seu origen, sinó també d'altres àmbits, com el del personal al servei de l'Administració de justícia, del qual dona fe aquest diputat, que ha pogut assistir a molts actes i ponències organitzades pel Centre, principalment a partir del traspàs d'algunes –encara que jutgem com a poques– competències, especialment a partir de l'any 96, quan es va traspasar el personal de l'oficina judicial i, per exemple, els metges forenses al Departament de Justícia. D'aquí que la formació contínua de jutges i magistrats del Centre d'Estudis Jurídics, que és l'autèntica matriu de l'actual Escola Judicial de Barcelona, però també la formació de fiscals, de secretaris, de metges forenses i altre personal adscrit també a l'oficina judicial, ha estat molt important, a més a més de les diferents activitats de recerca, sobre tot en àmbits tan desconeguts i, segurament, tan poc apreciats pel conjunt de la ciutadania com és l'Administració de justícia o el món penitenciari.

Per acabar, i coincidint amb l'oportunitat que ha explicat el conseller en la valoració d'aquesta reforma legislativa, certament, es feia totalment necessària la reforma i la modificació parcial de la Llei de 1990, degut a aquest creixement que he dit que havia experimentat pel que fa a la demanda formativa i d'investigació, molt vinculada a la innovació legislativa, que, com deia el senyor Ribó, té un exponent molt clar en aquest mateix Ple, en què aprovarem una llei de dret civil de Catalunya, però també per a l'adequació del Centre als actuals continguts competencials, i per això, lògicament, la consecució de competències en l'àmbit de la infància, de l'adolescència a partir dels darrers setze anys de govern del Departament de Justícia reclamaven aquesta modificació legislativa per adequar i actualitzar no no-

més les seves funcions sinó els òrgans rectors i el seu règim jurídic.

I és per tot això que, amb la contribució que el nostre Grup Parlamentari ha fet també al Dictamen de la Comissió, el nostre Grup Parlamentari, naturalment, hi donarà suport.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Àngels Esteller.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. La modificació del Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada, que avui aprovem amb el consens de tots els grups parlamentaris, respon a la necessitat, com ha esmentat abans l'honorable conseller, de modificar l'estructura de l'organització d'aquest Centre per tal d'afavorir el compliment de les funcions que tenia encomanades les noves competències al Departament de Justícia i els convenis de col·laboració signats amb el Consejo General del Poder Judicial i el Ministeri de Justícia.

El Grup Popular va presentar vint-i-una esmenes a aquest Projecte de Llei, que han estat acceptades en la seva pràctica totalitat, bé directament o bé per via de transacció. Les nostres esmenes han introduït modificacions en les funcions i organitzacions del Centre; també hem presentat esmenes encaminades a determinar les competències del Centre d'Estudis respecte a les funcions que ha de desenvolupar. Així mateix, el Centre, en ser una institució que, com s'ha esmentat abans, col·labora amb altres institucions i organismes, també hem volgut deixar constància que la col·laboració amb el Ministeri de Justícia i amb el Consejo General del Poder Judicial es produeixi en els termes establerts en els convenis que hi signin.

Considerem també important, com ha esmentat el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, la incorporació a la composició del Consell Rector de la presència de dos representants del Consell de Col·legis d'Advocats de Catalunya, que ampliaran, sens dubte, el perfil jurídic d'aquests membres per a les tasques del Centre que tenen incidència en l'àmbit de la justícia. I vull destacar, també, el manteniment del deure d'informar sobre les activitats del Centre que correspongui a la presidència del Centre que recau en la persona titular del Departament de Justícia, ja que, tot i que actualment té el deure el director del Centre, volíem deixar constància de l'obligació per part de la presidència.

Un altre bloc d'esmenes s'ha presentat per tal de garantir una major seguretat jurídica en els recursos en via administrativa, i d'altres són esmenes tècniques que han contribuït a millorar el text del projecte. En conclusió, les modificacions introduïdes pel Grup Popular afecten, doncs, tots els articles d'aquest Projecte de Llei i han influït notablement en el seu final.

Acabo, senyor president, donant les gràcies als serveis de la cambra, especialment al senyor lletrat, senyor

Carlos de Alfonso, i als ponents dels diferents grups en aquest Projecte de Llei.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Àlex Masllorens.

El Sr. Masllorens i Escubós

Senyor president, senyores i senyors diputats, em donaran, que crec que no hauríem potser de magnificar tant la importància de la Llei que hem modificat, no pel text que hem aprovat, sinó, en tot cas, per les possibilitats i la voluntat que sembla expressar per part del Govern i de la mateixa consellera, que es potenciï aquest Centre, i és en aquest sentit, en tot cas, que crec que tindria importància, sobretot si aquesta importància que se li vol donar de cara al futur es tradueix també en un augment de pressupostos més important.

De tota manera, crec que no hem de deixar passar l'ocasió per valorar, com ja s'ha dit abans per altres ponents, la importància que aquests tipus de lleis surtin, en la mesura del possible, d'aquesta cambra amb aquest esperit de consens amb què hem treballat, i que, globalment, penso que tots els grups podem dir que estem d'acord amb la modificació que avui aprovarem.

Crec que és important que constatéssim que es necessitava i es necessita, i espero que es pugui treballar en el futur en aquesta línia, un més alt nivell en la formació impartida pel Centre; també que aquesta voluntat expressada per la mateixa consellera i pel preàmbul i per la justificació d'aquesta modificació, en el sentit que és important que s'accentui, sobretot, la formació de jutges i magistrats, no vagi en detriment d'aquells que en un primer moment van ser els beneficiaris principals del Centre d'Estudis, que van ser sobretot els funcionaris relacionats amb els serveis penitenciaris i amb la justícia juvenil; és important que no ho deixem de banda, que també tinguin aquesta formació continuada tan necessària en aquest camp, i, en tot cas, precisament, voldria dir que nosaltres no hem aconseguit –encara que ho hauríem volgut, però no hem trobat la fórmula d'introduir-ho– que algun dels tres alts càrrecs que designarà la conselleria en aquest Centre pogués estar relacionat amb serveis penitenciaris. Nosaltres creiem que seria important que no tot anés només per a l'Administració estrictament de la justícia, sinó, també, que hi haguessin serveis penitenciaris i rehabilitació.

En tot cas, crec que ha valgut la pena que tots els grups féssim l'esforç que hem fet de consensuar aquest text final i ens felicitem, també, que quedi reflectida l'obligació del director del Centre d'informar anualment aquest Parlament de les activitats i exposar el que és estrictament la memòria del Centre. Esperem que es farà, que això no serà només una cosa que quedarà escrita a la Llei, sinó que es prendrà per costum d'informar aquesta cambra.

I res més. Nosaltres, naturalment, votarem favorablement.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, quan un projecte de llei arriba al Ple havent transaccionat o retirat totes les esmenes, el ponent de la majoria només té un deure, que és callar, felicitar-se'n, agrair a tots els ponents i a la ponent, la senyora Esteller, el senyor Masllorens, el senyor Ribó, el senyor Ridaó, que s'incorporen en aquest tarannà ja tradicional de les comissions de Justícia, no únicament de la consellera, passant per tota la Comissió. Jo no vull treure ni un mèrit a la consellera, però jo diria que el capteniment favorable a un esperit dialogant és una aura que envolta no únicament la consellera, sinó la directora general, la cap dels serveis jurídics i totes les diputades, la presidenta de la Comissió de Justícia, per descomptat, i totes les diputades i diputats de la Comissió de Justícia, fa que lleis bàsiques per a Catalunya, com són les lleis de justícia, surtin amb el màxim consens possible. De les disset lleis que jo recordo, excepte una, potser totes han estat per unanimitat, i aquest és un bon exemple i una bona tradició que em plau que segueixi endavant.

Per tant, sense més, agraint a tots, i especialment, també, als serveis de la cambra i al lletrat senyor Carlos de Alfonso, moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

Nosaltres també votarem favorablement aquesta Llei.

El president

Si els sembla, jo proposo que sigui votada per assentiment després d'escoltar tots els grups de la cambra. No hi ha cap inconvenient en aquest sentit? Doncs, per tant, queda aprovada per assentiment i així... Perdó. Volen votar? Molt bé.

Comença la votació.

Aquest Dictamen ha sigut aprovat per la unanimitat dels presents amb 123 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Moltes gràcies.

Projecte de Llei de pensions periòdiques (tram. 200-00005/06)

El segon punt de l'ordre del dia és: debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de Llei de pensions periòdiques. Té la paraula la illustre consellera de Justícia. *(Remor de veus.)*

La consellera de Justícia (Sra. Núria de Gispert i Català)

Molt honorable president del Parlament, senyors diputats, senyores diputades, en primer lloc vull demanar excuses per la impossibilitat de ser-hi present...

El president

Senyora consellera, esperi's un moment, si us plau.

La consellera de Justícia

En primer lloc, vull demanar excuses per la impossibilitat de ser-hi present a l'hora de presentar el Projecte de Llei anterior. Segur que he estat molt ben representada pel conseller de Governació, però també vull agrair als ponents dels diferents grups parlamentaris el seu gran esperit de consens, el consens que segueix al que ja vam tenir en l'anterior legislatura i que desitjo que en aquesta també ens hi trobem.

El Projecte de Llei de pensions periòdiques se situa en el marc del procés d'actualització del Dret civil català, en ús de les competències que l'article 9.2 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya atorga a la Generalitat en matèria de conservació, modificació i desenvolupament del nostre dret privat.

Aquest procés es va iniciar l'any 1980, i les primeres fites importants van ser, d'una banda, la Llei 13/84, de 20 de març, sobre la compilació del dret civil de Catalunya, i de l'altra, el Decret legislatiu 1/1984, de 19 de juliol, pel qual s'aprova el text refós de la Compilació del dret civil de Catalunya. La finalitat d'ambdós textos era adaptar la Compilació al text constitucional.

L'actualització del nostre dret civil va continuar amb posteriors reformes del text refós, que han portat a la promulgació del Codi de successions per causa de mort, mitjançant la Llei 40/1991; del Codi de família, aprovat a través de la Llei 9/1998, i, a més, d'un conjunt important de lleis especials que formaran part del futur Codi civil de Catalunya.

La tasca que ara s'escomet és la de continuar el desenvolupament i l'actualització de la normativa sobre dret patrimonial, que es troba regulada a la Compilació i en quatre lleis especials, aprovades per aquest Parlament a principis del 90 i que estan en aquest moment en procés de revisió. Per tant, el Projecte de Llei que avui els presento és el primer en aquesta legislatura en matèria de dret civil, i constitueix l'inici del que serà el tercer cos legal codificat; i em refereixo, concretament, al Codi o Llibre de dret patrimonial, que contindrà aquelles institucions que regulen els drets reals, les obligacions i els contractes.

Pretenem que aquest cos legal sobre dret patrimonial, juntament amb el Codi de successions i el Codi de família, com a nuclis més importants i bàsics del nostre dret, passin a configurar el Codi civil de Catalunya, que, com saben, és el projecte més emblemàtic que durà a terme l'Observatori de Dret Privat de Catalunya, òrgan adscrit directament al titular del Departament, que té com a finalitat més destacada la d'actuar com a instrument especialitzat de l'acció política del Govern de la Generalitat en matèria de dret privat, així com a

centre de seguiment, d'estudi, de debat i de divulgació d'aquest dret.

Així doncs, el primer objectiu és tenir en aquesta legislatura totalment preparat el Codi civil de Catalunya i que aquest contingui la millor regulació que es pot donar a les diferents relacions i situacions de la persona.

Pel que fa, concretament, a la finalitat del Projecte de Llei de pensions periòdiques que avui es presenta, és l'adequació de la regulació del censal i del violari a la realitat de la societat catalana d'avui. El censal i el violari són drets de crèdit que generen obligacions personals periòdiques de pagament d'una pensió a canvi del lliurament d'un capital. Les diferències rau en el fet que, mentre el censal és de durada indefinida, en canvi, en el violari, l'obligació de pagament de la pensió és temporal i pot ser de diners o d'aliments. Així mateix, es diferencien per la periodicitat del pagament: en el censal és per anualitats vençudes, i en el violari és variable, ja que es paga en la forma convinguda en el títol de constitució i, si de cas hi manca, per anticipat.

Pel que fa al censal, aquest Projecte de Llei incorpora les novetats de reconèixer com a títols constitutius els actes a títol gratuït i la possibilitat de redempció parcial amb l'acceptació del censalista. Quant a la pensió vitalícia o violari, es fa una regulació molt més àmplia que la de la Compilació, que només contenia dos articles i preveia que es regiria per les normes dels censals, amb l'excepció del pacte de millora. Es fixen també les garanties de l'obligació, el seu pagament i les conseqüències que deriven del seu incompliment, així com les causes d'extinció.

Per acabar, senyores i senyors diputats, els agraeixo les esmenes introduïdes, que milloren molt el text inicial, així com també l'alt consens assolit, i els demano la votació favorable al Dictamen emès per la Comissió de Dret, Justícia i Seguretat Ciutadana.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Per defensar les esmenes, té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre diputat senyor Àlex Masllorens, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Masllorens i Escubós

Senyor president, senyores i senyors diputats, em sembla que hem d'insistir també que en aquesta Ponència d'aquesta Llei de pensions periòdiques hi ha hagut també aquest bon clima al qual ens hem referit abans tots els ponents. Entenem també que hi ha hagut una actitud enormement positiva per part del Grup que dona suport al Govern, i que això ha facilitat, sens dubte, la possibilitat de transaccionar molts dels articles i de les esmenes que havien presentat els diversos grups. El nostre Grup, en concret, ha retirat la majoria de les esmenes que havia presentat, algunes de les quals entenem que han quedat realment ben transaccionades, i, per tant, ens sentim també satisfets amb el text resultant final, amb moltes de les esmenes que nosaltres mateixos havíem presentat, i que fins al darrer moment el

senyor Camps ha sabut negociar amb la resta de grups, de la qual cosa ens felicitem, perquè ha demostrat tenir una gran habilitat com ja havia demostrat altres vegades.

Pensem que també hem contribuït humilment a millorar el text en alguns aspectes. De fet, aquesta era la nostra voluntat inicial, com sol ser quan es presenten esmenes en un text d'aquestes característiques, per exemple, quan vam insistir i hem anat insistint al llarg de les reunions en la necessitat de defensar la part més dèbil del contracte, i, per tant, que ens semblava que calia impedir que hi haguessin –com en algun moment havíem entès– lletres petites en els contractes que poguessin anar sempre en detriment, com diem, de la persona més dèbil en aquesta relació.

Per tant, els anuncio que finalment retirarem l'esmena número 2, no perquè no ens semblés positiu el fet en si que hi pogués haver aquesta obligació, que nosaltres preteníem que hi fos, de revisió de les pensions anualment, en funció de l'increment de l'IPC, i, a més a més, enteníem també que en el mateix article 1, quan es deia que es podien subjectar a una clàusula d'estabilització monetària del seu valor, doncs, més que parlar que «es podia», enteníem que era millor insistir en la necessitat que s'havia de fer. Però, en tot cas, en ares d'aquest bon clima al qual ens hem referit, retirarem aquesta esmena, però mantindrem, això sí, les esmenes 12 i 13, que fan referència, com vostès saben, a la possibilitat que la pensió periòdica sigui pagada també amb aliments durant la vida del pensionista –ara hi feia referència la mateixa consellera–, i també aquella que fa referència que la pensió pot consistir en una quantitat determinada de diners o en una quantitat determinable segons les regles de la prestació d'aliments.

Jo comprenc que el senyor Camps i, molt probablement, la mateixa senyora consellera i altres diputats i diputades voldrien mantenir aquest tipus de figures, que són tradicionals en el dret civil català, però que a nosaltres, amb una reforma com la que ens ocupa i a aquestes alçades, ens sembla francament anacrònica, i és per aquest motiu que hem insistit fins al darrer moment en la necessitat de mantenir aquests canvis, perquè avui tot condueix inexorablement, ens agradi o no –i moltes vegades és la mateixa Administració la que té aquesta tendència i la que insisteix en això–, tot condueix que els contractes es facin sempre amb contraprestacions econòmiques. Nosaltres entenem que això és més garantia, un cop més, per a la part més dèbil en el contracte; per tant, és més convenient fer-ho així, per això ho mantenim, i per aquest motiu també agrairíem al Grup de Convergència i Unió i als altres grups, si ho creuen oportú, que donessin suport a aquestes nostres dues esmenes 12 i 13, en benefici d'aquesta major transparència de la Llei, de la mateixa manera que nosaltres, com ja he dit, hem intentat actuar amb aquest esperit de col·laboració del qual ja hem fet esment, en benefici, entenem nosaltres, finalment, de la figura del violari i del censal i de les persones que en poden ser beneficiàries.

És així, doncs, que només deixarem les esmenes números 12 i 13.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Popular, també en benefici del consens que s'ha produït en la tramitació del Projecte, anuncia la retirada de les esmenes números 9..., perdó 6 i 7, i faré conjuntament la defensa de l'esmena que hem reservat per al Ple, que és l'esmena número 5, i el nostre posicionament.

El president

Senyora diputada, un segon, perquè em coincideixi amb la meua numeració... Vostès tenen...

La Sra. Nadal i Aymerich

Tenia la impressió que m'equivocava, senyor president. La que retiro és la número 2 i la número 7.

El president

A veure, l'esmena número 2 és la que ha presentat Socialistes - Ciutadans pel Canvi... Ah!, perdó, vostè parla de la numeració... Molt bé. La 2 i la 7. Perfecte, molt bé.

La Sra. Nadal i Aymerich

I mantinc, per a la seva defensa en el Ple, la 5.

El president

Molt bé, ja està entès.

La Sra. Nadal i Aymerich

Gràcies, senyor president. El Projecte de Llei de pensions periòdiques que avui debatem, més enllà del que és el mateix contingut del Projecte, entenem que té una importància simbòlica i política que crec oportú destacar avui amb el seu debat, perquè la seva aprovació suposarà l'inici d'una nova fase per al desenvolupament del nostre dret civil, que té, com ha anunciat l'honorable consellera, en un horitzó, que considerem que no serà molt llunyà, una fita històrica: que Catalunya compti amb un codi civil, un codi civil que, com s'ha anunciat, ha d'aglutinar la tasca que avui comencem a preparar amb aquest Projecte, que serà el Codi patrimonial, el Codi de família, que varem aprovar l'any 98 i el Codi de successions per causa de mort, que varem aprovar l'any 1991.

Per tant –hi insisteixo–, no tant pel mateix Projecte, que és un projecte curt, que ha aconseguit el consens de tots els grups de la cambra, sinó per la importància que he esmentat, d'inici d'una nova etapa del que serà la codificació, voldria recordar molt breument la situació en què ens trobàvem l'any 80. I per il·lustrar-ho, senyora consellera, esmentaré la sessió pública i solemne, d'homenatge, que es va fer a l'honorable i excel·lentíssim senyor Ignasi de Gispert i Jordà, que es va celebrar, com vostè molt bé sap, l'any 98 al Col·legi d'Advocats

de Barcelona, en la qual es va fer no només públic, sinó merescut reconeixement de qui va ser el nostre primer conseller de Justícia.

I ho dic perquè en aquest acte el president Pujol deia: «Quan vàrem constituir la Generalitat definitiva, se'm van plantejar dos problemes respecte al Departament de Justícia. El primer era si n'havíem de tenir o no n'havíem de tenir, i el segon problema que se'm plantejava és si aquest Departament tindria alguna cosa a fer.» En honor a la veritat, el president va recordar que en Miquel Roca li va fer la següent reflexió: «Hi ha d'haver departament de Justícia, perquè el dret civil ha estat important en la configuració de la personalitat de Catalunya, i el nostre dret civil continua; amb limitacions, amb amputacions, però continua.» I avui iniciem, senyora consellera, en opinió del Grup Popular, un camí que ens portarà a poder culminar el que vam iniciar l'any 80.

Entrant ja en el contingut del Projecte de llei, Catalunya compta amb una riquesa d'institucions important pel que fa al que són prestacions de pensions periòdiques: el cens emfitèutic, el vitalici, el censal, el violari..., són institucions que tenen diferents característiques; tenen caràcter bé indefinit, temporal, redimible, irredimible, naturalesa real o/i obligacional.

L'actualització d'aquestes figures, en definitiva, de les pensions periòdiques, es va fer ja, com s'ha recordat, amb la Llei de censos de l'any 90, que va modernitzar la regulació d'aquestes pensions periòdiques. I l'actualització que avui fem en el Projecte de llei que estem debatent té una valoració global positiva per part del Grup Popular, perquè, en definitiva, adequa el censal i el violari al que són les realitats socials i econòmiques del segle XXI, com requeria fa pocs moments el senyor Masllorens.

Del que sí que voldria fer especial esment és que, en la regulació del violari –que no és més que el nom tradicional– que estableix el pagament d'una pensió periòdica de durada vinculada a la vida d'una o més persones, el Grup Popular ha mantingut una esmena, per a la defensa en el Ple, a l'apartat 1 de l'article 12, perquè considerem que és important incorporar a la llei definitiva la possibilitat que es constitueixi també pensió periòdica en favor de persones jurídiques.

Entenem perfectament la prevenció que va generar aquesta proposta en els tràmits de ponència, perquè la pervivència de les persones jurídiques és molt més voluble que les persones físiques; és clar, si un pensa en la pervivència de l'Església catòlica, que porta dos mil anys, evidentment, comprometre's al pagament d'una pensió periòdica per un termini d'aquest estil preocupava la Ponència. Justament per això va ser que el Grup Popular va introduir un termini, un termini que no és aleatori: els trenta anys, que és el termini de la prescripció.

I els posaré un exemple de la importància que considerem que té incorporar la possibilitat de constituir violari també en benefici de persona jurídica. Pensem en uns pares que tenen una criatura que té una malaltia ics, que hi ha una fundació o una associació que tracta especialment aquesta malaltia i que la tracta molt bé; no

volien donar un patrimoni a aquesta fundació o associació, tampoc no ho volien vincular a la vida d'aquest fill o aquesta filla, ni tampoc no ho volien vincular a la vida de cap persona, perquè creuen que aquella institució, aquella fundació, aquella associació pot seguir fent aquesta tasca en benefici dels afectats per una durada de temps més llarga. Per tant, amb aquesta cautela dels trenta anys, que ja dic: no és una cautela aleatòria sinó que és el termini de la prescripció previst en el Codi civil, demanaríem el vot favorable a aquesta esmena que és l'única que hem reservat en el Ple el Grup Popular.

Sens dubte, aquesta legislatura ha de ser la definitiva per desenvolupar i modernitzar el nostre dret civil. Però jo, senyora consellera, li vull tornar a recordar tres coses que vostè sap que ja li he comentat moltes vegades. Un procés de codificació no es pot fer cuita-corrents. Segon, hem d'evitar, per voler tenir cossos jurídics ben gruixuts, hem d'evitar reproducció literal de dret comú. Jo vull recordar que el 98% de la regulació que es fa dels aliments entre parents en el Codi de família, o per exemple en el tema de l'adopció..., en el tema d'aliments entre parents, és reproducció literal del Codi civil, i en el tema de l'adopció el 90% són normes de caràcter administratiu que no tenen prou entitat per integrar un codi civil de Catalunya. Per tant, aquestes dues primeres prevencions.

I, en tercer lloc, també, senyora consellera, ser curosos a no introduir normes de caràcter estrictament processal quan no tenim especialitats de les quals puguin penjar, i, per tant, ens pugui produir algun tipus de problema competencial. Va ser justament aquesta preocupació la que va portar el Grup Popular a demanar reiteradament la passada legislatura, també en el que va ser el pacte dels acords d'investidura i en diverses ocasions a la Comissió de Justícia que es creés la Comissió de Codificació, que finalment ha creat l'honorable consellera –i em sembla que tots ens n'hem de felicitar–, per decret molt recent, el Decret 13/2000, del mes de gener, i que per informacions que m'han fet arribar des de la mateixa conselleria es constituirà ben aviat, si no m'erro, la propera setmana, el dia 14.

Considerem que, justament per aquestes qüestions que ens havien preocupat, i no només el Grup Parlamentari Popular, sinó també la resta de grups, la Comissió de Codificació, l'Observatori seran òrgans bàsics per garantir la qualitat del nostre dret civil davant la previsió que el Govern ha tornat a escollir el sistema de les lleis especials per integrar finalment el codi patrimonial.

Voldria acabar, ja, fent referència novament a l'esment que he fet a l'inici de la meua intervenció, a l'homenatge que es va fer a l'honorable senyor Ignasi de Gispert i Jordà. En aquest mateix acte es va recordar un fragment particularment significatiu d'un cèlebre discurs que va pronunciar en la inauguració del II Congrés Jurídic Català, l'any 1971, que considerem, honorable consellera, que ens ha de seguir inspirant en encarar la fita de la codificació; ens deia: «No volem pas ressuscitar un dret medieval, sinó formar el nou dret que els temps exigeixen tot partint de les nostres velles institucions.» Vull remarcar que les aportacions fetes pel Grup Popular al Projecte de llei de pensions periòdiques i les

aportacions que farem a la resta de lleis especials que integraran, finalment, el Codi civil, han tingut i tindran dos eixos fonamentals. Primer, que mantenir la nostra tradició jurídica no vol dir en cap cas mantenir la immobilitat del nostre dret, i, segon, l'ideal que va formular Justinià en les seves institutes i que en som hereus: el principi de llibertat civil.

Per tant, anuncio el vot favorable a aquest Projecte de llei, globalment, en el supòsit que s'accepti l'esmena que he defensat, del Grup Popular, i tampoc no puc deixar de felicitar l'honorable consellera per la seva voluntat de consens que sempre presideix la tramitació dels projectes que depenen del seu Departament.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, quan vostè devia estar aterrant, servidor felicitava el senyor Duran, però més aviat a vostè, per la feina que es duu en temes de justícia. El senyor Jaume Camps m'ha desbordat perquè m'ha dit que m'oblidava de molta altra gent. Doncs, perquè no passi de nou això, vull començar agraint a tota la Comissió –senyor Jaume Camps–, a tot el Departament des de Protocol fins al Gabinet passant per les direccions generals i tot el que calgui, però, senyor Camps, molt especialment a la consellera, perquè jo –ho torno a dir– no faig formalismes.

Si vostè estigués a l'oposició, no sap com arribaria a apreciar que hi hagués una conselleria que tingués un gran volum de feina, un gran dinamisme en moviments i una actitud dialogant a tota hora, com aquest mateix matí –ja a primera hora ja estàvem sabent què succeiria fins i tot en qüestions procedimentals–; no sap com apreciaria que hi hagués volum, que hi hagués moviment i que hi hagués, al mateix temps, aquesta actitud dialogant. I no és un formalisme, és allò que en la democràcia forma part del contingut i, per tant, reitero la felicitació i que espero que la podrem perllongar quan parlem d'usdefruit d'aquí a unes quantes setmanes.

Aquest és un tema molt important, és un dret que connecta amb una paraula molt seriosa que es diu pensions, en aquest cas, òbviament, d'un origen antiquíssim –després en parlarem–; és un tema importantíssim que beneficia especialment la gent gran, però també, curiosament, la gent de fora, de països tercers, que diem, com pot ser quan pensem en gent, des de la República Dominicana fins al Perú, que ajuden aquesta gent gran, perquè hi hagi diner per fer anar aquests tipus de feines.

Nosaltres voldríem més cobertura jurídica i és en aquest sentit l'esmena que mantenim; parlem de publicitat –el públic sempre ha de ser públic; el privat, privat, i no barregem les coses–, però donem més garantia jurídica. Vàrem incorporar la supressió de la prescripció. A la Ponència vam tenir un debat, que amb

molt bon criteri va tallar, diríem, culminar en Jaume Camps, sobre la constitucionalitat o no de posar-hi una prescripció. Jo voldria alertar la cambra de com, de forma massa gratuïta, argumentem que una cosa no és constitucional. «Això és inconstitucional», de seguida. Les coses més impensables, les més originals, les més enriquidores semblen inconstitucionals. Permetin-me una figura literària. Un autor absolutament fèrtil com José Luís Sampedro, que acaba de publicar *El amante lesbiano* –que els el recomano–, expressa figures precioses que hom pot pensar que són inconstitucionals i són plenament del gaudi privat i de total constitucionalitat.

El dret civil català, en canvi, senyora consellera, té alguns aspectes de dubtosa constitucionalitat, alguns aspectes una mica que fan olor de carcum, de carca, com si fossin d'un altre planeta, si no fos perquè, com diu vostè molt bé, són d'un origen –jo hi afegiria «anti-guífissim»– medieval, quan parla de violari o de censal. Però, és clar, vostès admetran que l'any de plor o el testament davant de rector són figures molt maques per Vayreda o per qui sigui de la literatura catalana, però avui comencen a ser coses una mica desfasades en el temps. Un vitalici amb aliments..., què vol que els digui? Sí, encara l'hi posarem, però comença a grinyolar –allò que diuen en castellà *chirría*– una mica en aquesta Llei.

Nosaltres mantenim els pactes, complim els pactes. Com que no tenim els atractius del Grup Popular per poder, fins i tot, mantenir l'esmena al plenari a l'espera que forces, no tant desconegudes sinó molt clares, puguin permetre que les acceptin, també retirem la nostra esmena.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup també manté una esmena per ser defensada en el plenari. És l'esmena assenyalada amb el número 30 en el Dictamen de la Comissió; una esmena que se situa sistemàticament en l'article 16 del Projecte, el que regula les causes d'extinció del dret a la pensió vitalícia –i subratllo la paraula «dret a la pensió vitalícia» perquè no ens estem referint específicament al dret de crèdit, és a dir, al dret a exigir, quan la pensió és vençuda, és líquida i exigible, el pagament d'aquesta.

Aquest és un debat doctrinal que vam tenir en un moment de la Ponència, la qüestió de la prescripció, que acaba d'adquirir també el senyor Ribó. I em sembla una obvietat dir que dintre del nostre ordenament jurídic les accions, totes, i els drets prescriuen, ja siguin de caràcter personal o de caràcter real, i tenim un exemple molt concret en l'article 344 de la Compilació. I de fet, el fonament de la prescripció és doble. Per una banda, la presumpció de renúncia del dret per part del seu titular

—i això és indiscutible—, i, en segon lloc, perquè hi ha un interès públic, i és per això que podem constitucionalitzar també la prescripció i, per tant, jo crec que, fins i tot, la referència és obligada al marc constitucional, i és, de fet, aquest últim, aquest dret o interès públic, el que ens interessa.

L'interès públic deriva, en aquest cas, de la impossibilitat que el poder públic pugui protegir de manera indefinida la inactivitat de qualsevol persona a exigir el seu dret; exigir, en aquest cas, a través d'una acció, que se li reconegui un dret o una prestació. I, per tant, nosaltres continuàvem insistint-hi per una raó de seguretat jurídica, perquè ens sembla que provocaria una evident inseguretat jurídica molt greu dintre del nostre dret deixar a l'albir, en aquest cas, de la persona que ha de rebre la prestació o aquest dret, el fet de poder-la exigir en qualsevol moment.

I, fins i tot, pel que fa al termini, ens semblava que el termini general de qualsevol prescripció —en aquest cas, de trenta anys, que la doctrina considera que és excessiu—, doncs, es podria veure reduït en aquest cas a cinc anys, fins i tot ofertàvem una transacció a sis anys; però, en qualsevol cas, nosaltres, d'entrada, ja volem significar que aprofitem aquest torn per defensar l'esmena, també, per posicionar el nostre Grup amb relació al Projecte i per anunciar que, en ares d'aquest consens que presideix l'aprovació d'aquesta Llei, retirem de forma formal aquesta esmena, no sense evitar, com he fet, de fer una referència a la bondat de la mateixa esmena.

De fet, en la línia de desenvolupament del nostre dret civil per adequar-lo a les necessitats d'una societat moderna i avançada, com s'ha dit reiteradament, avui se'ns proposa l'aprovació pel Ple d'un projecte de llei que reguli les pensions periòdiques que suposa una innovació indiscutible en el nostre dret patrimonial a partir d'uns instituts, el violari i el censal, que, si vostès volen, són anacrònics, fins i tot un pèl fragmentaris quant a la seva regulació continguda en els articles 3.3.4 i 3.3.5 de la compilació, però que alhora —com s'ha demostrat— són perfectament vigents quant a la seva concepció, sobretot si atenem, senyories, a la quantitat de pensions vitalícies que es constitueixen avui en dia com a forma de pagament d'una pensió periòdica amb diner o amb aliments durant la vida d'una persona o més persones i a canvi de la percepció d'un capital, ja sigui amb béns mobles o amb béns immobles.

Però podríem parlar, també, perfectament, i posar algun exemple de la revitalització també d'altres instituts de dret civil de Catalunya, de dret català, que comporten una prestació d'obligació periòdica, temporal o indefinida, ja sigui de naturalesa real o obligacional; per exemple, el cens emfitèutic com a instrument, avui en dia, per a l'adquisició d'immobles amb una fiscalitat molt favorable, i que en aquesta cambra, reiteradament, per exemple, el meu company diputat Francesc Ferrer ha vingut insistint sobre el mateix, o bé, per exemple, el censal, configurat com un dret de crèdit amb la consegüent obligació de pagar indefinidament a una persona o als seus successors en funció del capital rebut.

De fet, la Compilació va recollir aquestes i d'altres institucions, com el cas del cens vitalici, i la Llei 6/1990, de 16 de març, de censos, va procedir a posar al dia la regulació de les pensions periòdiques que tenen un contingut real, un contingut patrimonial, que regula el vitalici com a cens en reconèixer la seva condició de dret real vinculat al cens emfitèutic, però diferenciant-lo d'aquest últim pel seu caràcter indefinit.

Ara, però, com s'ha dit també abans, amb l'horitzó del futur Codi civil de Catalunya i amb la voluntat explicitada pel Govern —i que comparteix àmpliament, per no dir unànimement, aquesta cambra— de conformar en aquesta legislatura el codi patrimonial que haurà d'integrar aquest important corpus legislatiu que serà el Codi civil de Catalunya, aquest Parlament, ara i avui, a partir de la tècnica de la Llei especial i la seva posterior refosa —que ja hem explorat i amb èxit, per cert, amb altres normes com el Codi de successions o el Codi de família—, aborda ara la regulació del censal i del violari per acomodar ambdues figures a la realitat de la societat catalana actual i amb adequació, òbviament, als criteris que inspiren o orienten aquestes institucions també en el marc del dret comparat, quant als seus efectes, les garanties a l'obligació, les causes d'extinció i els títols de constitució.

El nostre Grup Parlamentari se sent, òbviament —com ho han dit, també, la resta de grups i ponents que m'han precedit—, molt satisfet i alhora se sent també, vull subratllar-ho, tributari d'aquesta i d'altres iniciatives legislatives que serveixen per presentar un bagatge importantíssim en matèria codificadora per part del Parlament de Catalunya en els darrers anys. I, en aquest sentit, l'assumpció de totes les nostres esmenes, llevat d'aquesta darrera esmena, que he mantingut i he retirat en el Ple, creiem que han servit, honestament i modestament, també, per millorar el text presentat originàriament, des del punt de vista de la tècnica legislativa, des del punt de vista també de la seva substància i contingut, com també ho ha estat el conjunt d'esmenes presentades per la resta de grups de la cambra i la feina desenvolupada pel conjunt de ponents i, molt especial, el ponent del Grup de Convergència i Unió, senyor Jaume Camps, el senyor Ribó, el senyor Masllorens, la senyora Nadal, i, efectivament, també, el treball i els bons oficis del lletrat de la cambra, el senyor Carles de Alfonso.

I és per tot això, òbviament, que el nostre Grup Parlamentari anuncia ja el seu vot favorable a la totalitat d'aquest Projecte.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'illustre diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, no és estrictament un torn en contra, és un torn rotundament a favor, a favor d'agrar a tots els grups parlamentaris les seves aportacions.

Certament, quan es vol tocar amb el sentit de reformar el dret civil català, es corre un perill: es corre el perill d'una interpretació molt estricta de les competències estatutàries que permeten tan sols polir el dret català d'aquells aspectes que el senyor Ribó deia que fan olor de naftalina, o que el senyor Àlex Masllorens ens recordava, doncs, que són absolutament arcaics. És cert... (*Remor de veus.*) No, doncs, davant d'aquesta expectació «subitània» per les meves paraules (*rialles*) i agraït per aquesta demostració d'afecte de totes les senyores i senyors diputats, jo seré el més breu possible. Però volia dir, només, que correm el perill, en reformar el dret civil català, que pensem que les competències estatutàries no abasten a ampliar i a desenvolupar aquest dret civil, i simplement cal anar escapçant aquelles parts absolutament no idònies o possiblement inconstitucionals en alguns casos; recordem l'*Authentica si qua mulier*, recordem el testament sacramental, recordem... (*remor de veus*), però, és clar, si anem polint el dret civil català i, a la vegada, no el desenvolupem, malament...

El president

Esperi's un segon, senyor diputat... Esperi's un segon.

El Sr. Camps i Rovira

Això que he anunciat que seria breu.

El president

Sí. Esperi's un segon. (*Pausa.*)

El Sr. Camps i Rovira

Però, llavors, cal agrair les aportacions, aportacions de... Potser sí –i amb això acceptem, i anuncio l'acceptació de les esmenes que presenta el Grup socialista–, potser sí, que la paraula «aliments» té una connotació arcaica, atès que els aliments, tal com els descriu el dret civil, no són estrictament els aliments, menjar i beguda, sinó tot el que és necessari per a una manutenció, per a un comportament. I pensi que el violari, la pensió vitalícia, sempre s'havia parlat de la possibilitat de pagar-ho amb diners o amb aliments –ni en fem cas, senyor Masllorens–, però amb un punt de recança, si m'ho permet, no pas com a civilista pur, però sí com a advocat, perquè moltes vegades la pensió vitalícia es contrau amb una estada en una residència, i, per tant, en aquest cas sí que podem parlar molt d'aliments. Certament, tot el que és quantificable amb diners és vàlid; bé, és vàlid per equiparar-ho.

I quan parlàvem de desenvolupar el dret civil, que agraim molt l'aportació que per mi era... (*remor de veus*), no era pas tranquil·la, no era pas pacífica..., l'aportació que pugui estar lligada, la pensió vitalícia –i amb això acabo–, a la vida –«a la vida», entre cometes– d'una persona jurídica, òbviament amb un topall de la prescripció.

Aquesta aportació de la senyora Nadal, realment sorprenent –sorprenent, en aquest aspecte–, l'hi agraeixo perquè desenvolupa i compensa, precisament, allò que dèiem: que a base de reformar el dret civil anirem escapçant-lo i ens quedarà reduït a la mínima expressió.

Per tot això, i sense allargar-me més, nosaltres acceptarem les tres esmenes que han quedat per al Ple, la Llei previsiblement sortirà per unanimitat i ens en felicitem. Ens en felicitem perquè sempre és bo que les lleis surtin per unanimitat. Aquesta és una tradició de la Comissió de Justícia, de la consellera i, si em permet, senyor Ribó, de tot el Govern, que és un Govern de consens, no únicament la consellera, sinó... (*Remor de veus.*) Ja sé que la consellera és un clar exponent d'aquest capteniment de consens del Govern.

I, per tant, agraint a tots els ponents, a la senyora Nadal, al senyor Masllorens, al senyor Ribó i al senyor Ridao, que després d'una discussió important ha tingut la, també, voluntat consensuada de retirar una esmena de dubtosa interpretació –ho reconec–; agraint a tots els ponents, als serveis de la cambra, i al senyor lletrat, i a tots plegats, aquest ponent de la majoria només demana que es voti favorablement.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies.

Passem ara a la votació de les tres esmenes que queden vives, que són la número 3 i 4, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i la 5, del Grup Popular. Si els sembla, les plantegem totes en una votació única.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat votades, unànimement i afirmativament, per 132 diputats, cap en contra i cap abstenció.

I passem ara a votar el text del Dictamen.

Comença la votació.

El text del Dictamen també ha sigut aprovat per la unanimitat dels presents amb 133 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Projecte de llei de modificació de la Llei 5/1985, del 16 d'abril, de creació del Centre d'Informació i Desenvolupament Empresarial, i de la Llei 23/1984, del 28 de novembre, del Laboratori General d'Assaigs i Investigacions (tram. 200-00015/06)

El tercer punt de l'ordre del dia és la proposta de tramitació en lectura única del Projecte de llei de modificació de la Llei 5/1985, de 16 d'abril, de creació del Centre d'Informació i Desenvolupament Empresarial, i de la Llei 23/1984, de 28 de novembre, del Laboratori General d'Assaigs i d'Investigacions.

Aquesta presidència fa avinent que, d'acord amb l'article 118 del Reglament, i a iniciativa de la Junta de Portaveus, la Mesa proposa al Ple de la cambra que aquest Projecte es tramiti directament i en lectura única. Si no hi ha cap objecció considerarem aprovada per assentiment aquesta proposta.

Procedirem ara al debat, d'acord amb les normes establertes per als de totalitat, i tot seguit el conjunt del Projecte se sotmetrà a una sola votació.

Algun membre del Consell vol fer la presentació del Projecte de Llei? *(Pausa.)*

Té la paraula l'illustre conseller, l'honorable conseller d'Indústria, senyor Antoni Subirà i Claus.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme (Sr. Antoni Subirà i Claus)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, pujo a aquesta tribuna per defensar en nom del Govern, senyores i senyors diputats, un projecte de llei estrictament tècnic i, si vostès m'ho permeten, també, notablement curt. És a dir, és un projecte de llei que consta només de dos articles que tenen una motivació molt simple que els l'exposaré breument.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

En primer lloc, des de fa tota una sèrie de mesos, de fet, ja pràcticament dos anys, el Cidem està duent a terme una determinada línia d'actuació especialment centrada en el tema d'innovació tecnològica. Aquesta línia d'actuació es basa en tres fils conductors, que els esmentaré breuèssimament.

En primer lloc, la potenciació d'un mercat tecnològic entre el nostre teixit industrial i les entitats, essencialment les universitats, però també alguns laboratoris de recerca, que tenen un important estoc i generen, constantment, un important cos de coneixement tecnològic que seria molt convenient que fos transferit eficientment al sector industrial. De fet, a principis del 1999, el Cidem va crear amb totes les universitats catalanes una xarxa de centres dedicats, precisament, a la innovació tecnològica amb la finalitat de facilitar aquesta permeabilitat entre el món universitari i d'innovació i els centres i les empreses del país. La nostra pretensió és que a finals de l'any 2000 aquesta xarxa consti de quaranta unitats universitàries com a mínim. De fet, l'experiència d'aquests mesos ens porta a pensar que aquest objectiu és perfectament assolible.

Una segona línia d'actuació està sent la millora de la gestió de la innovació per part de les empreses, i aquest és un tema que es desenvolupa a través de jornades tècniques, de les quals se n'han celebrat tota una sèrie ja, amb la participació d'alguns centenars d'empreses. No es tracta pas que els doni les dades estadístiques, però és una línia que pensem que cal intensificar i cal potenciar.

I, finalment, la tercera branca en el terreny de la innovació tecnològica, és la creació –que és un projecte immediat– d'incubadores especialitzades, especialment vinculades amb les universitats, per tal d'ampliar la base de creació d'empreses per a les quals la tecnologia sigui l'element fonamental.

No és pas avui el moment d'insistir en aquests temes, sinó de, simplement, dir que això, tot això, ens impulsa –i ara entro ja en la matèria pròpiament del Projecte de Llei– a modificar la Llei de creació del Cidem, que

és de l'any 85, per tal de –si em permeten la frase, l'expressió, que la diré en el seu sentit estrictament tècnic– deslegalitzar la composició de l'òrgan executiu del Cidem. Què vull dir amb això? Que en aquests moments, per exemple, es veu, degut al que acabo de dir, la gran conveniència que el Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació tingui en l'òrgan executiu del Cidem un representant, de la mateixa manera que el tenien –que el tenen– el Departament d'Economia o el Departament de Política Territorial, que estan pensats –estava pensada aquesta presència– en tot allò que fa referència a la promoció de polígons industrials.

És clar, l'any 85 ningú pensava que es podia arribar a crear un departament dedicat a la recerca i a la innovació i, per tant, la Llei no ho preveu, però la Llei congela els departaments que són presents en els òrgans de decisió del Cidem i, en canvi, el que estem proposant ara és que això es pugui assolir per un mecanisme més senzill, facultant el Govern per poder fer aquestes modificacions per decret. No tinguin cap angúnia, senyors diputats, perquè això en absolut sostrau al control del Parlament aquestes decisions; simplement, les descongela.

Hi ha, també, un altre aspecte relacionat amb el que acabo de dir, que, posats a modificar aquests detalls, ens ha semblat que era convenient també modificar el nom de l'entitat, que, per altra banda, la modificació del nom no implica una modificació de l'acrònim; els acrònims són importants i nosaltres proposem que es modifiqui el nom de tal manera que en lloc de ser Centre d'Informació i Desenvolupament Empresarials, sigui Centre d'Innovació i Desenvolupament Empresarials. No té major importància.

Hi ha un altre tema que sí que té, probablement, més contingut, que és l'autorització al Cidem per participar en entitats de capital risc. El Cidem està autoritzat ja per la seva Llei de creació a participar en societats de capital risc, que era la definició que tenien aquest tipus d'activitats segons la legislació vigent quan es va crear el Cidem. La Llei 1/99 del Parlament espanyol dona una nova normativa sobre les activitats de capital risc i defineix la possibilitat que existeixin no només societats, sinó també fons i altres entitats, i ens sembla que mantenir congelada l'expressió «societats» en la Llei del Cidem simplement podria, teòricament, crear un dia un problema en aquest sentit. De fet, el Cidem ja participa, emparant-se en la seva Llei de creació, a la Societat Catalana d'Iniciatives i Capital Risc, que és una societat anònima, però si un dia aquesta mateixa es transformés en una altra forma jurídica relacionada amb el capital risc, hi podria haver problemes, o bé se'n volgués crear una altra. Per tant, per aquest motiu, també, demanem aquesta petita modificació.

I finalment, senyor president, senyores i senyors diputats, es fan les modificacions també tècniques, similars en la seva naturalesa a la Llei del Cidem, a la Llei de creació del Laboratori, on també estan congelats els noms dels departaments que participen en els òrgans de govern; per exemple, el Departament d'Indústria, Comerç i Turisme hi té tres representants, que hem interpretat que són els hereus dels dos representants del

Departament d'Indústria i Energia, que és el que figura a la Llei del Laboratori, i el Departament de Comerç, Consum i Turisme; també creiem que és convenient la incorporació del Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació; per tant, aquí també es proposa la deslegalització, que –hi insisteixo– no vol dir pas la pèrdua de control parlamentari sobre aquests petits retocs.

Per tant, senyores i senyors diputats, és una llei senzilla, és una llei –em sembla– raonable, que respon a la realitat dels fets i que ens va semblar, li va semblar al Grup Parlamentari, que corresponia a allò que preveu d'una manera molt clara l'article 118.1 del Reglament d'aquesta cambra. De tota manera, vull agrair molt sincerament a tots els grups parlamentaris la facilitat, la comprensió que han tingut per a una tramitació ràpida d'aquest Projecte apellant, precisament, a aquest article 118.1, que ens dóna la possibilitat d'una agilitat de funcionament francament notable. Per tant, amb aquest agraïment a tots els grups parlamentaris, senyor president, acabo aquesta presentació.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, honorable conseller. Imagino que no hi ha cap intervenció a favor ni en contra; per tant, per fixar la seva posició, els diferents grups tenen la paraula. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds, l'illustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

De l'escó estant, i no pas per descortesia al senyor conseller ni a la importància de la Llei, sinó per la brevetat de la meua intervenció. Em felicito del canvi de l'acrònim, que em sembla més incisiu –és més incisiu parlar d'innovació que no pas d'informació–, i votarem que sí, naturalment, i ja tindrem temps de plantejar les iniciatives convenients en el moment oportú.

Moltes gràcies, senyor...

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor López Bulla. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Francesc Ferrer.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. Bé, d'entrada hem de dir que estem contents que quan el Govern de la Generalitat presenta un projecte el fa amb una llei que, ai las!, no posa en la Llei d'acompanyament dels pressupostos. Fixeu-vos que el Govern de la Generalitat té una gran afició que, quan vol alterar, modificar o transformar quelcom, ho posa a la Llei d'acompanyament, que, dit d'altra manera, es diu de mesures fiscals i administratives, però aquesta famosa Llei d'acompanyament, aquesta darrera vegada, ens va canviar l'Incasol, i canviar l'Incasol mereixia una llei com aquesta. Bé, doncs, estem contents, estem contents que per modificar tres articles ens facin una llei específica i una llei

que, quan es vulgui buscar, qualsevol ciutadà la pugui trobar en el BOE de Catalunya, que es diu DOGC.

Bé, aleshores, nosaltres veiem aquí que hi estem a favor; és un canvi d'«informació» a «innovació», però és un canvi molt important. És un canvi molt important, sobretot perquè, per saber coses del Govern, un servidor de vostès no fa mai preguntes, ara, al Govern perquè no el contesten o tarden molt, incomplint el Reglament, que diu que serà vint dies; a vegades, passen tres mesos. Ara, des que tenim l'ordinador, ho he agafat per la Internet (*rialles*), i així m'he assabentat de què vol fer el Departament. Jo no ho sabia. Diu que vol fer el primer fons de capital risc per a inversions a l'estranger, i diu que el Departament d'Indústria i Comerç ha creat –ho diu en passat, no ho diu en futur, perquè l'autorització del Parlament encara no la tenia, perquè l'hi donarem ara, si Déu vol, però, en fi, diu que ho ha fet ja–, ha fet el primer fons de capital risc dirigit a les empreses catalanes que vulguin fer inversions directes a l'estranger; diu que hi ha La Caixa, la Caixa de Catalunya, el Banc de Sabadell, l'Agrupació Mútua i Catalana Occidente; després hi ha el Copca, amb 500 milions, i el Cidem. I diu: «Ha creat.» No sé si ho ha fet amb «informació» o amb «innovació», anar a cal notari, perquè això és molt important, perquè si ho fa com a «informació» no tenia autorització del Parlament per fer-ho; aleshores, si no ho ha fet encara, la Internet m'ha enganyat, perquè no «ha creat», sinó que «crearà».

Això és molt important políticament, perquè ens adonem que els que som diputats i que intentem representar el poble de Catalunya davant de les institucions ens veiem que ens falta informació i que quan la reclamem, moltes vegades, el Govern no ens dóna la que demanem i a vegades surt per la tangent. És una llàstima perquè, en definitiva, una vexació a un diputat és una vexació al poble, i quan dic «al poble», també es fa a la democràcia. Per això: bona informació, d'«informació» a «innovació», i que la innovació, també, no sigui en el terreny tecnològic sinó també en el terreny polític i en el terreny democràtic.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. En nom del Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Ricard Fernández Deu.

El Sr. Fernández Deu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, el Grup Parlamentari Popular, en nom del qual intervenc molt breument, de l'escó estant, vostè sap perfectament, perquè hem tingut oportunitat de comentar-ho a bastament: la nostra preocupació principal és la dinamització i la promoció de qualsevol tipus d'activitat que vingui a generar riquesa i que, en conseqüència, produeixi la creació de llocs de treball i tot el que d'això se'n deriva.

Per tant, si per la simfonia del desenvolupament, senyor conseller, resulta necessari produir petites modificacions a la partitura, nosaltres no hi posarem cap inconve-

nient, no hi posarem pals a les rodes, d'aquesta modificació que vostè sol·licita del Parlament. En conseqüència, li anuncio, anuncio a tota la cambra que el nostre Grup s'hi pronunciarà de manera favorable.

Moltíssimes gràcies. Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Fernández Deu. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Miquel Barceló.

El Sr. Barceló i Roca

Senyor president, prefereixo sortir aquí perquè així veuré el senyor conseller, a qui em dirigiré per afirmar-li que el nostre Grup votarà favorablement el Projecte de llei, perquè, efectivament, racionalitza o dona solució formal a algun dels aspectes, a algun dels problemes que tenien aquests dos organismes, com el del nomenament dels membres dels òrgans rectors o, potser més important, l'ampliació de la figura de la societat a la figura de l'entitat, que és, efectivament, una fórmula jurídica més àmplia que permet determinades operacions que fins ara no eren possibles.

Nosaltres no només hi estem d'acord, sinó que animem el Departament d'Indústria a, efectivament, realitzar aquestes operacions de capital, perquè són del tot necessàries. Com sap el conseller, un dels problemes que tenim és la baixa activitat en la generació de noves iniciatives empresarials, especialment en el sector de les tecnologies de la informació, i esperem que aquesta modificació esperoni el Departament a avançar en aquest camí.

No ens sembla especialment important el canvi de la i, el canvi de la i d'«informació» per «innovació». El que ens sembla important és que sigui efectiu, això, que, efectivament, el Cidem es converteixi en un motor de la innovació a Catalunya. Malgrat això, dit això –millor dit–, considerem que aquest text de Projecte de llei és un text formal que resol un problema formal –per tant, benvingut sigui–, però que no va al fons de la qüestió ni d'un organisme ni de l'altre. Probablement, aquest Projecte de llei no hi havia d'anar, però, en tot cas, sí que la nostra posició és donar suport a aquests canvis formals, però refermar la nostra voluntat i la nostra decisió d'anar al fons de la qüestió tant pel que fa al Cidem com pel que fa al Laboratori General d'Assaigs.

I, en aquest sentit, anunciar que el nostre Grup prendrà en les properes setmanes iniciatives per anar al fons de la qüestió.

I el fons de la qüestió –i molt breument–, des del nostre punt de vista, és que el Cidem ha de millorar la seva eficiència; el Cidem és un organisme públic que en termes comparatius encara és poc eficient. El Cidem ha de ser capaç d'integrar –que no substituir– les voluntats de la societat civil catalana, les iniciatives, les riques iniciatives de la societat civil catalana, i això no només no ha estat sempre en les actuacions del Cidem sinó que, des del nostre punt de vista, aquí s'hi ha d'esmerçar, aquí ha d'actuar més activament. El Cidem és un orga-

nisme públic que no substitueix les iniciatives o no hauria de substituir les iniciatives de la societat civil catalana, sinó, ans al contrari, les hauria d'esperonar, les hauria d'integrar voluntàriament, les hauria d'animar i donar-los suport, i aquest no és sempre el cas en les actuacions del Cidem. I, finalment, el Cidem, efectivament, ha de ser un motor d'innovació, i ser un motor d'innovació vol dir que ha d'estar davant de les iniciatives que necessita l'economia de Catalunya, i aquest tampoc és el cas, normalment, de les actuacions del Cidem, que, des del nostre punt de vista, actua excessivament a la contra. Per posar un exemple: el Cidem encara no ha intervingut decididament en temes del sector de les tecnologies de la informació, quan aquest ja és una tema plenament assumit per la societat civil catalana, i, en canvi, el Cidem, no només no ha actuat de motor, sinó que ha actuat a vegades a la contra d'alguna d'aquestes iniciatives.

Per tant, sí al canvi de formes, però sobretot, i també, anem al fons de la qüestió, i en les properes setmanes tindrem l'oportunitat d'incidir-hi.

El mateix pel que fa al Laboratori General d'Assaigs, encara que és ben cert que el Laboratori sí que durant els últims mesos, sí que durant els últims dos anys, concretament, ha fet un esforç en la millora de l'eficiència, que nosaltres li demanem que hi segueixi insistint. Però, indubtablement, també, ha de millorar el desequilibri entre inversions i activitats. Tenim un instrument molt potent que no l'estem posant en valor, no té l'activitat que hauria de tenir en termes de relació activitat - inversió; hem fet un gran esforç inversor, hem creat un instrument fonamental per a la indústria catalana, però no li estem donant l'activitat que hauria de tenir, i això, en termes comparatius, en qualsevol índex que utilitzem, amb referències internacionals..., i d'això en seguirem parlant en el futur. I, finalment, en els últims exercicis no li estem donant els recursos d'inversió, d'acord amb les amortitzacions de capital que està fent el Laboratori. Estem descapitalitzant el Laboratori General d'Assaigs, perquè hi ha d'haver un equilibri entre les amortitzacions i les inversions de reposició, i aquest equilibri l'hem trencat durant els últims exercicis.

En definitiva, per tant, votarem a favor de la modificació o del Projecte de llei presentat pel Govern, però ja anunciem que en les properes setmanes presentarem iniciatives orientades a les qüestions de fons.

Moltes gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Barceló. En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies, senyor president. També de l'escó estant, i amb brevetat, per fer referència a algunes de les coses fins ara aquí dites, però vull començar donant les gràcies, com també ho ha fet emfàticament el conseller, a

tots els grups parlamentaris que han permès una tramitació com la que hem tingut avui, i, al mateix temps, donar les gràcies a tots els grups parlamentaris pel suport a aquest Projecte de Llei que des de la conselleria se'ns proposa al Parlament perquè sigui aprovat.

Voldria, això sí, fer dues consideracions a tenor de les dues intervencions, senyor president, senyores i senyors diputats, que s'han produït. La primera té a veure amb la intervenció del diputat Ferrer Gironès i la interpretació que feia d'aquesta informació que vostè pràcticament trobava, i pràcticament el sobtava, a Internet. Vostè ha d'entendre, senyor diputat, que la Llei del Cidem, si vostè és tan amable de llegir-la –segurament la té, i no li caldrà Internet si no està a la seva disposició–, si llegeix vostè l'article 3, l'apartat d, podrà comprovar que ja el Cidem està autoritzat per a allò que creu que vostè ha descobert en forma de passat quan, per estar veritablement amb relació al que avui debatem, creu vostè que hauria d'estar en termes de futur. Si em permet l'hi lleigeix molt breument; diu: «Es permet al Cidem la participació en operacions de capital risc i en la creació» –que és el que vostè ha descobert, sense anar més lluny, ahir o abans-d'ahir– «de societats d'aquesta naturalesa, mitjançant la subscripció d'accions o de participacions representatives del capital social.» Del que estem parlant, senyor Ferrer, és que, en tant que avui per avui la normativa de les entitats de risc és una miqueta més complexa, substituïm el concepte «societat» pel concepte «entitat». Això l'hi dic perquè vostè segueixi consultant Internet, però, respecte a aquest tipus de qüestions, pugui estar ben tranquil que el que avui estem fent està amb relació al que ha plantejat la conselleria.

Molt breument també, senyor president, respecte a la intervenció de l'il·lustre diputat del Partit Socialista, el senyor Barceló..., no és una cosa menor, senyor Barceló, des del meu punt de vista –crec que vostè pensa el mateix–, la substitució d'«informació» per «innovació». Ho seria si vostè no sabés que darrere aquesta qüestió no hi ha només una voluntat formal: hi ha una voluntat política que la innovació jugui un pes fonamental en aquesta propera etapa en l'àmbit d'acció del Govern. Vostè ha insinuat: «Bé, bé, si vostès tenen aquest tipus d'actitud, presentarem iniciatives i ho comprovarem en un futur immediat.» Afortunadament, senyor diputat, el conseller ha tingut ja a la nostra Comissió –comissió que vostè molt dignament presideix– tres compareixences, i crec que seria faltar a la veritat –i Déu nos en guard de dir que vostè ho fes, però així voldria que constés davant d'aquesta cambra– pensar que en la filosofia d'aquest conseller i en la filosofia d'aquesta conselleria la innovació no juga un paper determinant en els plans d'aquesta conselleria. Sé, ben volgut diputat, que vostè no ho ha dit, però ens ha anunciat la presentació de noves iniciatives en aquest sentit; presenti-les, en presentarem nosaltres de complementàries, tindrem aquest debat a fons que vostè reclama, que ja hem encetat a la Comissió, i estem segurs que serem capaços de posar-nos d'acord en aquesta voluntat d'impuls de la innovació amb el plantejament que vostè feia.

Només una qüestió darrera: penso que compartim –i a vostè li consta, perquè ho hem discutit ja més d'un cop– aquesta filosofia de la qual volem dotar el Cidem. Però vostè m'haurà d'acceptar que, avui per avui, malgrat que estarem disposats a millorar-la, aquesta filosofia rau molt en tots els esforços de la conselleria i d'aquest Grup majoritari que li dona suport.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Fernández Teixidó.

Una vegada acabat el debat, passem a la votació d'aquest Projecte de Llei.

Comença la votació.

Aquest Projecte de Llei ha quedat aprovat per la unanimitat dels presents: 130 vots a favor, cap abstenció i cap vot en contra.

Com les il·lustres diputades i diputats saben, en aquest moment interrompem la sessió del Parlament, fins a dos quarts de cinc de la tarda, per assistir a l'acte d'imposició de la Medalla d'Honor del Parlament al reverend Desmond Tutu.

Si m'ho permeten, així mateix, els recordo també la invitació, formulada per la Universitat Pompeu Fabra, per a tots aquells que vulguin assistir a l'acte que a continuació de l'acte del Parlament tindrà lloc a la Universitat, d'investidura de doctor *honoris causa* del mateix reverend, senyor Desmond Tutu.

Se suspèn la sessió fins a dos quarts de cinc de la tarda.

La sessió se suspèn a dos quarts de dotze del migdia i onze minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pels lletrats Sr. de Alfonso i Pinazo i Sr. Santaló i Burrull.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, de Governació i Relacions Institucionals, d'Economia, Finances i Planificació, la consellera d'Ensenyament, els consellers de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Treball, la consellera de Benestar Social i els consellers de Medi Ambient, d'Interior i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

Pregunta al president de la Generalitat sobre la col·laboració de les universitats catalanes per a fer de Catalunya una societat oberta i competitiva (tram. 317-00093/06)

La primera pregunta, la formula l'illustre diputat senyor Antoni Castellà, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, president. Molt honorable president de la Generalitat, és per tots sabut que la universitat, una universitat de qualitat propera als ciutadans i amb un desenvolupament punta en recerca, és indispensable per a la competitivitat de Catalunya. I Catalunya és una nació petita, sense estructures d'estat, però amb un potencial de dinamisme social, econòmic i cultural importantíssims, així com una clara vocació de projecció internacional. I això és així per la capacitat d'esforç i treball en tots els àmbits de les dones i homes del nostre país. Per tant, la universitat ha de ser un dels marcs més importants per a la formació integral de les persones, així com l'àgora bàsica de debat i de fabricació d'idees.

És per això, senyor president, que li voldríem formular la següent pregunta: com valora el Govern la col·laboració de les universitats catalanes per fer de Catalunya una societat oberta i competitiva?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Solel)

Bé, li contestaré primer això d'«oberta», perquè una de les cançons de l'enfadós que surten de tant en tant és dir que som tancats, resclosits, etcètera, etcètera; també la universitat. Bé, això no és veritat. Aquestes afirmacions d'alguna manera es poden basar o bé en un gran desconeixement o en una actitud diguem-ne molt esbiaixada i molt partidista.

Miri, ara li diré, per exemple, el percentatge d'alumnes de doctorat que hi ha en les diverses universitats espanyoles segons dades del Consejo superior de Universidades. Bé, deixant de banda una universitat de Madrid, molt petita, que només té 103 alumnes en conjunt, 103 doctorands, la primera, doncs, és la Politècnica de Catalunya, amb el 38%; després ve la Carles III, de Madrid, amb el 28%; la de Salamanca, amb el 22, i després, entre el 17 i el 19, vénen l'Autònoma de Barcelona, ve la Complutense de Madrid i la Pompeu Fabra. I, bé, aquestes dades ja li donen una idea, per tant, i que, també, fins i tot, tot allò que diuen que el tema lingüístic, doncs, frena la vinguda d'estudiants de fora és fals. I les dades són concloents en aquest sentit.

Un altre índex d'obertura que també demostra que aquest tema de la llengua no és veritat que actui d'aquesta forma negativa són els programes Erasmus.

De les universitats més prestigioses d'Espanya, quina és la que té més programes Erasmus percentualment –percentualment–? Doncs, miri, la Pompeu Fabra, amb un 2,5%. Quina és la segona? L'Autònoma de Barcelona, amb 2,08%. I amb això em sembla que de cara a l'obertura, doncs, ja està clar.

Bé, després naturalment hi ha les altres iniciatives per donar nivell i, per tant, donar competitivitat a través de les universitats. I amb això les nostres universitats..., que és mèrit en bona part d'elles, que per alguna cosa són autònomes, però evidentment amb un suport molt decidit del Govern de la Generalitat, que també el mateix Consejo superior de Universidades diu que el número, les pessetes, la quantitat de pessetes que es destinen per alumne a les universitats catalanes és clarament superior a la mitjana espanyola, cosa que és fàcil de comprovar –només és una publicació del Consejo superior de Universidades.

Però, a part d'això, hi ha una sèrie d'iniciatives..., per exemple, que ara la Rovira i Virgili, per exemple, sigui la primera universitat espanyola que impulsa els estudis de química per Internet. O que quan es decideix, doncs, fer una gran universitat virtual en castellà l'empresa que ho estudia diu: quines són les millors universitats virtuals del món –del món–?, i en donen tres i una d'elles és la Universitat Oberta de Catalunya. O que quan la Telefónica vol fer coses a fons, des d'un punt de vista de formació i també en aquesta línia de la universitat virtual, quina universitat tria? La Universitat Oberta de Catalunya.

I bé, tot el pla de subvencions per recerca –ara fa quinze dies n'acabem d'aprovar concretament una trentena, que duraran quatre anys uns i uns altres, sis anys–, o bé tot el que fa referència als centres de suport per a la innovació tecnològica...

El president

Honorable president, ha acabat la seva tanda. Gràcies. Si vol replicar l'illustre diputat, pot fer-ho. (Pausa.) Gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la convocatòria de les forces polítiques per a treballar qüestions cabdals per al futur del país (tram. 317-00095/06)

La segona pregunta, la formula l'illustre diputat senyor Alberto Fernández Díaz, del Grup Parlamentari Popular. Té la paraula.

El Sr. Fernández Díaz

Sí. Senyor president, té previst convocar les diverses formacions polítiques per tal de treballar, des del diàleg, aquelles qüestions que són cabdals per al futur de Catalunya?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Molt honorable president...

El president de la Generalitat

Bé, jo en el seu moment vaig anunciar que m'agradaria parlar d'aquests temes cabdals i ho faré, ho faré quan cregui que es donen les condicions adequades d'agenda, que no hi hagi altres problemes, diguem-ne, que emmascarin la cita, etcètera; o sia que ho faré, parlaré d'aquests grans temes, sí.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyor diputat, pot replicar.

El Sr. Fernández Díaz

Gràcies, senyor president. Bé, entendre que aquesta resposta de *dies est certus et incertus quando* la veritat és que vuit mesos després de celebrades les eleccions autonòmiques jo crec que és un argument que no es pot, al meu entendre, utilitzar. L'hi dic perquè hem de recordar, senyor president, que des del 17 d'octubre vostè encara no ha convocat, no ha dialogat amb la resta de formacions polítiques catalanes a l'hora de plantejar aquests reptes de futur per a Catalunya. I aquest fet, aquesta realitat, trenca una tradició, trenca una norma institucional bàsica de diàleg polític que havia sigut normal, habitual al llarg dels últims anys a Catalunya.

Si a això afegim, tot plegat, que, vostè mateix, des del Govern de la Generalitat s'havia anunciat que iniciaria una ronda de converses amb els diversos grups parlamentaris, ens trobem que s'ha truncat aquesta possibilitat de diàleg, d'una banda, perquè vostè sembla ser que es deixa arrossegar per les enrabiades d'algun president de Grup Parlamentari i, d'altra banda, sembla ser que vostè vol continuar amb la seva pròpia reclusió. I per això, des del Partit Popular li reclamem, li demanem que no caigui en el parany de ningú, que deixi al marge aquesta reclusió i, per tant, li reclamem que posi fi a aquest aïllament, en certa manera polític, de ser presoner; en certa manera, si em permet l'expressió que es va fer coneguda fa un temps amb un president del Govern d'Espanya –es parlava de la síndrome de la Moncloa–, podríem començar a parlar de la síndrome dels Tarongers, que ho dic pel pati del Palau de la Generalitat i no pas, evidentment, per la malaltia dels tarongers que, com vostè sap, és el virus de la tristesa. (*Rialles.*)

En qualsevol cas, senyor president, li demanem que iniciï una ronda de converses amb la resta de formacions polítiques, perquè entenem que, del contrari, a vostè el que li fa un cert temor no és pas obrir el debat, el diàleg enfora, amb la resta de formacions polítiques, sinó que, potser, el que li passa és que no pot tancar aquest mateix diàleg endins, és a dir, dintre del si del seu propi Govern de la Generalitat.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Molt honorable president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Bé, escolti, vostè diu: «reclamem que ens convoqui». Ja els convocaré, no s'hi amoïni, però els convocaré quan

l'agenda ho permeti, la meua i la de tots vostès, quan no hi hagi segons quines coses que facin nosa, quan les perspectives siguin les més positives; doncs, ja els reclamaré.

Escolti, això que diu vostè que s'ha trencat una tradició... No s'ha trencat cap tradició; l'única tradició que s'ha trencat és que vostè és nou i no ho sabia, però, de fet –de fet–, no hi havia hagut mai una convocatòria diguem-ne sistemàtica i constant de... No senyor, no. Escolti, jo ho sé millor que vostè, perquè és el que hauria hagut de fer, sap? (*Remor de veus.*)

Bé, per tant, de diàleg, n'hi ha; escolti, sí, la prova és que estem funcionant prou bé, tots plegats, en el Parlament i en el Govern, i, per altra banda, tampoc hi ha cap obligació que el Govern, el president ho faci. Jo ho faré; no ho fa el president del Govern, el senyor Aznar..., no, no, no, no ho ha fet, però, en fi, és igual, en tot cas, suposant que ho fes ell, no tinc per què fer-ho jo, tampoc (*rialles*); això també queda clar, no?

Però estigui tranquil, estigui tranquil que en el seu moment, doncs, jo tinc ganes de parlar amb els diferents representants dels partits polítics per procurar, en fi, per tenir un canvi d'impressions, no pas –no pas– perquè d'aquestes converses jo en pugui esperar, de moment, que en sortís allò que se'n diu una posició molt unificada sobre tot; després també ho intentarem, però aquest primer contacte és allò que se'n diu un canvi d'impressions, que es tindrà en el seu moment.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la posició del Govern amb relació als esdeveniments polítics de la darrera setmana (tram. 317-00097/06)

La següent pregunta, la formula l'il·lustre diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Després de la desfilada militar de l'anterior cap de setmana, de la resposta civil, de les declaracions de ministres, dels viatges a Madrid, quina és, senyor president, en aquests moments la situació de les relacions entre el Govern de l'Estat i el Govern de la Generalitat?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Molt honorable president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Si la resposta que hauria de fer és sobre el que poden ser les relacions durant tots els quatre anys de la legislatura, en aquests moments no estic en condicions de contestar-l'hi encara. Si la resposta ha de ser si el tipus de relació que tenim ens permet dur a terme l'acció de

govern que nosaltres necessitem fer d'acord amb el nostre programa, en aquest sentit li he de dir que, de moment, les coses van raonablement bé.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. L'illustre diputat té la paraula.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. L'endemà de la seva assistència a la desfilada, amb xiulets incorporats, el vicepresident primer senyor Rajoy li agraeix dient que vostè no està a l'alçada, que no hi haurà cap concessió particular al futur model de finançament, que rebutja els traspassos per delegació, que el model d'estat ja està tancat, que no hi ha cap possibilitat que la Generalitat sigui administració única i tingui presència a Europa, que nega el fet diferencial polític i, per acabar-ho d'arrodonar, no fa cap referència a la plurinacionalitat entre les prioritats polítiques del Govern al qual vostès donen suport; el ministre Posada diu que descarta el traspass de noves transferències, i el president Aznar li demana lleialtat. A què? Al programa del Partit Popular? Quin programa aplica vostè aquí? Quin defensa allà?

D'altres l'acusen de mala gestió, de forats financers, de nerviosisme nacionalista i d'ansietat. Vostè en el marc adequat i incomparable parla d'espoli amb relació a un sistema de finançament pactat entre el PP i vostès –cosa que els fa, doncs, coresponsables de l'espoli–, i, pel que pugui ser, immediatament, envia una expedició a la metròpoli a resoldre el problema de la tempesta en un got d'aigua.

Costa de creure, senyor president, que vostè vulgui acabar una etapa amb uns aliats i una política com aquesta, lligats de mans i peus, i condemnats al programa d'immobilisme i d'involució a què hem fet referència abans; costa de creure que no s'adonin que ja fan amb vostès el que vénen fent amb els partits del Govern basc: desgastar-los per substituir-los. Vostè té un altre escenari possible: recuperar una dinàmica política pròpia, nacional, no subordinada, construir una interlocució davant l'Estat més plural i més unitària. Vostè ha de deixar de mirar només a curt termini i pensar en el país del futur a més anys vista; el país ho necessita. I vostès poden, si volen, modificar aliances i plantejaments per fer una altra política, més ambiciosa, per a la qual no li faltarà la nostra col·laboració; per fer el que fa és lògic que només hagi trobat els companys de viatge que té.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Molt honorable president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Jo prenc nota d'això que acaba vostè de dir, que arribat el cas nosaltres podem tenir altres companys de viatge, que vol dir altres companys de govern –en prenc nota–, perquè em sembla que és una afirmació seriosa, impor-

tant i que mereix una resposta també seriosa per part meua.

Ara bé, dit això, jo li he de dir que avui, en aquest moment, nosaltres estem fent la política que fem, que sabem perfectament que és una política d'un cert equilibri, però entenem que és la que hem de fer. No ens produeix ansietat, ni tampoc estem disposats a llençar el barret al foc a les primeres de canvi, si en un moment determinat hi ha unes declaracions desafortunades, fins i tot unes declaracions agressives –nosaltres a vegades també en fem, de declaracions agressives. Per tant, nosaltres, avui per avui, entenem que hem de veure què dóna de si la situació actual, perquè entenem que, de cara al que són els grans objectius nostres en aquesta legislatura, que són millorar substancialment el sistema de finançament –cosa que teòricament podria donar-se el cas que no poguéssim veure clar com queda fins a l'estiu de l'any que ve, podria passar; cosa que lamentem que arribi fins aleshores, perquè no ens convé, però podria passar–, primer, i, segon, millorar el sostre de l'autogovern. En aquest sentit nosaltres entenem que hem de seguir fent en aquest moment la política que estem fent.

Naturalment es podria donar el cas que ens ho posessin molt i molt difícil –és una eventualitat que no cal rebutjar– o que no ens ho posessin tan difícil des d'un punt de vista formal però que, en canvi, veiéssim que allò que necessitem per, realment, consolidar l'Estatut de Catalunya i per evitar que ens l'arranessin molt..., que això no és possible fer-ho i, evidentment, si arribéssim a aquesta situació, nosaltres ens hauríem de replantejar la qüestió.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les sol·licituds del món empresarial per a dotar Catalunya d'una millor estratègia econòmica (tram. 317-00101/06)

La següent pregunta, la formula l'illustre diputat senyor Pasqual Maragall, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Té la paraula.

El Sr. Maragall i Mira

Bé, sobre l'estratègia econòmica que necessita Catalunya, he llegit, he arplegat aquests dies una colla d'articles, molt recents, d'Anton Costas, professor; Leopold Rodés, empresari; Bru de Sala, exdirector general; Joan Coscubiela, de Comissions Obreres; Pedro Nueno, també professor..., tots ells preocupats, el mateix que nosaltres, per què ens està passant des del punt de vista del nostre lideratge econòmic al país. I llegiré només tres frases que crec que són molt expressives d'això, el declinant lideratge, el nostre declinant lideratge econòmic, d'Anton Costas; diu: «La política de la Generalitat no hi ha ajudat; el seu "ensimismament", la seva orientació cap a la despesa corrent i protocol·lària, més que cap a l'educació i la inversió, han debilitat el dinamisme i el lideratge de Barcelona i, amb ell, el de Ca-

talunya en el seu conjunt.» Pedro Nueno: «Nos quedan pocas cartas que jugar, la educación en primer lugar. Las ciencias de la vida, la tecnología y la empresa –en trilingüe, naturalmente–, y las buenas infraestructuras. Para todo lo demás es tarde.» Bru de Sala: «Si Pujol volia demostrar que Barcelona no havia de ser una ciutat hanseàtica, ja ho ha aconseguit. D'alguna cosa s'hauran donat compte els barcelonins, perquè cada cop voten menys a CiU.» I ara què? Reaccionem?, encara que sigui tard, o esperem els primers símptomes d'anorèxia, senyor president?

El president

Moltes gràcies, il·lustre diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Home, si ho hagués sabut, també hauria portat la meua rastellera de citacions. Començaria per l'alcalde Clos. Diu: «No és veritat que hi hagi una decadència de Barcelona» –no l'hi puc donar la data, però després, si l'interessa, i no hagi de buscar a l'hemeroteca... L'article del senyor Nueno diu això i moltes altres coses; per cert, acaba dient: «però necessitem més poder polític», també diu això, no?, diu moltes altres coses. Com pot comprendre, l'he llegit, l'article del senyor Nueno, i em sembla que la seva citació, doncs, és una mica esbiaixada.

L'informe de la Cambra d'avui, d'aquest dematí, diu exactament el contrari del que diu vostè. L'article..., el discurs que va fer l'altre dia el president de l'Institut d'Anàlisi Econòmica, el senyor Vives, fa tres o quatre dies, amb motiu de la reunió del CREI, del Comitè de Recerca d'Economia Internacional, diu també el contrari. El *Business Week* del 31 de gener, en el seu article «The action is...» –«On és que hi ha acció?»–, cita divuit punts a Europa, un d'ells, concretament, el de Barcelona.

Bé, si és que hem de fer la competència en qüestió d'articles, potser jo em quedaré curt, perquè vostè ho portava més preparat, però podem anar molt enllà; hi han opinions de tota mena... Jo crec, sincerament, que hi han algunes coses que hem d'esmenar, però de tota manera el creixement i el reforçament de Catalunya segueixen sent certs.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. L'il·lustre senyor diputat té la paraula.

El Sr. Maragall i Mira

Sí, al senyor Clos se l'hauria d'ajudar una mica més, perquè de vegades s'ha trobat una mica sol en la defensa de temes tan importants com el Pla del Delta, o com les seves iniciatives en el Besòs. Però, miri, senyor president, nosaltres no estem parlant de l'últim informe de la Cambra de Comerç, ni dels índexs d'aquest any respecte de l'any passat: estem parlant de vint-i-cinc anys; l'hi vaig dir l'altre dia i avui l'hi repeteixo. En vint-i-

cinc anys, Madrid ha crescut d'un 132% la seva població ocupada, i Catalunya un 115. I no em digui que és que a Madrid hi han més parats; potser hi han més parats perquè van allà a esperar que els donin feina, no? Vint-i-cinc anys més com aquests i ens empaten en població. I els seus vint anys, senyor president, hauran estat crucials en aquest sentit. Es parlarà d'aquests vint-i-cinc anys, o d'aquests vint anys, justament com l'inici d'una davallada que pot ser històrica i secular.

Hem de reaccionar. Les bases hi són, i la conjuntura també. I no digui...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps

El Sr. Maragall i Mira

..senyor president, que faig catastrofisme, perquè les dades que jo li he aportat són dades ponderades.

El president

Molt honorable president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Em diu que no es tracta de parlar de l'informe de la Cambra, però és que potser tampoc es tractava de parlar, de cara a això, d'un article del senyor Bru de Sala. Jo li he contestat perquè em sembla que podia contestar amb una opinió de la Cambra de Comerç.

Home, hi han més opinions sobre tot això. Per exemple, el PSOE de Madrid fa grans atacs contra el senyor Gallardón, perquè diu que està prenent massa coses a favor de Barcelona. O bé, la portada de l'*ABC* del dia 31 de maig diu que, concretament, doncs, la Comunitat Autònoma de Madrid ho està fent molt malament –que no és veritat–, que perdrà 75.000 milions de pesetes degut a una sèrie de decisions favorables a Catalunya –que no els perdrà–, però és per dir només que aquest estil d'anar plantejant d'una manera catastrofista, amb un estil autoflagellant, que ja el coneixem de fa molt de temps, a Catalunya de vegades també es practica per raons partidistes, a Madrid per part del PSOE o per part de l'*ABC*, no?

Però, bé, la veritat és que nosaltres estem creixent des d'un punt de vista diguem-ne de producte econòmic, estem creixent quant a la nostra capacitat diguem-ne d'expandir-nos internacionalment amb prestigi..., em sap greu..., miri, doncs, si hagués assistit l'altre dia a la reunió dels empresaris nostres a Budapest, hauria entès per què nosaltres creixem cada any gairebé el 25% en inversió a l'exterior. I quan es creix un 25% en inversió a l'exterior vol dir, en països desenvolupats, alguns d'ells molt desenvolupats, Alemanya mateix...

El president

Honorable president...

El president de la Generalitat

...vol dir que estem millorant en competitivitat... Perdó.

El president

Ha acabat... Moltes gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els propòsits de capteniment del Govern amb relació a la creació de 6.000 places d'educació infantil, de 0 a 3 anys (tram. 317-00103/06)

La següent pregunta, i l'última al president de la Generalitat, la formula l'illustre diputat senyor Rafael Ribó, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds. Té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, el text que li llegiré no és ni de la Cambra ni de cap articulista: és del president de la Generalitat de Catalunya, Jordi Pujol i Solel. «Defensem el treball de la dona i el necessitem, però per altra banda ens preocupa la baixa natalitat, una de les causes de la qual és precisament el treball de la dona. Potser podríem mitigar aquest problema amb una política de creació massiva de guarderies, però el cost ho fa molt difícil, i en tot cas seria lent» –any 92. Senyor Pujol, quina presa de pèl! El senyor Hernández en aquest hemicicle fa menys d'un any: «Crearem trenta mil places de guarderies.» Anunci fa molt pocs dies: «Que ho facin els ajuntaments.»

Promeses electorals, promeses parlamentàries, concepció molt de fons sobre el paper de la dona..., això és manifestament un flac servei a interessos de país. Què pensen fer seriosament sobre un problema tan greu com el que li acabo d'esmentar?

El president

Moltes gràcies, illustre senyor diputat. Molt honorable president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Pensem intentar complir el nostre compromís, i creiem que ho podem fer; almenys ho intentarem. I de la mateixa manera que Catalunya és un país, que no a nivell espanyol sinó a nivell català, està molt amunt –més, posem per cas, què li diré jo?, que Noruega o Suècia; que Noruega o Suècia, ho repeteixo–, en el que és l'escolarització de tres a sis anys jo espero que en acabar aquesta legislatura, no sé si estarem tan bé com per poder fer aquesta mateixa comparança, però de tota manera crec que haurem pogut millorar moltíssim. I, en tot cas, crec que hi ha demanat per part de vostès un debat sobre això, en el qual això es podrà explicar amb més detall.

Però, de tota manera, l'hi torno a dir, nosaltres, i d'acord amb el que són els requeriments que planteja

la LOGSE, amb l'esperit de LOGSE i amb la lletra de la LOGSE, actuarem en aquesta legislatura d'acord amb aquest compromís.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. L'illustre senyor diputat té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, l'article 11.2 de la LOGSE diu: «Les administracions educatives desenvoluparan l'educació infantil.» Això és el que diu la LOGSE, senyor president. El pressupost de la Generalitat del 2000 diu que 3.700 milions de pessetes van a concerts amb escoles privades per a escoles bressol, 3.700 milions. Als ajuntaments, per a escoles bressol públiques, escoles públiques, hi van 775 milions. Això són dades seves; això no és ni la LOGSE, ni Noruega, ni Suècia, on per cert la natalitat és molt més alta que a Catalunya –molt més alta.

Senyor president, si vostè va a una fàbrica, com hi vaig jo, li diran les dones que hi treballen, especialment al tèxtil, que el mes de juliol o de setembre han d'emprar la majoria del seu sou a pagar lloc on posar les seves criatures, i se'ls en va la majoria del seu sou.

A vostè l'he citat l'any 92 perquè porta molts anys prenent el pèl a la població de Catalunya sobre un tema tan important, que no l'aborda, i és tan important com el que més per a la identitat del país, perquè –vostè ho diu molt correctament– va molt lligat a un tema tan senzill com la natalitat. Ara ho volen traspasar als ajuntaments, no la responsabilitat de la competència, no la dels recursos: purament i simplement la que compleixin. Hi ha un grapat d'ajuntaments de Catalunya que tenen el cent per cent de la demanda de l'escola zero a tres anys en el que és escola pública. La Generalitat de Catalunya en tot el seu mandat ha creat zero –ho subratllo: zero– escoles públiques de zero a tres anys. I això és una vergonya nacional.

El president

Illustre senyor diputat, se li ha acabat el temps. Molt honorable president...

El president de la Generalitat

I quantes en subvenciona? I quant diner dedica a la subvenció, no solament el Departament d'Ensenyament, sinó també el Departament de Benestar Social? Perquè, clar, això també s'ha de tenir en compte. Nosaltres no volem traspasar cap responsabilitat; la responsable..., ho diu la LOGSE, diu que les administracions públiques resoldran aquest tema, i després diu: l'Administració educativa, l'autoritat educativa, definirà la forma com les diverses institucions –municipals, etcètera–, doncs, han de resoldre aquest tema; també, naturalment, el Govern de Catalunya. Això és el que diu, i és en aquesta línia, exactament, que ens mourem, impulsant, mirant d'impulsar la titularitat municipal, la titularitat privada concertada i la de la mateixa Generalitat.

De moment, nosaltres hem dedicat una quantitat, ja d'una manera immediata, que són aquests 1.260 milions de pessetes, per una banda a la construcció i adequació de locals, per altra banda a manteniment i sous, amb un detall que ara segurament no tinc temps d'explicar-li: 80.000 pessetes per plaça i any des del començament, però que al final de la legislatura, o l'any 2004 com a màxim, han d'arribar a les 150.000 pessetes; això està previst d'aquesta manera. I, bé, comptem que podrem complir aquest compromís, almenys hi ha una voluntat molt ferma, perquè, com vostè molt bé diu, per nosaltres això és una prioritat, per raons de polítiques i per raons de filosofia social.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la presència massiva de quironòmids a la conca baixa del riu Besòs (tram. 310-00095/06) (retirada)

Passem a les preguntes al Govern. Abans de continuar l'ordre del dia, he de fer avinent que ha sigut retirada la pregunta número 17.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la conversió de l'aeròdrom d'Alfés (Segrià) en un aeroport de tercera categoria (tram. 310-00109/06)

Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Fabregat per adreçar la pregunta al Conseller de Política Territorial i Obres Públiques sobre la conversió de l'aeròdrom d'Alfés. Moltes gràcies.

El Sr. Fabregat i Vidal

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller... Quin és el capteniment, honorable conseller, per tal que el Govern converteixi l'aeròdrom d'Alfés, a la comarca del Segrià, en un aeroport de tercera categoria?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. L'honorable conseller té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Pere Macias i Arau)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el capteniment del Govern va en una doble línia: en primer lloc, de fer possible aquesta declaració a partir de la mateixa aprovació de la Llei d'aeroports, que ha tramès ja a aquesta cambra per a la seva aprovació, que espero que serà propera, i en segon lloc, parlar amb les autoritats locals per fer possible un acord entorn a la ubicació d'aquest aeròdrom, futur aeroport, a les terres de Lleida.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor diputat, per repreguntar...

El Sr. Fabregat i Vidal

Moltes gràcies, senyor president. És a dir, hem d'esperar la Llei d'aeroports, pel que he entès de les seves paraules, honorable conseller.

Però el dia 23 d'octubre de l'any 96 s'aprovava una resolució d'aquest Parlament, concretament en la Comissió de Política Territorial, que els instava a vostès, el Govern, a mantindre converses amb el Govern de l'Estat per tal de convertir l'aeròdrom d'Alfés en el que li deia en la meua pregunta, en un aeroport de tercera categoria, i que, a més, sigui compatible amb la protecció de l'entorn. Han passat quasi quatre anys, conseller, i ens agradaria saber què han fet, perquè la Llei d'aeroports és un tema, i el que es converteixi l'aeròdrom d'Alfés en una aeroport de tercera categoria, evidentment, és un altre tema.

Però vostè, en una resposta al Grup Popular, una resposta per escrit del dia 29 de juny de l'any 1998, és a dir, ja fa dos anys, deia aleshores que, malgrat les dificultats que hi havia també dins de la zona protegida del PEIN, deia vostè: «De tota manera, és clar que Lleida necessita unes instal·lacions de transport aeri formades, com a mínim, per un aeroport..., un aeròdrom amb pista asfaltada, que permet el desenvolupament de l'aviació general, i la instal·lació de "repostatge" de querosè», i deia que «és necessari dotar d'una partida pressupostària per tal de tirar endavant tot això».

Després del que ha de ser aquesta Llei d'aeroports, que esperem que es pugui aprovar en el decurs d'aquest any en aquest Parlament; després de les seves declaracions, fa poques setmanes, en mitjans de comunicació de les terres de Lleida dient que és totalment compatible l'espai d'interès general, com és el PEIN, amb el que és un aeroport de tercera categoria, esperem, honorable conseller, que en els propers pressupostos de la Generalitat hi hagi una partida pressupostària, o, en tot cas, honorable conseller, ja presentarem les esmenes, i en aquest cas també el Grup Parlamentari Popular, perquè sigui una realitat aquest aeroport de tercera categoria.

En tot cas, honorable conseller, ens agradaria que definís si hi ha la voluntat o no hi ha la voluntat, després de tots aquests anys, després de les resolucions i després de les respostes, de tirar endavant el que és aquest aeroport de tercera categoria a les terres de Lleida.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Honorable conseller, té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Al senyor diputat li consta, de manera molt clara, la voluntat que té el Departament —i, per tant, el Govern— de tirar endavant aquesta infraestructura. Li deu constar, també, perquè fa tot just una

setmana vam tenir una reunió a l'alcaldia de Lleida –lament que ara no hi hagi el senyor paer en cap i també diputat d'aquest Parlament– i en la qual eren presents representants dels diferents grups polítics de l'Ajuntament, entre ells la regidora, crec, i també diputada del Partit... –diputada a Madrid–, diputada del Partit Popular, en la qual vam tenir un intercanvi d'opinions entre..., amb relació a aquest aeroport; que es va posar de manifest que, òbviament, per portar-lo a terme havíem de fer possible una cosa, que a l'aeroport del Prat s'ha fet possible: és la compatibilitat entre les mesures que calen per preservar l'espai d'Alfés –que, d'altra banda, doncs, tothom en coneix els seus valors– i, també, la –ho repeteixo– compatibilitat amb el camp de golf.

Jo vaig manifestar –i vostè ho recull– la convicció que si amb uns espais tan fràgils com són els aiguamolls del litoral del delta això ha estat possible, més ho pot ser en el cas d'Alfés. En tot cas, per part de la Paeria se'ns va manifestar que estan a l'espera d'un dictamen aeronàutic que han sol·licitat, i que un cop el tinguin ens el faran arribar per, d'una vegada ja, tirar-ho endavant.

Finalment li vull dir que, com en el cas de l'aeroport de la Seu, nosaltres vam avançar la nostra proposta, que és sempre la mateixa: la d'una gestió participada per part de tots els agents socials. I, per tant, jo els vaig oferir la possibilitat de fer un consorci, en el qual al costat del Govern de la Generalitat hi haurien, també, els ajuntaments, les cambres de comerç i altres agents econòmics. Això, per part dels assistents a la reunió, va estar també, globalment, ben vist. Per tant, crec que tot això és una llista llarga d'iniciatives...

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...que crec que responen plenament a la seva preocupació.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies.

Preguntes al Consell Executiu acumulades relatives a la venda d'un immoble de la companyia Enher a Convergència Democràtica (tram. 310-00016/06 i 310-00019/06)

La següent pregunta, la formula l'illustre diputat senyor Joan Boada a l'honorable conseller senyor Artur Mas sobre els motius de la venda d'un immoble de la companyia Enher a Convergència Democràtica. Té la paraula.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. En tot cas, per tenir més temps, aglutinaríem les dues preguntes que fan referència al mateix tema.

Senyor Mas, ens agradaria saber, no només al nostre Grup, sinó també a tota la cambra i de ben segur a tots els ciutadans, quines actuacions ha fet la Direcció General de Tributs, o sigui el Govern, amb relació a la compra d'un edifici, per part de Convergència Democràtica de Catalunya a la companyia Enher; un edifici que, per nosaltres, i així estava especificat a través de la taxació, doncs, a un preu molt més baix del normal, i que nosaltres varem denunciar i exigíem, doncs, que hi hagués una inspecció per veure si hi havia hagut una venda, des del nostre punt de vista, fraudulenta, o que no hi hagués hagut un tracte benèvol i protector per part de Convergència a Enher, i a l'inrevés amb altres actuacions.

Senyor Mas, s'ha fet alguna actuació?, quina ha estat aquesta actuació?, quin resultat hi ha hagut d'aquesta actuació? Ens agradaria saber-ho.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Honorable conseller, té la paraula.

El conseller d'Economia, Finances i Planificació (Sr. Artur Mas i Gavarró)

Sí, gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats...

El president

Entenem que acumulem les dues.

El conseller d'Economia, Finances i Planificació

Entenem que acumulem les dues; sí, senyor president. Bé. Permeti'm, senyor Boada, que jo li comenci amb una certa evasiva, però que és una evasiva basada en fets legals i en el marc jurídic actual, no? I és que ni en aquest cas ni en cap altre nosaltres podem, públicament ni privadament, òbviament, manifestar cap mena d'informació amb relació a temes que afecten els contribuents, i per motius fiscals, perquè la legislació en aquest sentit és molt clara. I a nosaltres com a administradors d'aquesta legislació tributària se'ns impedeix –explícitament a algunes persones que hi tenim responsabilitats més directes– que puguem donar informació pública sobre casos, doncs, que es puguin plantejar en qualsevol àmbit, sigui l'àmbit estrictament privat o l'àmbit més institucional.

Dit això, el que sí que li puc dir és que, en aquest cas concret, doncs, hi han hagut actuacions per part de la Direcció General de Tributs, que encara hi són, que estan pràcticament finalitzades i que pot tenir la tranquil·litat que nosaltres, en aquest cas, estem actuant exactament igual i amb els mateixos criteris que en qualsevol altre cas que es pugui plantejar.

El president

Moltes gràcies, honorable conseller. Té la paraula l'illustre senyor diputat.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Home, senyor conseller, fa sis mesos que aquest cas ja hauria d'haver començat tot el procés, i si en tots els casos la Direcció General de Tributs actua amb aquesta eficàcia i amb aquesta rapidesa estem arreglats, perquè tot això ja va sortir el mes de desembre, i ho vàrem denunciar nosaltres el mes de desembre i encara m'està dient que no s'ha acabat tot el procés.

El que sí que sembla és que hem aconseguit alguna cosa, i això ja és positiu, i és que el Govern s'hagi mogut per fer alguna cosa que nosaltres ja denunciàvem que tenia totes les formes de ser fraudulenta, o sigui que Convergència Democràtica de Catalunya havia pagat molts menys diners d'un edifici dels que constaven en el valor cadastral i dels que costaven o que es pagaven en aquella zona per a un edifici de les mateixes característiques.

Però, miri, nosaltres no en fem prou que vostè s'escudi en la qüestió legal, que és cert el que vostè ha dit, però ens sembla que, per part de Convergència Democràtica de Catalunya, que segur que ja tenia aquesta informació sobre com ha anat aquesta inspecció de la Direcció General de Tributs, estaria bé, doncs, que, per a un exercici de transparència expliqués quina ha estat aquesta declaració complementària que s'ha fet des del Govern, i pogués declarar si veritablement el preu que havia comprat a Enher era un preu per sota de mercat, i que, evidentment, hi podria haver, potser, algun tracte de favor. A més a més, potser hi hauria d'haver alguna rectificació, fins i tot, per part del Govern i, fins i tot, per part seva, senyor Mas, que deia que no hi havia cap tipus de problema i que les coses s'havien fet amb tota normalitat, eh?, i, en canvi, ara, ja ens està dient que ha hagut de fer una investigació en aquest sentit i que les dades –diu que no les pot dir, però– poden anar cap al camí que nosaltres plantejàvem.

No val escudar-se en el secret per privat, perquè estem parlant d'una cosa pública. Estem parlant de Convergència Democràtica de Catalunya, que és un partit polític, i els partits polítics són subjectes públics, reconeguts a la Constitució; i, a més a més, doncs, han de demostrar –pel fet que són públics, han de demostrar-ho– que tenen unes actituds veritablement clares i transparents o, si no, entràriem en un procés que en un altre partit, també d'aquesta cambra, estem subjectes i que no hi ha manera que en traiem l'entrellat.

I, a més a més, vostè, senyor Mas, perquè em dóna la sensació que pot arribar a ser –jo crec que ja ho és– jutge i part, no?, a més a més és conseller i, a més a més, és candidat *in pectore* a la Secretaria General de Convergència Democràtica de Catalunya –així ho han dit uns mitjans de comunicació, i així ha sortit–, i a més a més, doncs, imagini's, doncs, si vostè encara hauria de fer un exercici de més transparència, perquè, precisament, vostè pot ser l'implicat com a secretari general; en aquest cas, el senyor Pere Esteve ho és, perquè hauria d'explicar públicament quin ha estat aquest procés, i vostè mateix també en ser-ho ja, o quasi ser nomenat per a aquesta funció, doncs, també hauria de fer unes explicacions molt més clares.

Nosaltres creiem que no hi ha hagut transparència, no sabem absolutament res del que ha passat després de sis mesos d'haver denunciat aquella venda, des del nostre punt de vista, a partir d'un tracte de favor. No hi ha hagut allò que hauria de ser imprescindible, no només per a l'Administració pública, sinó també per a un partit polític, en aquest cas, Convergència Democràtica de Catalunya, de l'exemplaritat per als contribuents.

Què poden pensar la resta de contribuents quan també fan tipus, aquests tipus de taxacions, quan evidentment se'ls aplica el 2,5 vegades el preu del valor cadastral, i a partir d'aquí se'ls aplica l'impost de transmissions patrimonials? En canvi, a Convergència Democràtica de Catalunya no sabem ben bé el perquè –bé, alguns sí que sabem el perquè–, doncs, no se'ls aplica amb la mateixa força ni amb la mateixa celeritat, i, en tot cas, ens amaguen amb un pretext secret, que mirarem a veure si nosaltres en traiem l'entrellat, si ja el secretari general de Convergència Democràtica de Catalunya no ho fa públicament. Dóna la sensació...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Boada i Masoliver

Doncs, em quedo amb la sensació, senyor president.

El president

Si és bona, val la pena quedar-se-la; si no, no. (*Rialles.*) Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Economia, Finances i Planificació

Sí, gràcies, senyor president. Senyor Boada, jo lamento decebre'l, però vostès no han aconseguit res; vostès han fet una pregunta. Aquesta pregunta se'ls està contestant en els termes que es pot contestar, però tingui la tranquil·litat de saber que el Govern –i el Departament– hauria actuat exactament igual, preguntés el Grup d'Iniciativa o no preguntés el Grup d'Iniciativa.

Segon. Vostè diu que no en sap res, d'això. Doncs, home, aleshores, per què serveix que vostè faci aquesta pregunta i que jo l'hi estigui responent? Vostè sap el que jo li estic contestant, i el que jo li contesto és el que jo li puc contestar, perquè –hi insisteixo– per molts embolics que vostè vulgui fer sobre tot això hi ha una norma fonamental que no es pot traspasar en cap cas. Si jo aquí li dono informació sobre un contribuent, què pensarà la resta de contribuents d'aquest país? Quina garantia oferiria el Govern de la Generalitat als contribuents d'aquest país si jo, per complaure'l a vostè i el seu Grup, ara em dediqués a transgredir una llei d'ordre general?

S'ha de ser seriós –s'ha de ser seriós–, s'ha de ser responsable i ho hem de ser tots de responsables, no només des del Govern, sinó també des dels grups de l'oposició. I vostès, que estant convivint en un estat de dret, haurien de ser els primers de fer respectar les normes de dret a tothom, inclòs, òbviament, el Govern. I lamento profundament que vostè faci el discurs que acaba de fer, perquè vostè m'està incitant, a mi, preci-

sament, a incomplir el marc legal vigent en matèria tributària.

Dit això, li diré també una altra cosa. No faci afirmacions temeràries, senyor Boada –no faci afirmacions temeràries–, perquè passa moltes vegades que –i en aquest cas concret podria arribar a passar així, ja ho veurem, passa moltes vegades– els mateixos municipis, els mateixos ajuntaments acaben emetent certificats a través dels quals hi han coeficients correctors per a les valoracions dels edificis. I jo no li puc explicar aquest cas en concret, ja li ho he dit abans, però vostè no faci suposicions que, potser, el poden deixar després descol·locat i molt malament.

I dit això, li torno a dir el mateix que li he dit abans amb tota transparència, i també amb tota fermesa: si finalment hi ha alguna cosa a fer, també amb aquest contribuent, nosaltres ho farem exactament igual que si es tractés de qualsevol altre.

El president

Moltes gràcies, honorable conseller.

— Preguntes al Consell Executiu acumulades relatives al Pla de promoció i estabilitat del professorat de les universitats (tram. 310-00079/06 i 310-00080/06)

La següent pregunta la formula la il·lustre diputada senyora Montserrat Duch i Plana, adreçada a l'honorable conseller senyor Andreu Mas-Colell, sobre l'aplicació del Pla de promoció i estabilitat del professorat de les universitats. Té la paraula.

La Sra. Duch i Plana

Sí, gràcies, senyor president. Volia demanar si podia acumular aquesta que és la pregunta 8..., la pregunta 9 amb la desena.

El president

Sí, ho pot fer, perquè són..., a veure, són la 8, la 9 i la 10.

La Sra. Duch i Plana

No, la 9 i la 10.

El president

Perdó..., sí senyora, la 9 i la 10. Molt bé, doncs, pot començar.

La Sra. Duch i Plana

Gràcies. Senyor conseller, a finals del mes de febrer van sortir diversos articles a la premsa general, en els quals semblava que la Generalitat tenia alguna dificultat per negociar el Pla del Ministeri d'Educació i Ciència sobre professorat universitari.

Atès que ja han passat tres mesos i que hi ha un interès important en la comunitat universitària per veure l'apli-

cació d'aquest acord de promoció i estabilitat, voldríem saber quina és la seva opinió respecte de l'aplicació d'aquest acord pel que fa a Catalunya i, en segon lloc, quina és la previsió pel que fa a l'assignació d'aquests recursos entre cadascuna –els criteris– entre les universitats de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació (Sr. Andreu Mas-Colell)

Moltes gràcies. Senyora diputada, el programa està pendent de continuar negociacions amb el Govern central –n'està pendent la Generalitat de Catalunya, n'estan pendents les setze altres comunitats autònomes de l'Estat espanyol. Ningú ha signat res. Ningú ha tingut més o menys negociacions de les que ha tingut la Generalitat de Catalunya, que n'ha tingut molt poques, com les altres setze comunitats autònomes. Hem manifestat, repetidament, al Govern Central que estem disponibles per negociar, com suposo que han fet les altres setze comunitats autònomes, però hi han hagut eleccions, hi ha hagut un canvi d'Administració, i m'imagino que això ha alentit, ha alentit les coses –m'ho imagino. El nou equip ministerial està començant i a l'última reunió del Consejo de Universidades va manifestar que aviat es posarien en el tema.

Nosaltres, com les altres setze comunitats autònomes, tenim algunes qüestions amb els textos proposats que tenen a veure amb la consolidació de partides més enllà de tres anys, i també amb temes de fiscalització molt precisa de les universitats, que no agraden a les universitats ni a les comunitats autònomes, la nostra i les altres setze.

El problema és, evidentment, un problema important i, per tant, a pesar que el tema no està tancat, nosaltres ens hem avançat i amb data de 18 de maig ja hem enviat a les universitats compromisos per part nostra, pel que fa a la part que ens tocava d'aquest programa. Per la part que tocava al Govern central, com podeu comprendre, no podem prendre cap compromís, però, per la part que ens tocava a nosaltres, les universitats saben des del 18 de maig que hem pres el compromís. La implementació d'aquest programa correspon a les universitats en exercici de la seva autonomia. Nosaltres hi posem els recursos que ens toquen, no els del Govern central, i també demanem a les universitats prudència en l'exercici d'aquest programa, i que recordin que el tema del professorat universitari és una qüestió a llarg termini. També voldria indicar que el nostre programa, el programa de la Generalitat de Catalunya, és un programa d'estabilitat, de promoció i d'incorporació de professorat, i que pensem que el tema de la incorporació és central en aquesta problemàtica. És molt important que les nostres universitats romanguin obertes.

El president

Moltes gràcies, honorable conseller. Té la paraula la il·lustre diputada.

La Sra. Duch i Plana

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, va molt lent tot això, no? La problemàtica dels anomenats PNN dels noranta, en un context de gran expansió del sistema universitari, està lluny de ser resolt, i les seves paraules em ratifiquen en aquesta mateixa certesa. És a dir, nosaltres tenim la impressió que el ministre Rajoy va aprovar, per garantir la pau social en el final de la seva legislatura, un programa mal finançat i no consolidable de 21.000 milions en tres anys, que endossa el finançament a les comunitats autònomes, posteriorment, i a les universitats, i que poca cosa acabarà resolent de la situació de precarietat d'una part del professorat universitari.

Molt amablement –per altra banda, com és reglamentari–, el seu Departament m'ha facilitat una relació de professorat susceptible d'acollir-se a aquest Pla de promoció i estabilitat, i, pel que jo veig aquí, estem parlant de 5.600 professors –el conjunt devem ser uns 11.000, del sistema, per tant, més de la meitat hi estan afectats–; bona part dels recursos van destinats a uns complements, per altra banda absolutament necessaris i absolutament congruents si volem avançar en una política professional més de dignificació, l'específic del TEU, la promoció de titular a catedràtic, els ajudants doctors, etcètera. No queda excessiu marge per tal de consolidar situacions d'associats doctors en bones condicions, si no és –si no és– que, clar, aquest és un altre tema que tampoc no sabem quina evolució tindrà. Vostè va repartir, una mica, quan semblava que aquest programa realment es duia a la pràctica, vostè va repartir entre les universitats una proposta de carrera docent d'itinerari propi, en la qual semblava que es feia una opció per una via –que nosaltres hi estem d'acord–, per una via autonòmica i laboral de professorat universitari, però no sé si entendre, a hores d'ara, pel que m'ha dit, que això seria en aquesta banda de compromisos de la Generalitat, però que no poden ser exercitats per les universitats a manca de què hi ha a la part del Estat.

Miri, de veritat, després d'aquestes consideracions una mica per a iniciats, una mica la conclusió que en trec és que no tenim una política universitària coherent en un dels factors absolutament bàsics i fonamentals, que és la política de professorat, la qual cosa em fa pensar que si aquest acord és feble, les comunitats no el signen, la Generalitat té dificultats a acceptar massa fiscalització o la no-consolidació de plantilles, el que potser tot això, una mica, ens acaba donant la raó és en el sentit que el que potser cal fer és, realment, situar en l'agenda política del proper període de sessions del Congrés dels Diputats la reforma de la Llei de reforma universitària, i potser d'aquesta manera clarificarem més les figures contractuals, veurem més el pes relatiu de cada un dels sectors i si, paral·lelament a això, hi ha l'informe Bricall, hi ha l'informe Pasqual, anem entenent que hem de fer un esforç en aquest sentit; probablement això serà positiu. No serà tan sols positiu des d'una perspectiva corporativa del professorat, sinó que tam-

bé, segurament, permetrà garantir més condicions de qualitat per als ensenyaments universitaris i, segurament, un horitzó de carrera professional per les persones que s'hi dediquen.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Honorable conseller, té la paraula.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

I tant, si tenim una política de professorat universitari, i també tenim una realitat de la qual cal partir, i és, efectivament, plantilles bastant col·lapsades i un sistema universitari que no està en augment. Les coses s'estan fent al ritme que es poden fer i que no depenen completament, evidentment, de nosaltres, i potser en altres èpoques que vostè ha mencionat les coses es van fer més de pressa del que s'havien de fer.

La política de professorat que tenim és una política que ha de garantir dues coses: primera, una perspectiva de carrera professional per al professor universitari; i segona, que la universitat romangui oberta a les incorporacions des de fora, cada una de les universitats. Aquests dos objectius, evidentment, s'han de perseguir en la mesura que sigui factible i progressivament. En aquest sentit, efectivament, volem augmentar el repertori de formes contractuals disponibles a les universitats, i això veurà aviat progrés en aquest camí. És probable, efectivament –i nosaltres en som partidaris–, que en aquesta legislatura es discuteixi a Madrid el canvi de la Llei de reforma universitària. Segurament, no serà un tema per a l'any 2000, segur, això ja l'hi puc garantir, però el 2001, no ho sé, per les meves últimes notícies, és que es planteja per a mitjans de la legislatura. Nosaltres som partidaris que això és faci.

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

Gràcies.

El president

Gràcies a vostè.

Preguntes al Consell Executiu acumulades relatives als projectes d'infraestructures dels Pirineus (tram. 310-00085/06 i 310-00086/06)

La següent pregunta, la formula l'il·lustre diputat senyor Francesc Xavier Boya i Alós, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i l'adreça a l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques,

sobre els projectes del Pla d'infraestructures de l'Estat 2000-2006 que haurien de prioritzar-se davant la Comunitat de Treball dels Pirineus. Té la paraula.

El Sr. Boya i Alós

Sí, senyor president. Senyores i senyors diputats, avui...

El president

No acumula la pregunta?

El Sr. Boya i Alós

Sí, demanaria, si us plau, acumular les dues preguntes, ja que són de la mateixa temàtica.

El president

Ho intuïa; això ho dona la pràctica.

El Sr. Boya i Alós

Disculpi. Senyor conseller, avui i demà s'està celebrant a la localitat francesa de Pau la jornada..., dues jornades de la Comunitat de Treball dels Pirineus, en la qual un dels temes que es debat és, justament, la permeabilitat del Pirineu en el que fa als seus eixos viaris. Les preguntes que li adreço són les següents: quines són les prioritats del Departament de Política Territorial de la Generalitat de Catalunya pel que fa als projectes i millores de les carreteres de penetració a Europa pels Pirineus Centrals?, i quins dels projectes contemplats actualment en el Pla d'infraestructures de l'Estat 2000-2006, i que són objecte de possibles desdoblaments i reconversions en autovies, o en construcció, considera que haurien o que en aquest moment estan sent prioritzats davant d'aquesta Comunitat de Treball dels Pirineus?

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Honorable conseller, té vostè la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Sí, senyor president. Senyor diputat, miri, el Govern de la Generalitat, que, tot sigui dit, té una paternitat notable, com vostè segurament coneix, en la redacció de l'esquema viari –també ferroviari– transpirinenc, sempre ha defensat que aquest esquema, que va ser elaborat per l'enginyer Albert Serratosa ja fa una dotzena d'anys, s'ha d'anar executant en tots i cadascun dels seus trams. I, com vostè sap també perfectament, tots i cadascun d'aquests trams significa tant vies diguem-ne paral·leles longitudinals, sentit est-oest, oest-est, com vies de travessar els Pirineus. Des d'aquest punt de vista, nosaltres sempre hem portat davant de la Comunitat de Treball dels Pirineus una filosofia d'anar avançant cap a la consecució d'aquests objectius, tenint en compte que són molt diverses les administracions, tant d'una banda com de l'altra dels Pirineus, que hi inter-

venen. En aquest sentit i en aquests moments, nosaltres, creient-nos el Pla d'infraestructures presentat pel Govern de l'Estat, nosaltres el que volem és que totes aquelles determinacions que contenia aquest Pla que s'insereixen dintre d'aquest esquema global transpirinenc es vagin executant. Aquesta és, per tant, la nostra preocupació i la nostra manera d'actuar.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Il·lustre senyor diputat...

El Sr. Boya i Alós

Sí, senyor president. Senyor conseller, miri, la realitat d'aquests eixos viaris, jo crec que ho recull perfectament un dels documents que s'han d'aprovar en aquesta reunió de la Comunitat de Treball: és que en aquest moment les vies de tren que travessen el Pirineu, que l'haurien de fer permeable des del punt de vista de la xarxa ferroviària, fa cent vint-i-cinc anys que estan dissenyades i no han canviat; és a dir, més aviat hem anat endarrere, perquè, dels tres passos ferroviaris, en aquest moment sap vostè molt bé que només funcionen els dos costaners, diguem-ne, el del País Basc i el de Catalunya. Dels tres eixos del Pirineu Central, un està en vies, pràcticament –podríem dir–, de ser obsolet, i els altres dos estan tancats. Per tant, la realitat és que si mirem les autopistes tampoc és gaire més grata: tenim unes autovies que estan dissenyades des de fa vint-i-cinc anys, que no han canviat, però, en canvi, la realitat de l'augment del trànsit pesant pel Pirineu és que en aquests deu últims anys ha crescut un 50%; per tant, hem de tenir consciència que el Pirineu s'ha convertit en un autèntic coll de botella.

Però la realitat és que vostès, que en aquest moment tenen obligació de fer planificació sobre el territori, jo no li diré que no la fan, però, en tot cas, no l'expliquen prou, i el territori està preocupat, està preocupat perquè no sap si en aquests anys que arriben, on hi ha previstes grans infraestructures, doncs, aquests territoris veuran modificat el seu model socioeconòmic en base a aquestes infraestructures, i tampoc sabem si, realment, aquestes infraestructures, que en aquest moment algunes d'elles són hipotètiques, però que, en tot cas, sí són necessàries, comptaran amb l'aquiescència del territori o s'imposaran, en tot cas, per la via de la pressió, simplement, de l'Administració.

Per tant, nosaltres el que li reclamem, en tot cas, és que ho expliqui, que expliqui quin és el criteri a territoris com l'Aran, que en aquest moment patirà una modificació de la seva xarxa viària molt important, que s'escometran les obres del túnel de Vielha; si això vol dir que la 230 s'ha de reconvertir en una autovia, com afectarà això el territori, quins estudis d'impacte socioeconòmic tenim per saber com hem d'abordar aquesta problemàtica, com es resoldrà internament la connexió d'aquestes carreteres amb la necessària circumvallació de Vielha i la comunicació amb la 142, i, en general, amb tota una problemàtica que, com vostè

sap, és crucial per a aquest territori, i li ben asseguro que el territori està inquiet i està esperant respostes de l'Administració.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Honorable conseller, té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Senyor diputat, vostè sap perfectament que jo conec aquesta problemàtica i la participo, entre altres coses perquè el mateix síndic d'Aran, en reiterades ocasions –l'última vegada no fa gaires setmanes que va estar present aquí–, doncs, vam fer un repàs de tots aquests temes; per tant, des d'aquest punt de vista, estigui tranquil, perquè la problemàtica la coneixem, la compartim i estem treballant per tirar endavant.

Jo, el que no puc acceptar-li de cap de les maneres és que no s'hagi planificat. Catalunya té un pla de carreteres, molt abans que ningú. Seria bo que l'Estat també tingués el seu; l'únic que ha tingut són successius documents, dits programàtics, programes d'infraestructures, del qual l'últim és al que feia referència, i que sempre surten, curiosament, abans d'una contesa electoral.

Bé, si aquests documents que surten abans d'una contesa electoral serveixen, com a mínim, perquè l'endemà de la contesa electoral siguin tinguts en compte, doncs, ja anirà bé. Jo el que li he de dir és que aquest últim document de l'Estat, a nosaltres, en línies generals ens agrada, perquè a diferència d'altres documents com aquest, també fets diguem-ne amb tint electoral, però en els quals Catalunya no, no hi sortia, és a dir, l'Estat no invertia un duro a Catalunya, i, en canvi, en aquest hi preveu inversions importants. Ara el que ha de fer és complir-ho, no?

Des d'aquest punt de vista nosaltres estem a l'expectativa de la compareixença que ha de fer el nou ministre el dia 15 davant de les Corts espanyoles, perquè ens confirmi si efectivament complirà aquest programa d'infraestructures, que havia estat anunciat per l'últim ministre. I ja es pot imaginar que, almenys nosaltres, hem donat instruccions als nostres representants polítics perquè li demanin específicament unes quantes coses; entre elles referent al que vostè diu de la Nacional 230, el seu tractament. A nosaltres ens sembla del tot urgent que es faci el túnel de Vielha –em sembla que això ho compartim–, també del tot urgent que se solucionin el pas i, per tant, es faci la variant de Vielha, i en aquest sentit s'ha avançat molt, però cal invertir; i, a la vegada, que la resta del traçat per la Vall d'Aran també sigui completada. Nosaltres creiem, d'altra banda, que el primer tram, és a dir, el que passa encara per les comarques de Lleida fins que surt a Osca, també s'hauria de convertir en autovia a tota urgència, i segurament els altres trams, la seva conversió en autovia no seria tan urgent com aquests que jo li he dit. Encara que, evidentment, si l'Estat programa això amb uns quants anys no serem nosaltres, en cap cas, qui ens hi oposem.

Però, en tot cas, prioritat al primer tram de dintre el Segrià fins a la Noguera, prioritat al túnel de Vielha, prioritat a la variant i prioritat al traçat per..., fins a la frontera de l'Estat francès.

Pel que fa a les actuacions del Govern de la Generalitat, jo no fa gaire dies vaig estar també a les comarques de Lleida –de fet, en una comarca pirinenca–, i vaig presentar les actuacions més immediates. Aquestes actuacions immediates, totes elles tenen ja pressupost, tenen ja, estan encarregades a GISA, i, a la vegada, vaig donar també un llistat de tot allò que sense encara disposar de finançament n'estem fent els projectes; perquè, com vostè també sap perfectament, el tràmit que les lleis catalanes obliguen a fer en qualsevol projecte de carreteres comporta dos anys i mig des del dia que es pren la decisió fins al dia que poden començar les obres. I, per tant, si d'aquí a dos anys i mig volem començar una obra hem d'estar ja fent el tràmit de la redacció del seu projecte, del seu estudi d'impacte ambiental...

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...i la seva tramitació. Per tant, jo crec que també en aquest sentit el Govern està treballant a fons.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Informe sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'any 1996, part II de la Memòria de la Sindicatura de Comptes al Parlament, corresponent a l'exercici del 1997 (tram. 257-00003/05)

El quart punt de l'ordre dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Sindicatura de Comptes relatiu al Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'any 1996, part segona de la Memòria de la Sindicatura de Comptes al Parlament, corresponent a l'exercici 1997.

La Comissió de la Sindicatura de Comptes ha emès Dictamen. Si cap diputat té l'encàrrec de presentar el Dictamen i ningú el vol fer tampoc, el torn en contra, podem fixar la posició dels diversos grups. Si és així, té la paraula pel Grup d'Iniciativa per Catalunya – Verds, l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el meu Grup votarà sí a l'Informe efectuat per la Sindicatura de Comptes, i la posició sobre el Compte general ja l'expressaré al llarg de la meua intervenció.

En primer lloc, voldria dir que en realitat ens trobem davant d'una cosa més que sorprenent –escandalosa, diria jo– i és que se'ns fa votar uns números del Compte general que van ser entregats ahir a les tantes, a contracor, després d'una petició insistent i un document conjunt, que vam firmar tres forces de l'oposició, per reivindicar, ja ho dic, el Compte general. Per al diputat que els parla, en base a aquesta entrega de documents parcial i a deshores, els números són, realment, inexistents.

Senyores i senyors diputats, estan vostès segurs que aquest mètode de no entregar els comptes és un mètode net? Comparteixen, de debò, que aquesta forma d'actuar és fer bona política? Diguin amb seriositat si farien el mateix en els seus assumptes privats, és a dir, si admetrien un albarà, sense concretar dades o una factura opaca o un estat de comptes com aquells del Gran Capitán, que no explicitava ni *los picos*, *las palas ni los azadones*. Em pregunto si seria aquesta una moderna lligó d'economia política o familiar que ensenyarien als seus fills. En el terreny del que és públic és possible que sí, però ho dubto en l'economia casolana, perquè en això vostès són molt primmirats.

En resum, acceptarien vostès anar al teatre a veure Hamlet sabent que no sortiria a escena el príncep de Dinamarca? Senyores i senyors diputats de la majoria, presentar números inexistents solament té un precedent metafòric atribuïble al mestre Hitchcock, i és que, a la seva pel·lícula *Rebecca*, la senyora Rebecca no hi sortia i era –no sortia a la pel·lícula– la gran protagonista indirecta del film, però això solament li permetem al mestre Hitchcock, que tenia carta blanca per fer aquestes meravelles.

Si els braços de fusta de la particular ortopèdia en les votacions consagra l'il·legal i esperpèntic mètode d'aprovar coses no presentades o a deshores –a les tantes, els comptes damunt de la taula– se'n va en orris una part sensible de les regles de la democràcia, i això és un fet gravíssim. És un fet gravíssim, perquè és, o podria ser o podria provocar l'efecte mimètic cap a la societat, com, per exemple, ens podríem imaginar una junta directiva d'un club esportiu que no li dona la gana de presentar el seu compte general, o una empresa que no ofereix els números als seus accionistes, o una organització, la que sigui, que s'apunta a aquestes tècniques. Tothom tindria, així les coses, l'excusa que la centralitat democràtica que és el Parlament, li està indicant el camí a seguir.

No, senyors. No m'imagino a Adenauer, De Gaulle o Alcide De Gasperi fent aquests enganys; mai els van fer, tampoc, els governants del Quebec. Senyores i senyors diputats, això em recorda un personatge d'una sarsuela, concretament, *La del Soto del Parral*, que deia: «Esto es una democracia pero aquí no la practicamos.» I, realment, així estan les coses. De manera que: com impedir que la imaginació i solament la imaginació pensi que pot haver-hi gat escaldat, que pot haver-hi marro, o que hi ha marro, i molt de marro? O quins interessos es volen amagar fins al punt de violar l'article 42 de l'Estatut de Catalunya, l'article 23 de la Constitució espanyola i la disposició 220/91 del Tribunal Constitucional?

Senyores diputades i senyors diputats, ningú pot votar aquest Compte general, sempre al meu parer, perquè no s'ha presentat en aquesta seu res, absolutament res, i el que s'ha presentat ha estat a deshores, a les tantes, de manera que cap factura, cap albarà hi ha a la botiga –i és una metàfora i com a tal s'ha d'entendre.

És per aquestes raons que nosaltres no votarem res. Vull dir que no votarem ni a favor ni en contra ni ens abstenem, i no és ni sols ni principalment un gest de protesta, que ho és, sinó de coherència; i que aquestes coses s'hagin fet en anys anteriors no invalida els arguments que un servidor està donant. Perquè, com diu la dogmàtica jurídica, de l'incompliment de la Llei no en pot sortir cap dret, de l'incompliment de la Llei no en pot sorgir cap font de dret.

S'imaginem, vostès, la merescuda falta de respecte de la gent en relació amb aquest Parlament si es votés un despropòsit d'aquesta envergadura? Això seria equiparar-nos a les manques de regles del joc del pitjor saló del *Far West*. Amb aquest estil es degrada conscientment la política, la vida parlamentària, i s'ofereix a la ciutadania un mirall fosc, on l'especulació del perquè la majoria s'orienta en aquest camí –l'especulació, i solament l'especulació, que quedi clar– estaria servida.

És per això que nosaltres no volem ser coresponsables i per això no votarem aquest punt, sí –ja ho he dit abans– el formidable i ben fet treball de la Sindicatura de Comptes. A més a més, estudiariem quines formes d'emparrar tenim per corregir aquesta situació que no volem de cap de les maneres que es torni a repetir.

És per això –ho torno a repetir– que els nostres arguments estan servits: d'un cantó votarem que sí al bon treball de la Sindicatura de Comptes, com he dit, i no votarem absolutament res del Compte general que se'ns proposa, millor dit, que no tenim sobre la taula.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Ferrer.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. Estem en un debat sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya, el qual correspon a l'exercici de 1996. Efectivament, això és la liquidació dels pressupostos que es varen fer fa quatre anys; quatre anys són molts anys. Per això abans d'entrar en debat, jo crec que s'haurien de fer dues prèvies: una, la tardança a aprovar aquest Compte general; nosaltres considerem que quatre anys és massa.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.*)

Jo, senyor president, li he de dir que quan vaig sortir elegit senador, en el Senat espanyol, em varen fer de la

Comisión Mixta Congreso - Senado del Tribunal de Cuentas. Què em va passar? Que em vaig trobar que, a la primera sessió, vam haver d'aprovar l'exercici de la *Marcha Verde en el Sàhara*. I allà vaig veure factures dels muls i de la userda i de la civada que menjava el bestiar; és a dir, vaig veure els comptes. Com que abans el senyor López Bulla ha parlat de *las cuentas del Gran Capitán*, jo vaig veure el Gran Capitán, que això era de l'any 75, també havia fet comptes sobre les despeses de la *Marcha Verde*.

Però, fixe-u-vos –i això era el 78, i això va passar el 75–, també portaven un retard en uns moments que hi havia canvi de règim i canvi de sistema, però jo quatre anys no ho havia vist mai. Per tant, hem de demanar sobre-tot a les persones responsables del Govern que mirin que les liquidacions no siguin tan tardanes.

I l'altra qüestió és que no hem vist la documentació. Sant Tomàs va dir que no s'ho creuria fins que posés el dit a la llaga. És clar, nosaltres ens hem de fiar dels notaris, que són els síndics de comptes –síndics de comptes molt importants en la vida política de Catalunya, perquè nosaltres tenim el mestre racional i els oïdors de comptes ja en la comptabilitat de l'edat mitjana–, homes molt importants avui, però, malgrat la seva importància, la seva fefaença, a nosaltres no ens dona la fe suficient per creure que, potser, no existeixen aquests comptes generals. Avui ens els han donat, però pràcticament en tan poc temps no hem tingut temps ni de desembolicar l'embolcall del paquet.

Per tant, nosaltres demanàriem, tal com diu la Mesa que, efectivament, a partir de l'any vinent la Mesa demanarà al Govern que envii al Parlament aquests comptes generals. Perquè no ha de ser la Sindicatura la que ens ha d'enviar a nosaltres..., la Sindicatura és un apèndix, o és una comissió del Parlament, i, per tant, els comptes generals han de venir al Parlament, i si nosaltres els donem a la Sindicatura, els hi donem, però no han de ser ells que ens els han de donar a nosaltres.

Ens els donaran en un CD-Rom; benvingut sigui l'instrument electrònic, perquè així no tindrem volum de paper i estalviarem algun arbre. Tanmateix, jo dic, igual que el senyor López Bulla: la consuetud que durant aquests anys en el Parlament no han entrat mai els comptes generals no vol dir que aquesta consuetud, que en definitiva és un mal ús, pugui tenir cap vigència.

Per tant, nosaltres, senyor president, estem contents amb la Mesa perquè, en aquest cas, ens ha emparat com a diputats i sembla que a partir de l'any vinent podrem tenir aquests comptes generals. Tanmateix, jo vull dir, senyor president, el que pensa el nostre Grup Parlamentari. Nosaltres hem instat, amb la nostra Proposició que varem fer a la Comissió de la Sindicatura de Comptes, que el Govern segueixi les recomanacions que la Sindicatura ha dictat, perquè, senyors diputats, han de saber que el Govern no va fer els deures prou bé i els recomana coses que no fan. Doncs, nosaltres diem: a complir el que diu la Sindicatura, i a més a més que ho compleixi dins d'un termini d'un any.

Bé, doncs jo els diré que l'any passat, quan vàrem aprovar l'exercici de 1995, també els vàrem donar un termi-

ni d'un any, cosa que el Govern no ha complert –no ha complert–, i és una llàstima que ens tingui en tan poca cosa els diputats del Parlament. Demanem això, com també aplaudim que aquest any, per primera vegada –i això vostès ho han de saber–, els comptes generals estan consolidats. Què vol dir? Que per primera vegada tot el que és administració de la Generalitat ha quedat integrat en totes les empreses autònomes, en el que és la sanitat i tot el que és de televisió, la Corporació pública de la televisió i la ràdio; és a dir, que quan nosaltres parlàvem dels deutes que tenia la Generalitat sempre parlàvem del que era la mateixa Administració, però no parlàvem dels deutes que tenien les altres entitats administratives autònomes. Ara, a partir d'aquest moment, vostès podran saber els deutes, perquè els comptes estan consolidats. Ho aplaudim, i demanem que vagin seguint a base d'anar incorporant, també, aquelles empreses públiques que encara no estan consolidades, com podria ser GISA, o a partir de l'any vinent serà Incasol, i no sé si possiblement hi haurà el Cidem.

També demanem que nosaltres volem rebre, a partir de l'any vinent, memòries justificatives. Vostès ha jo saben, senyors diputats, que el Govern de la Generalitat té l'obligació que quan presenta els comptes generals ha de presentar una memòria de tots els serveis públics en la qual es vegi la relació de costos amb resultats? Si això de les llistes d'espera, per exemple, ja ho haguesin fet en la memòria, ara sabríem allò que hem avançat, allò que hem anat endavant o allò que hem anat enrera; cosa que no podem saber. S'imaginem, vostès, amb tots els serveis públics que té la Generalitat de Catalunya, que cada any hi hagués una memòria amb índexs d'avaluació? Això nosaltres ho reclamem perquè creiem que es pot arribar a una eficiència major dels recursos que es gasta el Govern de la Generalitat i en l'eficàcia i eficiència dels serveis que presta.

Per tot això nosaltres els diem que votarem en contra de l'aprovació del Compte general, perquè no l'hem vist –no l'hem vist–, però votarem a favor de l'Informe de la Sindicatura de Comptes, que aquest sí que l'hem vist, i aquí recomana esmenar moltes coses que fan malament, i demanem que això que fan malament en un any ho hagin fet bé. Tanmateix, quatre anys després fa una mica de llàstima perdre el temps, perquè han passat quatre anys, que és més que una legislatura.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Ferrer. En nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, han transcorregut quasi divuit mesos de l'últim debat en què els diferents grups de la cambra vàrem tindre l'oportunitat, tal com tenim avui, d'analitzar els comptes de la Generalitat. Era el 28 d'octubre de l'any 1998, quan llavors analitzàvem la liquidació, per dir-ho d'alguna manera, de l'any 1995. I avui, ja en

la sisena legislatura, i després d'haver-se aprovat els pressupostos del 99 i els pressupostos del 2000, analitzem, tal com s'ha dit abans, els comptes de l'any 1996; un debat que ens hem de posicionar respecte al Dictamen que ha emès la Comissió de la Sindicatura de Comptes.

Els comptes del 96, el pressupost del 96 va ser el primer de la cinquena legislatura; un inici de legislatura que s'iniciava igual que aquesta sisena legislatura. És a dir, el grup majoritari, Convergència i Unió, no disposa de majoria i tant l'any 1996 com l'any 2000, l'inici d'any, han començat amb pressupostos prorrogats; igual amb un pressupost de l'any 96, que aquí estem parlant de la seva liquidació, com el pressupost de l'any 2000 –inici de cinquena, inici de sisena legislatura. Un debat i uns posicionaments que serveixen i són denominadors comuns any darrera any: dèficit, endeutament, inversió, despesa corrent, modificacions pressupostàries, càrrega financera, etcètera. Aspectes que convé altre cop analitzar; anàlisi que cal, entre d'altres, comparar-la, per tindre algunes referències, amb altres exercicis, amb exercicis anteriors, però també que cal dir clarament que la liquidació d'aquest pressupost és més que millorable. Els queda molt. S'ha avançat, i en faré referències, però es pot i s'ha de millorar molt més.

En el posicionament del Grup Popular per a la liquidació de l'any 95 que fèiem l'any 98 destacàvem, llavors, aspectes positius; vam destacar el que era una comparació de l'any 95 amb l'any 94; parlàvem del resultat de la gestió pressupostària. En volem tornar a parlar, com un aspecte comparatiu entre un any i un altre: 110.000..., prop de 111.000 milions de pessetes l'any 95, 129.000 milions l'any 96. El romanent de tresoreria que fins llavors havia estat, l'any 95, de signe negatiu ha passat, per primer cop, i ja tocava, a invertir el signe i tindre finalment un resultat positiu, més de 34.000 milions de pessetes de resultat positiu en el romanent de tresoreria.

L'increment dels ingressos; terme que també ha canviat respecte de l'any 95. I aquí m'hi aturaré, m'hi aturaré, principalment, pel que fa referència a les transferències corrents, és a dir, al capítol quart del pressupost, i faré una comparació amb l'any 95, i també, dins de l'any 96, entre el que era la partida inicial i el que ha estat, finalment, la liquidació definitiva.

La partida inicial del capítol 4 era d'1.235.000 milions de pessetes; la liquidació final, d'1.297.000, però hem d'analitzar d'on provenen la major part dels recursos del capítol quart, d'ingressos de les transferències corrents, i sabem tots perfectament que es nodreix, principalment, de transferències de l'Estat. A diferència del que va succeir l'any 1995, on entre la previsió inicial i la liquidació definitiva, s'havia deixat d'ingressar, quant a previsions, 50.000 milions de pessetes, l'any 1996 aquesta desviació ha estat totalment a la inversa: prop de 62.000 milions de pessetes més el que és la liquidació final respecte a la previsió inicial.

Però també l'any 1998, quan ens referíem a la liquidació del 95, parlàvem d'aspectes negatius, d'aspectes que llavors van fer que nosaltres ens abstinguéssim en el que era l'aprovació concreta del Compte general, i

també en vull fer algunes referències perquè han estat un signe positiu en aquest 96 respecte de l'any 95. Deixant de banda les modificacions pressupostàries, que tornen a ser d'un increment del 16% respecte al que ha estat l'inici del pressupost, però, l'increment del dèficit respecte al pressupostat ha estat de 6.000 milions de pessetes menys. L'endeutament tant a llarg termini com a curt –i suposo que algun altre diputat que després em precedirà en farà també referències– ha crescut, però és important destacar que la càrrega financera global ha baixat més de tres punts i s'ha situat en el 8,4% pel que fa referència a l'any 1996.

La inversió. Nosaltres vam criticar la inversió no solament en el capítol 6, sinó en la suma dels capítols 6 i 7, és a dir, totes les operacions de capital, l'any 1998, quan parlàvem de la liquidació del 95. Aquesta xifra és bo que s'hagi invertit, perquè llavors tot el que eren operacions de capital, tot el que podríem dir inversió al capítol 6 i 7 estava més de disset punts pel davall; el que eren, finalment, les obligacions reconegudes del que era un inici del mateix pressupost. S'hi ha donat la volta, i s'hi ha donat la volta amb més de divuit punts de forma positiva.

Cal, però, també, tornar a recordar que hi ha grans diferències –i també n'hem fet referència nosaltres en els darrers pressupostos, des del Grup Popular– en el que és desequilibris territorials. La inversió comarcalitzada..., continuen comarques que estan encara pel davall –i parlo només d'inversió comarcalitzada–, comarques que estan pel davall dels 100 milions de pessetes, comarques coincidents l'any 95 i l'any 96, i en citaré tres: la Cerdanya, les Garrigues i la Vall d'Aran.

De l'anàlisi que fèiem sobre l'any 95 i que hem fet i que estem fent sobre l'any 96, en volem també destacar que és el primer cop que s'hagi superat la previsió inicial d'ingressos per taxes, que s'hagi rebaixat més de 4.000 milions de pessetes les quantitats en crèdits ampliables i que s'hagi reduït més d'un 6% les modificacions en la despesa corrent; com també l'increment de més de 16.000 milions de pessetes del que és la suma de transferències a corporacions locals, entre transferències corrents i transferències de capital.

A l'inici de les meves paraules feia constar que s'havia avançat però que calia millorar alguns aspectes, i des del Grup Popular també els ho recordàvem fa poques setmanes en el debat sobre els pressupostos d'aquest any. Els dèiem i els recordem que era i és necessari una millor gestió i rigor pressupostari, perquè els crèdits ampliables encara suposen un 20% de les modificacions pressupostàries, l'endeutament es va situar fins a la xifra de 819.000 milions de pessetes, pel que és l'endeutament a llarg, i l'endeutament a curt en més de 222.000 milions; així com significar que, malgrat la baixada dels tipus d'interès de l'any 96, el cost total d'aquests interessos, pel que fa a aguantar el deute total de la Generalitat, va suposar 67.000 milions de pessetes.

Els avancem avui que els donarem suport i que donarem i votarem favorablement el conjunt del Dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes. Però volem aprofitar també aquest debat per fer un esment de la Sindicatura de Comptes i també felicitar la Sindica-

tura de Comptes, des del Grup Popular, pels treballs que està fent. Volem constatar un altre cop i volem el compromís també aquí, del Grup que dona suport al Govern, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que hi ha la necessitat de millorar el que són els mitjans tant humans com mitjans materials, com mitjans econòmics, i hi ha d'haver el compromís, dins dels propers pressupostos de la Generalitat, perquè hi hagi aquesta millora i perquè totes les tasques que se li encomanin a la Sindicatura de Comptes es puguin portar a terme, però també la necessitat urgent d'obrir el debat per tal de..., les reeleccions de síndics, que vostès saben que ja toca. I voldríem també el compromís del Grup que dona suport al Govern, que es definís en aquests dos aspectes de la Sindicatura de Comptes per al futur immediat.

Nosaltres ens felicitem que hi hagi el conseller d'Economia, Finances i Planificació en aquest debat i que pugui estar escoltant, també, aquestes demandes que li fem des del Grup Parlamentari Popular, no sense recordar que la gestió és una responsabilitat del Govern, que com a Govern han d'administrar amb la màxima transparència fets que van apareixent com la gestió dels fons de formació ocupacional, la gestió d'instituts i consorcis com el de Promoció Turística, però també a la vegada els encara mal resultats, com són els organismes autònoms administratius i empreses públiques, malgrat, això sí, la recuperació respecte a l'any 1995, però també d'altres resultats com són les despeses de farmàcia i la necessitat de passar factures d'un any a un altre, i la gestió més que millorable de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió fan que el seu aprovat sigui molt just.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

S'hi han d'aplicar més, en cas contrari el seu suspens no ens preocupa tant que ho sigui per a vostès, perquè el seu suspens o un possible suspens ho serà per al conjunt de les ciutadanes i ciutadans de Catalunya que poden veure com la reivindicació fàcil no fa més que coartar les seves possibilitats de desenvolupament econòmic i de benestar en el futur.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, les meves primeres paraules han de ser també en el sentit que ho han fet els altres diputats, sobretot el senyor López Bulla i el senyor Ferrer, en el sentit d'una mica felicitar-nos, deplorar una situació, però també felicitar-nos sobre el que és la tramitació del Compte general. Fins ara, fins ahir, com recordava el senyor López Bulla...

El president

Senyor diputat, esperi's un moment. Prego que durant les sessions plenàries a dintre la cambra no es facin

servir els ordinadors, per respecte a la paraula, que és la que ha de dominar aquestes sessions. Espero que no hagi de tornar-ho a repetir. Gràcies. *(Pausa.)*

Pot continuar.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Deia que ens trobàvem en una situació històrica en aquest Parlament que ens feien fer a tots els diputats una prova de fe aprovant un compte que no existia. Avui és cert, com deia el senyor López Bulla, que el podem veure, però només des d'ahir, que per tant materialment és pràcticament impossible, però no és menys cert que hem avançat amb relació a situacions històriques, no és menys cert que la Mesa del Parlament, malgrat una denegació formal, ha acceptat el fons dels arguments d'un conjunt de diputats que els ho plantejaven, no és menys cert que la Sindicatura s'ha compromès a enviar el Compte general conjuntament amb l'Informe. Només falta, senyor López Bulla, senyores i senyors diputats, que també el Govern compleixi, que també el Govern entengui que ha d'enviar el Compte general i que sigui de *motu proprio* que el Govern enviï el Compte general a aquesta cambra; si no ho fa, ho lamentarem, serà el Govern el que quedarà malament, però per tots aquests arguments el nostre Grup sí que entrarà en la votació del tema, el que passa que votarà, ja els ho anticipo, senyors diputats, en contra del Compte general i a favor de l'Informe.

Aquest és un informe, com tots vostès saben, que s'ha presentat amb un cert retard: va entrar en aquesta cambra amb deu mesos de retard sobre el previst. L'Informe de l'any següent, el del 1997, que va entrar divendres passat, ha entrat amb un any i mig de retard, per tant aquí hi ha un problema de preocupació sobre la tasca que fa la Sindicatura. Cal dir que la Sindicatura, en la sessió que vam tenir, va reconèixer aquesta tasca, va reconèixer el problema, no ens en va identificar clarament les causes, tampoc hi vam aprofundir massa, però sí que ens va anunciar que hi posaria les mesures correctives oportunes i que, per tant, els propers informes arribarien amb més rapidesa.

El nostre Grup vol continuar donant credibilitat a la Sindicatura, ho ha fet sempre, li continuarem donant suport, tot esperant que es resolguin aquests problemes i altres problemes que algun altre diputat ha esmentat també, i que, en tot cas, són els problemes que li han impedit també informar el Compte general d'acord amb els terminis previstos.

Cal recordar que la Sindicatura és una eina bàsica d'aquest Parlament per portar a terme el control de les dades econòmiques i financeres del Govern de la Generalitat, i, per tant, també és una responsabilitat d'aquesta cambra assegurar adequadament el seu funcionament. Si no es prenen des de la majoria les mesures adequades, caldrà que els altres grups, com també algú ha insinuat, ens ho plantejem.

Què ens diu l'Informe del Compte general? Què ens diuen les dades que hem pogut extreure'n? Deixi'm dir per endavant que aquest any el diputat de la majoria

dirà que la dada bàsica és que el dèficit ha estat inferior al previst en el pressupost, estic segur que començarà per aquí, i ha estat un dels elements que també el senyor Fabregat ha fet servir per al seu joc de funambulisme a l'hora de justificar el vot. Però, en tot cas, cal dir que aquesta reducció de 6.000 milions és únicament deguda al fet que s'han deixat d'invertir 8.000 milions de pessetes. Això ho sap fer qualsevol: deixant de fer inversions o, més exactament, deixant de comptabilitzar inversions, i així els comptes ens quadraran sempre a martellades. Perquè, senyores i senyors diputats, el que vostès han de recordar és que hi ha quasi bé..., no, que hi ha 125.000 milions de pessetes de l'any 1996 que no es van comptabilitzar, que s'han traspassat a l'any 1997, i, això, què passa: que aquestes coincidències en el temps..., a l'Informe del 1997 que ha arribat, si vostè mira els romanents incorporats, senyor Fabregat, vostè veurà que encara la xifra ha tornat a pujar el 1997. Per tant, continuem fent la bola, continuem fent una bola cada cop més grossa; per tant, això del dèficit, si el senyor Curto ho vol dir, doncs perfectament, però en tot cas no deixa de...—Marià, senyor Curto, Marià—, no hi ha cap problema, ell sabrà els arguments que ha de fer servir, però no deixa de ser, ho repeteixo, un nou exercici d'aquesta comptabilitat creativa a què el Govern ens té acostumat un any darrere l'altre.

Més preocupant, no més preocupant però sí tant preocupant com això, és quan un analitza la relació entre les inversions i l'endeutament. Aquest any, l'aportació del Govern a les despeses de capital, és a dir, la diferència entre el que ha invertit i el que li han donat les altres administracions per invertir, és de poc més de 100.000 milions de pessetes, 105.000 milions de pessetes—per cert, la xifra més baixa dels últims anys, una mostra dels problemes i de la capacitat d'inversió del Govern. Però no és tant això el preocupant, sinó que anem i mirem l'endeutament: per aportar 105.000 milions de pessetes a les despeses de capital, el Govern s'ha endeutat en 178.000 milions. Oidà!, on han anat a parar aquests milions de diferència? Per què el Govern, si només necessitava 100.000 milions de pessetes per a inversions, ha hagut d'incrementar el seu endeutament en 180, 190.000 milions de pessetes? On han anat a parar aquests milions restants? La Sindicatura ens ho va dir, perquè aquesta és una pregunta que li vam fer també a la Sindicatura, diu: «No, això ha servit per compensar el romanent de Tresoreria», per això, senyor Fabregat, el romanent de Tresoreria del 1995 era negatiu i ara és positiu, perquè han agafat 90.000 milions de pessetes d'endeutament i han compensat el romanent.

Què vol dir això, en un llenguatge menys tècnic, segurament? Doncs, que han fet servir aquests 90.000 milions per tapar el forat d'anys anteriors... (*Remor de veus.*) Ni més ni menys. I això ho van fer l'any passat, el 1995 que feien de referència, tornen a fer-ho el 1996 i segurament, doncs, el 1997, ja ho veurem, però molt temo que ens tornarem a trobar amb una altra operació per l'estil. Es tracta de deutes que no van ser reconeguts al seu moment, però que s'han de pagar.

Els ingressos també presenten un conjunt de problemes; per exemple, veiem com aquest any s'han hagut d'anul·lar 5.500 milions de pessetes que es va dir que es

cobriren d'una liquidació del 15% de l'IRPF, que no els hem vist—aquelles previsions exagerades que fa el Govern. Però, escolti, hi ha una altra dada preocupant, honorable conseller, que sí que li pregaríem que ens ho mirés, i en tot cas que algun dia ens fes algun comentari. El pendent de cobrament de l'any 1996 és un 40% més alt que el del 1995; posa això en qüestió l'eficiència de l'Administració tributària de la Generalitat? Si els deutes que estan pendents de cobrar el 1996 són un 40% més elevats que el 1995, posa això en qüestió la seva gestió com a recaptador de tributs? O el fet que els impostos sobre el joc, l'any 1996, que s'han recaptat, en conjunt, siguin inferiors als del 1995, o aquests inferiors al 1994, menció que fa la Sindicatura de preocupació per l'evolució descendent de la recaptació dels tributs del joc? Què vol dir això? Com ho hem d'interpretar, els senyors diputats?

Finalment, també, en el tema de les despeses voldria fer algun petit aclariment més puntual. Bé, recordar que el forat de la sanitat catalana segueix creixent, però com que això també ho anirem discutint en altres àmbits—honorable conseller, bona entrada—..., ja ho anirem parlant, però en tot cas l'any 1996 va créixer en 20.000 milions; el 1997, en 65.000, algun dia o altre hem de parar-ho, algun dia o altre hem de posar-hi mesures de control. El tipus mitjà d'interessos que va pagar el Govern l'any 1996 va ser el 9%, l'interbancari era del 7,5%, aquest punt i mig d'interessos que va pagar de més el Govern, quines són les raons econòmiques i jurídiques que ho justifiquen? En tot cas, creiem que el Govern hauria de donar algun tipus d'explicació que no ha donat, perquè, a més a més, com recordava el senyor Ferrer, no fa ni tan sols memòries explicatives.

I, finalment, deixi'm acabar, senyor president, posant de manifest quelcom preocupant sobre la voluntat política del Govern en el retiment de comptes. En la proposta que aprovarem avui hi ha una segona part que diu: «Instar el Consell Executiu a seguir les recomanacions de la Sindicatura de Comptes i a informar el Parlament del seu compliment en el termini màxim d'un any.» Aquesta era una proposta que vam aprovar ja, una proposta idèntica de l'any passat, com recordava el senyor Fabregat, fa divuit mesos, i que, per tant, a hores d'ara, el Govern hauria d'haver informat aquest Parlament de quin és el nivell de compliment de les recomanacions que es van fer en l'Informe, en la Moció sobre l'Informe de l'any anterior. Jo, com que podia haver perdut els papers, i això de vegades és una consciència que tots hem de tenir, de no saber-ho tot, li vaig preguntar al president de la Comissió si ell tenia constància d'haver rebut l'Informe del Govern sobre el compliment de la Moció aprovada per aquest Parlament; va dir que ell no l'havia rebut. Em sembla que cap diputat d'aquesta cambra l'ha rebut. No ho sé si sortint d'aquí algú me'l podrà ensenyar, però en tot cas, senyor president, el Govern no ha complert la Moció que es va aprovar fa un any i mig en aquest plenari, en què li reclamaven que informés el Parlament del compliment de les recomanacions de la Sindicatura de Comptes.

És, segurament, senyor president, una mostra més del compromís del Govern amb aquesta cambra i de la voluntat que hi ha de seguir les recomanacions que se li fan des de la Sindicatura de Comptes. Nosaltres, en

tot cas, senyor president, el que fem és deplorar aquesta actitud del Govern, i ja l'informem que votarem en contra del Compte general i a favor de l'Informe de la Sindicatura.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Marià Curto.

El Sr. Curto i Forés

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor Martí Carnicer, li començaré per l'última pregunta: «què ha passat amb l'incompliment de la resolució d'aquest Parlament d'ara fa divuit mesos?». Efectivament, vostè sap que es va aprovar aquesta resolució el mes d'octubre, si no ho recordo malament, de l'any 1998, i just abans de fer un any, que era el termini que tenia el Govern per presentar l'Informe sobre les recomanacions de la Sindicatura, aquest Parlament es va dissoldre. Aquest ha estat el motiu pel qual el Govern no ha tramès al Parlament aquest Informe, en tot cas tingui la plena seguretat que aquest any, que segurament tindrem temps que dins de l'any previst en aquesta resolució el Parlament no es dissolgui, tindrà l'Informe, que el Govern pensa complir fidelment.

No parlaré, com vostè pretenia, de la part positiva d'aquest Informe de la Sindicatura referida al dèficit, perquè, si ho fes, li donaria massa satisfacció. Parlaré d'altres coses. En primer lloc, un dels temes que ha suscitat, va suscitar l'any passat i ha suscitat també enguany el debat de l'Informe de la Sindicatura sobre el Compte general de la Generalitat és el fet de no rebre, aquest Parlament, el Compte general estricte. També s'ha dit avui que finalment la Sindicatura, ahir, precisament, va entrar un resum d'aquest Compte general del 1996 i també, ja, del 1997, que ha complementat amb l'Informe corresponent, que va entrar aquesta setmana. Per tant, un dels desitjos, de les aspiracions dels grups de l'oposició en els últims anys, especialment els dos últims anys, en part crec que estarà ja satisfet. Els senyors diputats, les senyores diputades poden revisar, a més de l'Informe de la Sindicatura, el resum d'aquest Compte general, que ajuda, en tot cas, a entendre i a conèixer la liquidació del pressupost de la Generalitat.

De tota manera, he escoltat atentament tots els que han intervingut, tots els il·lustres diputats que han intervingut per defensar el posicionament del seu Grup, i m'ha cridat l'atenció que, tret del senyor Fabregat, pel Grup Popular, que s'ha referit estrictament a l'Informe de la Sindicatura i als aspectes positius i negatius que ha trobat d'aquest Informe, i del senyor Martí Carnicer, que també ha fet el mateix, remarcant més, lògicament, els aspectes negatius que els positius, la resta d'il·lustres diputats pràcticament s'han limitat a fer referència a aquest problema que pareix que tenen de no poder aprovar el Compte general que no han pogut veure totalment aquí al Parlament.

Segur que els il·lustres diputats han estudiat perfectament les més de sis-centes pàgines del butlletí en què venia l'Informe de la Sindicatura i han pogut veure tota la informació que la Sindicatura ha tramès a aquest Parlament, com tots els anys. Jo els ben asseguro que, mirant tota la informació, aquestes més de sis-centes pàgines, els asseguro que m'he pogut fer una idea bastant clara de quina va ser la gestió pressupostària de la Generalitat l'any 96. Probablement, es podria matisar i ampliar aquesta informació i, per tant, buscar alguns punts més d'aclariment, però això passa amb tots els organismes públics i privats. I dic això perquè el senyor Bulla ha fet referència, precisament per contrastar aquesta manca d'opinió, al que teòricament fan les empreses privades: les empreses privades, tots els anys aproven –com sap vostè, senyor Bulla– els comptes anuals, i els comptes anuals de la societat anònima més gran que hi pugui haver al país segur que no té ni la meitat d'informació –i l'hi puc assegurar– que els diputats vam rebre de la Sindicatura respecte al Compte de la Generalitat, amb tota seguretat. Vull dir que si m'ho posa com a contrast dient: «és que això no ho farien» –com no ho fan– «les empreses», li dic que no és així. Per què? Perquè en la informació que tenim els diputats, que ens facilita la Sindicatura de Comptes, que a més és el nostre òrgan encarregat, és a dir, nosaltres mateixos, el Parlament, l'hem creat perquè ens faci aquesta faena, crec que la informació que ens ha donat tots els anys, i aquest any també, és suficient –com he dit– per a entendre, valorar, criticar si es pot criticar, i valorar positivament en tot allò que s'hagi millorat. I penso que això és el que s'ha de fer, això és que vam fer amb el tràmit en Comissió i és que fem avui amb aquest debat en plenari.

I al senyor Martí Carnicer, que avui he vist que no ha fet massa insistència en aquest tema, li recordaré que a la Comissió que vam tenir el debat sobre aquest Compte general, ell mateix –ell mateix: no sé si és que el va traïr el subconscient– va dir, referint-se que ja teníem els comptes consolidats de l'Administració, dels ens autònoms i també de la Seguretat Social, diu: «Tenim uns estats consolidats, per una banda; tenim uns agregats, per una altra, i sabem que no poden ser elements comptablement purs, perquè hi haurà dificultats», etcètera, i al final diu: «No obstant, diríem que la Sindicatura té un paper de notari, de vegades, en determinats elements relacionats amb l'activitat econòmica del Govern, importants, i que la seva credibilitat és molt superior a la que podria ser enfront de tercers; sempre serà més creïble l'Informe de la Sindicatura que no la d'uns diputats que, en tot cas, algú podria sospitar que poguessin actuar interessats, o sigui afectats per altres interessos.» És a dir, vostè mateix, en el debat en comissió, diu: «Escolta, l'Informe de la Sindicatura ja és prou complet; es pot millorar, li demanem que ho millori i, en tot cas, això que li demanem és el que ens dóna credibilitat, perquè si ho féssim els diputats podria no ser creïble.» A veure, si vostè vol veure el Compte general perquè no en té prou amb el que li dóna la Sindicatura i a la vegada diu que si ho miréssim els diputats no està clar que fos tan creïble com la Sindicatura, crec que és una contradicció important, que m'ha cridat l'atenció i per això l'he volgut exposar en aquests moments.

El senyor Fabregat ha fet menció del Compte general, que jo crec que de les seues paraules m'estalvia una bona part dels meus arguments per dir sí a aquest Compte general, perquè ha valorat aspectes positius d'aquest Compte general, com també ha fet referència a algunes mancances que nosaltres acceptem i que, per tant, hi estem d'acord, sobretot amb les dos referències especials que ha fet quan ha demanat que es fa necessari ja cobrir les tres places que hi han vacants de la Sindicatura, els tres síndics, i a la vegada, també, demana que, la Sindicatura, se la doti de més mitjans materials i humans; amb les dos propostes, amb les dos recomanacions, amb les dos peticions, el nostre Grup hi està absolutament d'acord. Recordar al senyor Fabregat, que estava a la Comissió de Sindicatura fa dos setmanes..., jo mateix, en un torn d'intervencions, vaig dir: «Escolta, en tot cas, si no hi estan d'acord o no és suficient la informació que ens dona la Sindicatura, dotem-los de més mitjans i demanem-los més coses.» Això ho vaig fer –diríem– d'una forma molt ràpida, però va constar, també, a l'acta. I coincideixo plenament amb la petició que fa; és a dir, crec que el treball que està fent la Sindicatura és molt i molt extens, és molt important; volem i li demanem que ens millori, en tot cas, quant a informació, quant a volum d'informació, i per a això es necessiten més mitjans, tant humans com materials. Per un costat, a aquest punt el nostre Grup li donarà tot el suport, i per l'altre, efectivament, s'han de cobrir tres llocs a la Sindicatura, que com sap vostè necessitaran 81 diputats, és a dir, 81 vots d'aquesta cambra, que vol dir que haurà d'haver-hi un consens, com en altres temes i en altres eleccions s'ha produït; buscarem aquest consens i espero que, efectivament, el proper període de sessions aquest punt que tenim pendent el puguem resoldre.

Res més, perquè penso que els aspectes tècnics, específics, que justifiquen el nostre vot favorable a la Memòria de la Sindicatura i al Compte general els vam exposar clarament a la Comissió, i els il·lustres diputats que formen part d'aquesta els coneixen i també consta al *Diari de Sessions*. Per la meua part, simplement, agrair, en tot cas, a la Sindicatura de Comptes l'esforç que ha fet presentant-nos ja, precisament aquest any, un resum del Compte general de l'any 96 i ja de l'any 97 –per tant, s'ha avançat a una petició que feia temps que s'havia demanat per part de l'oposició–; espero que amb aquesta informació tinguem tots suficient informació per valorar i posicionar el nostre vot de cara a futurs comptes generals, i confio, és clar, que les recomanacions i les observacions fetes per la Sindicatura...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Curto i Forés

...seran ateses degudament pel Govern en la mesura de les seves possibilitats.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies a vostè, senyor diputat. Si no ho he entès malament, em sembla que em demanen votació separada de les dues parts; per un cantó, el Compte general de l'any 96, i, per l'altre, la part segona de la Memòria del 97. Senyor Martí Carnicer?

El Sr. Carnicer i Vidal

Senyor president, per collaborar amb la Mesa...

El president

Sí.

El Sr. Carnicer i Vidal

Crec que el que s'hauria de votar per separat, exactament, és la frase: «el Compte general de la Generalitat de Catalunya de l'any 1996 i...», això per una banda, i la resta en –tota– una votació.

El president

Molt bé. Doncs, votarem la primera part, que diu: «el Compte general de la Generalitat de Catalunya de l'any 96 i...»

Comença la votació.

El resultat és el següent: 67 vots afirmatius, 59 en contra i cap abstenció.

A continuació votem la resta del text.

Comença la votació.

La resta del text ha estat aprovada per la unanimitat dels presents, amb 132 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Proposició de llei de creació del Consell Català de Sostenibilitat (tram. 202-00001/06) (presa en consideració)

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de creació del Consell Català de Sostenibilitat. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Elisabet Font, pel Grup Iniciativa per Catalunya - Verds.

(Pausa.) Pot començar, senyora diputada.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, bon tarda. Abans-d'ahir va ser el Dia Mundial del Medi Ambient, i amb aquest motiu hem cregut que era una bona oportunitat de tornar a presentar la Proposició de llei per a la creació del Consell Català de Sostenibilitat, que ja vam presentar en l'anterior legislatura. I ho fem perquè creiem que no ha canviat res des que ho vàrem proposar ara fa quatre anys, o, millor dit, sí que ha canviat, però per empitjorar, i, de fet, això també ens ho recorden els molts informes que aquests dies han anat apareixent i que s'han presentat des de diverses institucions i organitzacions. Fa quatre anys, el

diputat Joan Boada va començar la seva intervenció explicant què significa desenvolupament sostenible. En aquell moment era un terme que encara no era gaire utilitzat i conegut. Ara, malauradament, s'ha convertit en una paraula molt habitual en el nostre llenguatge, i, sobretot, per part d'alguns representants polítics, cosa que no vol dir que sempre s'utilitzi amb propietat, que sempre qui la utilitzi sàpiga realment què vol dir. I, a més a més, sovint s'utilitza a la lleugera, buidant-la del contingut, de l'important contingut que té.

M'estalviaré de fer de nou l'explicació de què significa aquest concepte, del seu origen, de les iniciatives que s'han portat a terme arreu del món amb relació a això: cimeres, documents diversos, signatures de cartes... Avui no farem això, avui el que farem serà referir-nos a la realitat, a l'actualitat aquí a Catalunya. El que sí que voldria fer és començar amb un breu text, extret de la Carta d'Alborg, si més no per refrescar la memòria, per refrescar la memòria de què vol dir la sostenibilitat ambiental, que significa, en primer lloc, el manteniment dels béns naturals. Aquesta sostenibilitat ens exigeix que el ritme amb què consumim els recursos renovables –aigua, recursos energètics...– no superi el ritme amb què els sistemes naturals els poden recuperar, i, d'altra banda, el ritme amb què consumim els recursos no renovables no excedeixi el ritme que els recursos renovables, sostenibles, els substitueixin. Sostenibilitat ambiental també vol dir que el ritme d'emissió de contaminants, ja sigui a l'aire, a l'aigua, al sòl, no excedeixi la capacitat d'aquests ambients per absorbir-los i processar-los. I encara més, també la sostenibilitat significa mantenir la biodiversitat, significa tenir cura de la salut humana, de la qualitat de l'aire, de l'aigua, del sòl, i també de la vida animal i vegetal.

Això que diem aquí, això que diem que és desenvolupament sostenible, no passa en aquests moments a Catalunya; al contrari, el Govern parla sovint de desenvolupament sostenible, però ho fa en documents, en documents propis, en documents traduïts, però, a l'hora de la veritat, les polítiques que es porten a terme són contradictòries amb aquests principis, i sovint encara van contribuint que es vagin accentuant determinades problemàtiques. I en posaré alguns exemples. L'aigua: d'una banda, el Govern fa propostes de campanyes d'estalvi d'aigua, però, d'altra banda, continuen havent-hi més i més camps de golf; es continua deixant que les plantes envasadores extreguin aigua de determinats aquífers quan a la zona les fonts i les mines i els pous s'estan assecant.

Un altre exemple: la contaminació. Hem tractat aquí, en aquest mateix Parlament, problemàtiques de contaminació per purins que no fan més que accentuar-se, problemàtiques de contaminació de les aigües; ara, en aquests moments, hem tingut una problemàtica de contaminació per una mala gestió d'uns residus industrials, és a dir, la problemàtica o la greu problemàtica, amb morts incloses, de l'accident de la planta de Teià. Hem parlat, també, d'altres polítiques no sostenibles, com són les d'ocupació del territori, degradació d'espais naturals, priorització, per exemple, de desenvolupament de pistes d'esquí, dels mateixos camps de golf, pèrdua de biodiversitat, i un altre punt important, també: la

pèrdua de sòl agrícola, que en moltes zones comença a ser preocupant.

Davant de tot això, no hi ha altra opció que intentar buscar solucions i canviar les polítiques, però fer-ho amb la participació de tothom. Aquest terme, el de la participació, és ja per definició un element imprescindible per arribar al desenvolupament sostenible. No s'hi val que quatre persones –en diguem experts o no en diguem experts– o que una empresa ics ens digui, a través d'un document, quin és el model, quin és el futur que volem per al nostre país. És a dir –s'ha de dir–, hem de triar si volem continuar carregant-nos el nostre territori, els nostres recursos naturals, o hi busquem alternatives. A tot arreu s'està fent això: en els municipis, en altres països, en algunes comarques, s'està elaborant el que se'n diu l'Agenda 21, que és aquell document on es plantegen podríem dir-ne els deures, el que en una agenda tenim els nostres deures pendants, de cara al segle XXI. I això, en els llocs on es fa, es fa amb la implicació de tota la societat. Però, bé, en els llocs on es fa –no en tots els llocs, perquè aquí, a Catalunya, no està passant això; el que es fa acostumen a ser declaracions institucionals i el que deia abans: adaptació de documents que s'han elaborat, potser sí, amb la participació, però en altres llocs...

L'any 1998, en aquest Parlament es va tombar la nostra proposta –CiU va tombar la nostra proposta– i, al cap de poc temps, el president Pujol va decretar, doncs, tenir un gabinet d'assessors sobre aquests temes, que, en un principi, doncs, semblava que sí, que anaven treballant però ara és que, a més a més, ja a part que no sigui un bon àmbit de participació, ara ja ni es reuneixen. Nosaltres no volem això, nosaltres volem un Consell Català de Sostenibilitat que sigui una via de participació de les organitzacions de defensa del medi ambient, de la comunitat científica, de sindicats, i que aquest col·lectiu vagi plantejant propostes polítiques orientades cap a un desenvolupament sostenible. Volem, en el fons, un Consell que elabori l'Agenda 21 de Catalunya per anar cap a un model de comunitat sostenible mitjançant un procés participatiu, un important procés participatiu.

Aquest Consell, que nosaltres proposem que sigui creat per llei, hauria de tenir un caràcter permanent, amb una funció d'aconsellar, assessorar, subministrar elements de valoració en l'elaboració de polítiques i de projectes que s'efectuïn tant pel que fa estrictament a temes ambientals com també a altres conselleries o a altres àmbits, perquè hem dit moltes vegades que el desenvolupament sostenible és una cosa totalment transversal. Per tant, si estem parlant de qualitat de vida de les persones i de benestar social, no ho podem limitar a medi ambient.

El Consell Català de Sostenibilitat, nosaltres creiem que hauria de tenir funcions consultives: podria emetre informes preceptius sobre avantprojectes de llei, o sobre projectes de decrets, sobre diverses propostes que es fessin en el nostre país i –ho repeteixo– dels diversos àmbits que poguessin afectar el medi ambient, l'entorn i, també, la qualitat de vida de les persones.

Creiem, també, que aquest Consell hauria de tenir garantida la seva independència orgànica i funcional, i, per això, creiem que la seva autonomia de gestió econòmica hauria de venir reflectida per una assignació pressupostària, de manera que hi hagués, també, un consell, un reglament, per tal que aquest Consell Català de Sostenibilitat pogués tenir un bon funcionament i una bona organització.

Proposem que aquest Consell Català de Sostenibilitat estigui format per quaranta membres: deu, que fossin representants de les Administracions –sis, a proposta del Govern, i, quatre, a proposta d'entitats locals i supralocals de Catalunya–, i, a la resta, com hem dit, que hi estigués representat el més ampli ventall possible de la societat: associacions i organitzacions no governamentals que tinguin com a objecte la defensa del medi ambient i el desenvolupament sostenible, organitzacions cíviques i culturals, associacions de veïns, organitzacions de consumidors i usuaris, associacions i organitzacions juvenils, organitzacions dels sindicats més representatius, etcètera, etcètera.

Nosaltres pensem que això és important, perquè ens hi estem jugant el futur del nostre país. I és per això que creiem que ara és un bon moment per reconduir el tipus de desenvolupament, d'aquest desenvolupament agressiu que tenim en aquests moments, per tornar-lo cap a un desenvolupament que no hipotequi, que la vida en el nostre país, d'aquí a uns quants anys, doncs, pugui ser una vida digna i de qualitat. I és per tot això que els demanem que donin suport a la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per fixar el seu posicionament, pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Xavier Vendrell.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, se'ns proposa, per part del Grup d'Iniciativa la creació d'un Consell Català de Sostenibilitat; se'ns proposa, entenem –i sembla obvi–, la creació d'un ens de control de la política mediambiental al nostre país. Sembla evident que el posicionament, per part del Govern, davant de la creació del Consell Català de Sostenibilitat és: ja hi ha un Consell Assessor per al Desenvolupament Sostenible de Catalunya.

Pel Decret de l'1 de desembre, de creació d'aquest Consell, es nomenava el senyor Pere Duran Farell com a president d'aquest Consell Assessor, una persona que, sens dubte, havia tingut unes preocupacions, bo i no destacar com a líder ecologista; però, en tot cas, sí que havia estat una persona que, des de la seva tasca en tant que industrial, havia mostrat una preocupació per aquest tema. Actualment hi ha una sèrie de ciutadans notables, de ciutadans destacables, de ciutadans il·lustres del nostre país al capdavant d'aquest Consell Assessor per al Desenvolupament Sostenible de Catalunya. Hi tenim el senyor Gabriel Ferraté i Pascual, com

a president; hi tenim el senyor Pere Baucells, industrial de la ramaderia; hi tenim el senyor Manuel Castellet, president de l'Institut d'Estudis Catalans; el senyor Ramon Garriga, conseller delegat de l'ICICT; hi tenim el senyor Eugeni Gay, president del Consell General de l'Advocacia; el senyor Federico Mayor Zaragoza, el senyor Antoni Negre, el senyor Jaume Pagès, el senyor Sebastià Salvadó, el senyor Joan Uriach i el senyor Josep Maria Vallès. Ningú dubta de la seva categoria personal, ningú dubta de la seva categoria humana i ningú dubta de la seva qualificació, de la seva gran tasca al capdavant de tants i tants projectes, però tenim la sensació que aquests senyors –dic «aquests senyors», perquè, de senyora, no n'hi ha cap, malauradament– no han destacat, precisament, per ser els abanderats de la lluita en favor dels interessos mediambientals del nostre país, i no vull dir que no hi estiguin preocupats i no vull dir que no hi siguin sensibles, però, a cap d'aquelles persones que ens hem mogut, que ens hem preocupat i que hem militat activament en l'ecologisme, no se'ns acudirien aquests noms com a persones per censurar, per fer un seguiment, per aconsellar, per assessorar la política mediambiental del nostre Govern.

No són tampoc, com sí se'ns proposa en la Proposició de llei d'Iniciativa per Catalunya, representants d'ONG, d'entitats cíviques, d'entitats culturals, d'associacions de veïns, d'agrupacions ecologistes. Hi insisteixo una vegada més, perquè no voldria que es fes demagògia ni que ningú pogués dir que he blasmat les persones que avui componen aquest Consell Assessor –en absolut, tot el respecte per aquestes persones i, en alguns casos, l'estima personal–; ara bé: compartim plenament la proposta que se'ns fa des d'Iniciativa per Catalunya. El que ens cal avui són mecanismes de control i, en aquest cas, la pretensió és crear, justament, un mecanisme de control, de seguiment, d'avaluació, de la política mediambiental del nostre Govern. I això s'ha de fer també amb la participació de membres del Govern de la Generalitat de Catalunya –com se'ns proposa–, també amb la participació de membres dels governs de les diferents Administracions municipals del nostre país, evidentment, però s'ha de fer, també, amb la participació de totes aquestes entitats que s'enumeren en aquesta Proposició de llei; s'ha de fer amb la participació de persones no vinculades al Govern de la Generalitat, s'ha de fer amb la participació de persones no nomenades exclusivament pel Govern de la Generalitat.

Quan parlem de medi ambient, el Govern ens diu que cal consens; se'ns busca pel consens en comissions de treball en temes en què estem –i dic «estem» perquè em coresponsabilitzo, Esquerra Republicana es coresponsabilitza de la situació dels residus o de l'aigua–, tots plegats, amb l'aigua al coll –en aquests dos temes i en algun altre. I no ens sap greu que se'ns cridi a treballar en aquestes comissions, i ho farem, i ho farem tan bé com puguem, però no se'ns pot cridar només quan s'està amb l'aigua al coll. Hi ha molts temes que requereixen planificació.

No m'estendré a definir «sostenibilitat», perquè ho ha fet molt bé la persona que m'ha precedit en l'ús de la paraula, però saben vostès que per a un desenvolupa-

ment sostenible és imprescindible l'anàlisi global; cal un Pla estratègic –diguem-ho així; posem-hi el nom que vulgueu– vinculant que afecti de forma transversal –i, això, ja ho esmentàvem en el debat de pressupostos–, cal la implicació transversal, cal la implicació de tots els departaments del Govern de la Generalitat de Catalunya per poder tirar endavant una política veritablement sostenible.

El Parlament de Catalunya és, senyores i senyors diputats, bressol ancestral de la democràcia europea; segurament, no hi ha massa països que ens puguin donar gaires lliçons, i, per tant, no hem de dubtar a crear mecanismes de control del nostre Govern. Crec que el Govern no té, o no hauria de tenir, res a amagar; si el Govern no té res a amagar, si el Govern no té cap problema a acceptar consells, si el Govern no té cap problema a acceptar un assessorament de tècnics, de polítics, de la societat, de tothom que tingui alguna cosa a dir en el medi ambient, crec que no ha de tenir tampoc cap problema a tirar endavant aquesta llei, evidentment, a la qual donem suport, i manifesto el suport del Grup d'Esquerra Republicana en aquest posicionament.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, ja s'ha dit aquí –ho ha fet la il·lustre diputada del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, la senyora Bet Font–: aquesta és una Proposició de llei que va presentar el Grup Parlamentari d'Iniciativa l'any 1998 i llavors nosaltres no li vam donar suport. Crec recordar que en aquell moment el diputat que va fer el posicionament per part del Grup Popular reclamava al Govern que hi hagués algun instrument, que hi hagués algun organisme, que hi hagués algun consell, que hi hagués alguna cosa per tirar endavant i per desenvolupar l'Agenda 21; fins i tot els demanàvem –i els ho havíem demanat en alguna ocasió en tot aquell debat– que potser tocava retirar, no?, aquella proposta. Vostès, evidentment, molt legítimament, la van sotmetre a la seva votació.

Avui ens tornen a presentar aquesta Proposició de llei del Consell Català de Sostenibilitat, i, evidentment, a l'exposició de motius, poques coses hi canvien; hi ha, evidentment, algun canvi, però poques coses hi canvien del que van presentar vostès l'any 1998. I nosaltres tornarem a fer un posicionament força semblant, amb algunes matisacions.

Primera: vostè ha fet una definició, crec, prou exacta i prou entenedora del que era la sostenibilitat i, després, hi ha ficat –si em permet l'expressió, ha fet un *totum revolutum*–, allí, les pistes d'esquí, els purins, els camps de golf... –ho ha ficat tot barrejat, vull dir. Escolti'm: no, no ho fiquem tot barrejat, perquè una cosa és un consell, com vostès volen crear, i una altra cosa són les

problemàtiques, i una altra cosa és, aquest Consell, el que hauria de fer, perquè vostès ho expliquen clarament –el que hauria de fer, també, aquest Consell–, però, principalment, el seu objectiu, el defineixen molt bé en la mateixa exposició de motius i diuen què és el que ha de fer l'Agenda 21: és «proposar que els governs preparin unes estratègies de desenvolupament sostenible en l'àmbit dels estats - nació». I vostès fan referència, més endavant, en la mateixa exposició de motius, que Catalunya no disposa, encara, de cap organisme... Bé, aquí jo li vull matisar, però vostès també parlen que no hi ha cap organisme, que no hi ha re, per dir-ho d'alguna manera.

Abans, l'il·lustre diputat senyor Xavier Vendrell feia referència al que és el Consell Assessor per al Desenvolupament Sostenible de Catalunya; jo també hi faré referència. Però vostès, en tot el que és l'apartat, tret dels diferents capítols, els diferents articles, en definitiva, el que proposen, amb aquesta Proposició de llei, és un òrgan consultiu; un òrgan consultiu que emeti dictàmens, que elabori estudis, informes, que faci auditories, que fins i tot faci un llibre blanc i que el revisi cada tres anys, que faci celebracions de seminaris, etcètera, etcètera, etcètera, i proposen un consell, un consell amb quaranta membres. La diferència, en tot cas, entre el Consell Assessor per al Desenvolupament Sostenible de Catalunya i el que vostès proposen és que vostès li donen un rang diferent, evidentment, perquè en el seu rang figura que sigui un ens de dret públic, amb personalitat jurídica, és a dir, pressupost, etcètera, etcètera.

Però l'any 98 el que es va demanar aquí –ho vam demanar diferents grups parlamentaris– és que, com a mínim, es creés i es comencés a elaborar el que és i el que marca l'Agenda 21, i es va fer el Consell Assessor per al Desenvolupament Sostenible de Catalunya, i, és clar, si només es mira qui forma part del Consell Assessor, dels membres del Consell Assessor, evidentment, no hi ha cap destacat mediambientalista, no?, però cal fer una altra lectura, cal fer la lectura del que és tot el Fòrum Consultiu de l'Agenda 21 a Catalunya, i allí ja hi ha dones, ja hi ha dones; no n'hi ha moltes, però dels noranta membres i escaig, almenys he comptat catorze dones; però hi ha alcaldes, destacats mediambientalistes i ecologistes, la Cambra de Contractistes de Catalunya, la Cambra de Comerç, el món cooperatiu, sindicats agraris, sindicats de treballadors, és a dir, el que vostès estan reclamant està en tot aquest Fòrum Consultiu creat per la Generalitat de Catalunya arran d'aquest Decret de l'1 de desembre de l'any 1998. I creiem que aquest és un aspecte important a tindre en compte perquè, a més, nosaltres, des del Grup Popular, no en aquest aspecte sol, sinó en d'altres, hem dit que som poc partidaris que es creïn nous instituts, nous consells, noves institucions, nous organismes... D'alguna manera, és a dir, no anem a fer un aparell molt més gran del que tenim avui dia ja de l'Administració de la Generalitat.

L'altre aspecte és que se li pugui demanar, a la Generalitat –vostè hi ha fet referència, senyora diputada–, que el Consell Assessor treballa poc, treballa poc. Hi estem d'acord: treballa poc, i, en tot cas, està en les diputades i els diputats d'aquesta cambra dir al Govern

què és el que està fent el Consell Assessor, però creiem que és una eina prou important, no solament aquest Consell Assessor sinó també tot aquest fòrum de debat, tot aquest Fòrum Consultiu que es va crear amb el Decret d'1 de desembre.

I aquestes són les raons per què creiem nosaltres que no és necessari, no es fa necessari tirar endavant aquesta Proposició de llei per a la creació del Consell Català de Sostenibilitat. En tot cas, sí que fóra bo que, dos dies després de la celebració del Dia Mundial del Medi Ambient, la Generalitat de Catalunya no ens fes esperar massa més commemoracions mundials del medi ambient per portar a cap i per desenvolupar el que ha de ser l'Agenda 21 a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Montserrat Tura.

La Sra. Tura i Camafreita

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, certament, aquesta és una proposta que ja s'ha discutit en altres moments –almenys, una vegada en aquesta cambra–, però tampoc és una proposta que, pel fet que en el seu moment es discutís i fos rebutjada per una majoria de vots contraris al seu establiment, hagi de passar desapercebuda o es vulgui fer entendre que els deures que intentava aquesta Proposició de llei, aquesta proposta de crear per llei el Consell Català de Sostenibilitat, s'hagin acomplert, perquè això no és així. I jo voldria ni entrar massa en què és la sostenibilitat, perquè em sembla que tot el dia estem intentant definirla, ni entrar, en excés en què succeeix en l'activitat quotidiana d'aquest Consell Assessor, que no és precisament el que proposa aquesta Proposició de llei, sinó plantejar-los que, si en algun àmbit de l'acció política està més que acceptat, en el conjunt dels fòrums mundials que es produeixen, que, per sortir-ne exitosos, dels objectius que es plantegen, cal una modificació dels comportaments, un canvi d'hàbits de les persones –per tant, una educació diferent; una formació, en molts casos, una reconducció de coneixements incorrectes–, és, precisament, en l'àmbit del medi ambient. I, cada vegada més, qualitat ambiental està vinculada a la qualitat de vida, o qualitat de vida està vinculada a la qualitat ambiental, i, per tant, parlar d'aquest tema és parlar del que ha d'imprimir, el que ha de ser present en el conjunt de polítiques de tots els poders públics del món, si és possible, i, pel que fa, evidentment, aquí, a Catalunya, del seu Govern, del Govern de la Generalitat i, també, dels governs de l'Administració local.

Parlar de medi ambient és utilitzar, com a mesura del nostre benestar, la garantia que el benestar dels nostres fills o filles, quan tinguin la nostra edat, pugui ser igual que el nostre i, si és possible, millor. I parlar de medi ambient és parlar de participació, d'impregnació, de necessària incorporació de tots els sectors socials a

entendre que cal reconduir tots els processos de producció de l'actual sistema econòmic per adaptar-los a processos molt més nets, molt més respectuosos amb l'hàbitat que els fa possibles, per altra banda.

Per tant, estem davant de la presa en consideració d'un text, que és una proposta de projecte de llei, en el qual els diem que el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi no està d'acord en tots els seus continguts, però estem davant d'una presa en consideració que l'única cosa que comportaria seria l'entrada en el mecanisme de debat parlamentari perquè, finalment, n'esdevingués un text esmenat, millorat, modificat, però –això, sí– que intentés complir la proposta global que es fa de creació del Consell Català de Sostenibilitat. Per tant, nosaltres ja els avancem que, pel que fa als continguts, que no entrarem pas a analitzar perquè no és avui el dia d'entrar-los a analitzar, no hi coincidim del tot, respecte a personalitat jurídica, funcionament, òrgans de decisió i el que és vinculant o no és vinculant. Però no és aquest el debat; el debat és si s'està disposat, pel que fa al medi ambient, però, en general, pel que fa a l'acció del Govern de la Generalitat de Catalunya, a incorporar nous models de participació dels ciutadans, de participació dels diferents sectors de la ciutadania en l'acció del Govern; si s'està disposat a fer una política molt més propera a la ciutadania, si s'està disposat a obrir les portes al diàleg, a posar en consideració determinats plans o projectes per escoltar-ne l'opinió que tenen diferents visions, diferents sectors, que, en base a un paper diferent que juguen en la societat, veuen el tema diferent, i que, com a conclusió final, en pot sortir un resultat molt més enriquidor.

Aquest és, veritablement, el debat d'aquesta Proposició de llei que planteja Iniciativa per Catalunya: estem o no estem, en el cas del medi ambient –però en general–, disposats a incorporar modalitats de fer política diferent? Està o no està el Govern de la Generalitat disposat a incorporar per llei elements no pas de control de l'acció del Govern, com s'ha dit aquí –perquè per a això ja hi ha aquesta cambra, i la fiscalització exacta del que fa el Govern l'ha de fer, per altra banda, aquesta cambra i els grups de l'oposició–, sinó a intentar que totes aquelles coses que suposen l'aprovació de plans que modifiquen la realitat existent es faci amb el contacte, amb la conversa, amb el diàleg, amb l'aprenentatge de les diferents maneres de veure-ho, i, molt més, si –com ja els he dit– es tracta del tema ambiental, que és, fonamentalment, un tema de canvi de comportaments, d'hàbits i, fins i tot, de creences històriques.

Per tant, l'important d'aquesta proposta, entenc jo, és que és una proposta d'oxigenació, de ventilació, d'obrir l'acció del Govern a la conversa, al diàleg permanent amb aquests sectors, i, en aquest cas, la proposta planteja que hi hagi, doncs, des d'entitats ambientalistes, o sindicats, o representants dels consumidors, o membres de la comunitat científica, o persones procedents del món industrial, o del camp de la producció en general, i, a més, també, la mateixa Administració, per ser capaç de fer allò que, a més a més, els estats, quan participen en les cimeres mundials que es fan de temàtiques mediambientals –i també les nacions que formen part d'aquests estats– diuen estar-hi d'acord, en les resolucions.

cions que s'hi aproven, i, per tant, no els repetiré aquests noms gairebé ja místics en matèria mediambiental de la Cimera de Rio, etcètera. Quan allà s'aprova la necessària participació de la societat en el disseny de les estratègies mediambientals, tothom ho aplaudeix, tothom diu estar-hi d'acord, tothom diu: «Quines resolucions més fantàstiques s'han fet en aquella Cimera, quant hem avançat en matèria mediambiental!», però aleshores l'obligació dels estats que hi participen, i també de les nacions a l'interior d'aquests estats que hi participen i dels poders públics és incorporar aquestes conclusions, aquestes resolucions, en la seva activitat diària i quotidiana, i, per tant, ser capaços d'entendre que l'acció del poder ja no només és, evidentment, l'acció de governar –que, per cert, no sempre es fa amb l'eficàcia deguda–, sinó que també és l'acció de convèncer, d'escoltar, de fer possible que allò que es vol fer, sobretot en el camp –hi insisteixo– de canviar els hàbits de la població, es faci amb la incorporació d'aquests coneixements, d'aquest concepte, en tots els sectors de la societat.

Jo crec que aquesta és la gran virtualitat de la proposta que Iniciativa per Catalunya ens presenta aquesta vegada per segona ocasió o, en aquesta ocasió, per segona vegada. Per què? Perquè torna a posar sobre la taula quelcom que no s'ha fet, que és el compliment, com els deia, d'algunes resolucions que s'han fet de cimera mundials en el tema ambiental, que, certament, si el conjunt de poders públics que hi participen, en les cimera, després aplicués en la seva acció territorial allò que s'aprova, el planeta, en el seu conjunt –i Catalunya de manera concreta–, seria molt i molt diferent, no només en aquells problemes ambientals que se n'hauria iniciat la seva solució, sinó també en l'àmbit del diàleg amb els sectors socials.

Aleshores, hi ha una certa tendència, aquests darrers dies, o mesos, a crear comissions específiques. Ara se'ns parlava que, aquesta funció del Consell de la Sostenibilitat, ja la fan determinats fòrums de debat constituïts en el marc d'un consell assessor, i, per tant, que, bé, que aquestes comissions sense rellevància i sense que el seu informe sigui, necessàriament, tingut en consideració per part del Govern, etcètera, ja compleixen aquesta funció. Jo crec que és una manera de desmerèixer –i els ho dic certament– aquesta cosa tan i tan important que incorporaven les resolucions del conjunt de cimera que s'han fet sobre temes de medi ambient en el que va de la darrera dècada.

I, per tant, jo els pregaria –els ho prego de veritat– que ara, quan surti a parlar el representant de la coalició que dóna suport al Govern, no ens faci novament un discurs tebi, en aquell sentit que «fem el que podem: tenim creat un consell assessor, uns fòrums, més o menys, unes comissions...», perquè no és això el que planteja aquesta proposta de llei, i no és això el que diuen els resolucions de temes mediambientals en les cimera mundials. El que diuen és que la societat sencera s'ha d'implicar; el que els plantegen és una manera diferent d'entendre i de fer la política i d'aplicar-la dia a dia; el que els proposen és tornar a acostar determinades resolucions de l'Administració pública, dels poders públics, fins i tot abans que siguin preses, a la societat i a la ciu-

tadania; és una nova manera d'entendre aquesta relació entre l'Administració i l'administrat, i si no han entès això, és que no hem entès el grau d'implicació i de coresponsabilitat necessària per a la realització de les agendes locals 21 com a instrument específic, però, en general, per al treball, per a aquesta paraula de contingut tan profund que és la sostenibilitat.

Per tant, li demano a la coalició de Convergència i Unió que novament no rebutgi aquesta proposta, que ens comprometem tots a modificar-la i a millorar-la, perquè ja li diu el nostre Grup que, exactament, tal i com està plantejada, no hi està d'acord, però avui és una presa en consideració.

Incorporem-la, permetem aquesta cambra que discuteixi com és possible incorporar tots els sectors socials en aquesta Catalunya sostenible que tots diem desitjar.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, atès que la senyora Montserrat Tura, amb un to molt cordial, molt emfàtic, ha fet una interpellació directa a aquest diputat que els parla amb relació a assumir o no assumir els plantejaments que incorpora aquesta Proposició de llei, el primer que em pertoca és respondre-la, i em fa l'efecte que no la podrem complaure; no podrem complaure ni el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, ni tampoc el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds.

Intentaré exposar els arguments, però, d'entrada, ja em nego a acceptar que els arguments que els donaré són uns arguments –com vostè, senyora Montserrat Tura, insinuava–, uns arguments de caràcter tècnic, uns arguments freds, uns arguments que no entrin a delimitar allò que estem parlant; que hi estem d'acord: estem parlant, bàsicament, d'una forma de participació concreta per aconseguir aquest objectiu, aquest objectiu que tots ens n'emplenem la boca i que intentem tirar-lo endavant, que és, justament, el desenvolupament sostenible.

Aquesta Proposició de llei s'ha presentat en diverses ocasions, no només dues, fins i tot tres vegades, i els arguments s'han posat sobre la taula. No estem avui fent un debat sobre la sostenibilitat; jo crec que seria minimitzar excessivament i minusvalidar justament el debat de la sostenibilitat, intentar dir que aquest debat que substanciem avui, del Consell Català per la Sostenibilitat, és el debat de la sostenibilitat del nostre país, de les polítiques que fa el Govern, de les polítiques que fa el Parlament, de les polítiques que fan els ens locals. Estem parlant, simplement, d'una forma concreta de participació, i vostès consideren que és la més escaient. Nosaltres considerem que no és la més escaient. Entrem en una qüestió de forma i en una qüestió, també, de contingut, en la mesura que allò que ens demanen ja s'està fent, ja s'està fent a través de dos instruments que s'han esmentat; per una banda, el Consell Assessor per la Sostenibilitat, pel Desenvolupament Sostenible, que,

home, va ser crear, justament, arran d'una resolució d'aquest mateix Parlament de Catalunya, i, per altra banda, aquest fòrum consultiu de més de cent persones a què ha fet referència anteriorment el senyor Josep Maria Fabregat. Per tant, una qüestió de forma i, per altra banda, s'ignora que això ja està atès.

La senyora Montserrat Tura, molt hàbilment, deia: «Simplement és una presa en consideració.» Però estem tractant d'una matèria que n'ha de sortir algun resultat, ha de sortir la creació d'alguna cosa, i nosaltres diem que el que no podem és establir duplicitats, i, ja que existeix un òrgan concret creat per decret del Govern, no dupliquem, no malmetem els recursos públics en aquest sentit.

A nivell de forma, també hi podríem entrar, podríem entrar sobre... –i això, els representants de Convergència i Unió que han participat en aquestes preses en consideració ho han anat repetint–, sobre la forma que vostès li volen donar d'empresa pública. Intuïm que, justament, les empreses públiques, d'acord amb la llei que les regula, no es creen per a això: es preveu la constitució d'aquest tipus d'entitats per a la realització d'operacions o la prestació de serveis de caràcter principalment comercial, industrial o financer, però un òrgan amb funcions d'assessorament, informe i proposta com el que vostès plantegen, no pot adoptar la forma d'empresa pública, sinó que s'ha de configurar com un òrgan administratiu subjecte al dret administratiu, que, de fet, és el que ja hem fet nosaltres.

Però no els vull cansar amb aquests arguments, que, com els comentava, són reiteratius. Permetin-me que entri més en les qüestions de fons, en les qüestions de model de participació. Abans, l'il·lustre senyor Vendrell, el representant d'Esquerra Republicana, parlava de la necessitat de crear un òrgan que controli. Ja s'ha fet referència per nosaltres: qualsevol consell d'aquestes característiques, la funció bàsica no és de control, que la fem nosaltres, el Parlament de Catalunya, la funció bàsica és d'impuls, és d'orientació, és d'assessorament.

Vostè també parlava d'aquest gran Pla estratègic. Hi estem absolutament d'acord, però el Pla estratègic en matèria mediambiental, perquè ho va decidir la Cimeira de Rio, però també perquè ho hem decidit nosaltres en aquest Parlament de Catalunya, és l'Agenda 21: l'Agenda 21 de Catalunya i, també, les agendes 21 a nivell local. La senyora Bet Font no ho ha emfasitzat com en altres ocasions; ha dit: «Una de les funcions bàsiques d'aquest Consell pel Desenvolupament Sostenible, és la configuració de l'Agenda 21.» No hi ha fet esment, però la Proposició de llei sí que hi fa esment.

Tal com s'assenyala anteriorment, hi ha un fòrum consultiu, i aquest fòrum consultiu és terriblement permeable a la participació del conjunt de la societat civil, i aquí ho lliguem amb aquella voluntat de participació, de canvi de paradigma que ens plantejava la senyora Montserrat Tura; més de cent persones a títol individual que representen sensibilitats molt diferents, que intenten cobrir un ampli espectre social. I quin és el procés d'elaboració de l'Agenda 21 de Catalunya? Primer, hi ha una fase de consulta, justament amb aquest fòrum consultiu, amb aquest *panel* extern, amb un qüestio-

nari voluntari. S'han fet sessions específiques de canvi climàtic, de mobilitat, de protecció de la natura, i d'aquí en sortirà un document base que serà l'esborrany de l'Agenda 21 de Catalunya, que se sotmetrà a un debat molt més obert. I des d'aquesta perspectiva, nosaltres considerem que, si aprovéssim aquest Consell per la Sostenibilitat en els termes que vostès ens plantegen, estaríem limitant, justament, aquesta capacitat de participació pública, aquesta capacitat de participació de la societat civil. El Consell, doncs, en els termes que vostès plantegen, podria arribar a esdevenir limitador i restrictiu. Per què dues entitats? O per què quatre? O per què quaranta? Per què no fem quelcom molt més obert responent, justament, a la filosofia que està intentant representar aquest fòrum consultiu.

Justament aquesta és la raó per la qual nosaltres, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, malauradament, no podem votar aquesta presa en consideració, però sí que estem oberts, tal com ho està el mateix Consell Executiu, tal com ho està el mateix Govern, sí que estem oberts a parlar de l'Agenda 21, a parlar de models de sostenibilitat, a fer que aquest Parlament no només parli de sostenibilitat amb iniciatives com aquestes, que es van reiterant legislatura rere legislatura, sinó amb un sentit més concret.

Per tant, doncs, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió hi votarà en contra, essent absolutament conscients d'allò que els deia al principi: avui no hem fet un debat sobre sostenibilitat, sinó un debat sobre instruments. Vostès el consideraven idoni; nosaltres no el considerem idoni perquè creiem que ja n'hi ha d'altres, impulsats pel mateix Consell Executiu, que compleixen els mateixos objectius pels quals vostès han plantejat aquesta iniciativa.

Moltes gràcies, doncs, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Passem, per tant, a la votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de creació del Consell Català de la Sostenibilitat.

Comença la votació.

El resultat de la votació és 63 vots afirmatius, 66 de negatius i cap en contra. Per tant, queda rebutjada aquesta presa en consideració.

Alteració de l'ordre del dia

El sisè punt de l'ordre del dia, em sembla que a petició de diversos grups, queda ajornat, dintre del mateix ordre del dia d'aquesta sessió.

Proposició de llei sobre actuacions protegides en matèria d'habitatge i sòl
(tram. 202-00061/06) (presa en consideració)

I passem al setè, que és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei sobre actuacions protegides en matèria d'habitatge i sòl. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Ferrer. *(Pausa.)* El senyor diputat té la paraula.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. Anem a presentar davant de tots els senyors diputats i diputades una proposició de llei sobre les actuacions protegides en matèria d'habitatge i sòl. Per què, això? Doncs, primer de tot, perquè hem de veure la situació de l'habitatge avui a Catalunya. Ho direm amb quatre mots, molt esquemàticament, d'una manera sintètica, però vostès se n'adonaran del fracàs de la protecció oficial que té en la política del nostre Govern de la Generalitat. Quota de mercat 1996; què representava l'habitatge de protecció oficial? Una tercera part, un 33%. Què representa ara, aquest any del 99? El 5%. La inversió pública el 96, 180.000 milions; aquest any, 60 milions. Actuacions que ha fet el Govern de la Generalitat: 32.000 el 1996; el 99, 7.000. Però és que això va en contra de les pròpies previsions del Govern. El Govern havia fet un programa; en aquest programa havia previst per a aquest període 8.900 habitatges de règim general. Quants se n'han fet? 4.800. De règim especial, que ja sabran vostès que és aquell règim que solen fer els ajuntaments i entitats sense ànim de lucre, que el coeficient només és d'un 1 i no d'un 1,2, com és el règim general, i que això en un habitatge és d'un 20% menys de valor, doncs, n'estaven previstes 3.618; se n'han fet 1.376. I això ha passat amb el preu taxat i ha passat amb l'adquisició de sòl.

Molt bé, desastre total. Què passa? Vostès em diran: «Home, això passa a tot Catalunya.» Ah, no: si vostès miren, a la Comunitat de Madrid, entre el que s'havia previst i el que realment s'ha executat, se n'han fet de més; a València, s'ha fet el 89% d'allò que estava previst; a Andalusia, s'ha fet el 85% d'allò que estava previst. És a dir, que el que ha fet el Govern de la Generalitat o que la política del Govern de la Generalitat ha permès que es faci és inferior a la mitjana de l'Estat espanyol.

Què passa aquí? Quins problemes són? Quines són les causes d'aquest desori? Doncs, jo diria que, primer de tot –i siguem realistes–, és perquè el Govern de la Generalitat no pot fixar els mòduls. Què són els mòduls? Els mòduls oficials són unes quantitats que fixa el Govern de Madrid cada any i, els promotors d'habitatges de protecció oficial, el primer que fan, per allà el mes de gener, és mirar el BOE per veure a quin punt fixa el mòdul, l'Estat, i, aquest mòdul, la Generalitat no el pot fixar. L'altre és que, actualment, amb la llei vigent es pot comprar o vendre. Nosaltres, des del Grup d'Esquerra Republicana, considerem que no s'ha de ser tan radical: o comprar o en compra - venda o llogar, que també es pot fer. Si no, aquí hi podria haver un camí

intermedi, que seria el de l'accés a la propietat amb opció de compra o, per exemple, a través del cens emfitèutic, que és una figura del dret civil català molt recomanable, atès que la riquesa de Catalunya ha vingut per aquest camí, perquè l'accés a la propietat de la terra ha estat gràcies al cens emfitèutic.

Un altre problema que hi ha és que l'Administració catalana no ha fomentat el lloguer. Jo els podria dir –aquí tinc el programa dels habitatges d'actuacions protegides i concertades de l'any 99–, doncs, que amb habitatges de nova construcció són 11.640 i, de lloguer, són 510. Nosaltres entenem, nosaltres considerem que, si l'estoc dels habitatges de lloguer, avui, a Catalunya, ve a ser d'un 25 a un 30%, com a mínim, les de nova construcció també haurien de ser mantenint aquest percentatge; en canvi, no arriba a un 4% de les protegides. I, en definitiva, tots els plans d'habitatge de protecció oficial es fan des de la capital del reialme espanyol, no s'adapten a la realitat econòmica de Catalunya; la realitat social i econòmica de Catalunya exigeix unes actuacions que la Generalitat, amb aquesta política que fa, no hi ha manera de solucionar-ho.

Mireu: senyors diputats, jo tinc aquí una cèdula que és una cèdula de qualificació definitiva d'habitatges de protecció oficial –promoció privada. Si s'hi fixen, aquí diu que l'expedient s'ha fet en funció del Reial decret llei 31/1978. És a dir que, quant als habitatges de protecció oficial, encara avui, a Catalunya, després de vint anys d'Estatut, anem amb una llei del 1978, i, per això, nosaltres, per un principi simple de sobirania, atès que les competències exclusives en habitatge són de la Generalitat de Catalunya, varem considerar que s'havia de fer una llei dels habitatges de protecció oficial per poder programar i planificar a la nostra manera i a les nostres necessitats. Per això –i ho diu ben clar el preàmbul d'aquesta proposició de llei–, la Generalitat ha fet coses sobre l'urbanisme, ha fet coses sobre el litoral i l'ordenació del territori, però, amb l'habitatge, només ho ha fet pels habitatges que són lliures, que no són de protecció oficial, i nosaltres entenem que també caldria legislar per poder treballar amb absoluta llibertat tant pel finançament com per la fixació econòmica d'aquests habitatges. És veritat, i potser em diran que en els decrets de transferència o de transmissió de poders des del Govern central a la Generalitat es va dir que la Generalitat s'havia d'adaptar a la planificació econòmica i financera de l'Estat. Bé, hi ha moltes d'activitats que estan sota la direcció o la centralització d'aquest poder de poder planificar l'activitat econòmica, però nosaltres considerem que no s'apartarien massa, per qüestions que ja aniré explicant, d'aquesta planificació genèrica i global que es faria des de l'Estat.

Per això, en aquesta proposició de llei nosaltres voldríem, de bon començament, que el Govern de la Generalitat no actués d'una forma mimètica, com fa ara. Perquè fixeu-vos en el que passa –i això no és la primera vegada que ho dic des d'aquesta trona–: el Govern de Madrid treu el decret dels plans plurianuals d'habitatge i, al cap de quinze dies, al DOGC apareix un altre decret de la Generalitat copiat del que han dit a Madrid. I aquí també us diré que de vegades –i ho he dit– el PP és més agosarat que el mateix Govern de la Generali-

tat. La veritat s'ha de dir: allò que no els convé encara ho treuen; aleshores, nosaltres entenem que, si es vol fer un pla estratègic per a Catalunya sobre l'habitatge protegit, és evident que hem de tenir una llei pròpia, nostra, que ens marqui les pautes.

Segon: aquest pla estratègic que cal fer, perquè no pot ser de cap manera que, amb les mateixes condicions econòmiques, a Madrid compleixin el pla i a Catalunya estiguem amb un 25% d'allò que s'ha previst. Això no pot ser! Hem de mirar, doncs, que la qüestió econòmica, que són els mòduls, siguin de lliure llibertat. No pot ser que no es facin habitatges de protecció oficial perquè, en el mercat, construir aquell mateix habitatge és impossible amb els mòduls que es fixen. Vosaltres heu de saber que l'IPC de Catalunya no és l'IPC espanyol. No ho dic pel creixement, que cada any veiem que aquí creix l'IPC més que no pas la mitjana espanyola, no, ho dic per la base del càlcul. Quan vosaltres veieu en qual-sevol estudi que diu «base = 100», aquest 100 es fa per a tothom igual –el 100–, però aquí ja hi ha un 20% de cost de vida superior a la mitjana espanyola. Per tant, és el 20% de quant és la base, més un 20% anual, per la qual cosa és inqüestionable que aquest element dels mòduls és molt important. Però també són els ingressos familiars, és a dir, que aquí, en el decret que surt, parlen de dues vegades i mig el salari interprofessional, per exemple; doncs, bé, al mercat de treball de Catalunya, el salari mínim interprofessional no està adequat al que es paga realment, amb la qual cosa ens trobem que moltes persones que tindrien accés a la subsidiació del tipus d'interès per a adquisició d'un habitatge, atès que el seu sou és superior en un 20% al que posen com a frontera per tenir o no subsidiació del tipus, doncs, els catalans no tenim dret que ens donin un tipus d'interès baix.

Un altre tema és l'ajut financer per als joves, perquè també nosaltres entenem que els joves catalans no poden anar mesurats pel salari mínim professional, sinó que, quan es volen emancipar, de vegades els superen aquestes dues vegades.

Un altre tema és –i ho demanem– l'arrendament amb opció de compra; el que volem és el cens emfitèutic, redimible i temporal, i, en això, posem un especial èmfasi, perquè, actualment, si hi ha una persona que vulgui accedir a la propietat de la finca o de la casa, segons la llei de Madrid, no pot fer-ho, perquè aquesta figura no es contempla a la resta d'Espanya.

Un altre punt seria que, quant als habitatges protegits que siguin programats cada any –que ja es fa molt ben fet; cada any, nosaltres tenim els habitatges que es faran–, com a mínim, el Govern de la Generalitat tingui el compromís de fer un 15% d'aquests habitatges programats en règim de lloguer. Si l'estoc és entre un 25 i un 30, nosaltres hi hem posat un 15, que no és mala cosa.

Finalment, el que preveiem és que hi hagi una borsa d'habitatges, sobretot per al jovent. Actualment, els intermediaris en el mercat de l'habitatge, sabeu que, quan un noi jove que es vol emancipar i va a llogar un habitatge, li cobren tres mensualitats: li cobren una mensualitat per la fiança, una mensualitat per al qui

compra i ven i una altra, de vegades, pel que passarà, o perquè ho fan per endavant. Aleshores, això no pot ser. Nosaltres hem d'evitar aquesta intermediació, en especial, quant als que són habitatges de protecció oficial. Aleshores no seria, no costaria absolutament res, perquè la Generalitat de Catalunya és el primer que sap, quan un edifici s'acaba, posar-lo a la borsa i que la gent pugui anar allà i fer el contracte d'arrendament amb normalitat i, així, no pagar cap mena de comissió a cap intermediari.

Per tant, nosaltres entenem, senyor president, que la proposició de llei és molt raonable i entenem que, fins i tot filosòficament, seria un acte de voluntat política per part del Govern, que vol fer habitatges de protecció oficial, que ho vol fer per als sectors més dèbils, com podrien ser sectors específics com la joventut i la gent gran, que tenen unes ganes de voler resoldre el problema i que, amb les mesures que ens vénen fetes de Madrid per a tot l'Estat, moltes vegades no se'ns adapta a la nostra realitat econòmica i social. Per tant, això ens permetria molta més llibertat a l'hora d'actuar.

Jo ja sé que el de Convergència i Unió sortirà i em dirà que no hi voten a favor, senyor president, perquè ja ho he demanat i ja m'han dit que no em votaran a favor. (*Fortes rialles*). Vostè, fixi's amb quina...

El president

El trobo molt pessimista, últimament... (*Rialles*.)

El Sr. Ferrer i Gironès

...mena de capteniment he de venir a parlar, a defensar una proposició de llei, sabent que ja hi votaran en contra. Doncs, que no diguin que això que jo dic ja es pot fer, perquè no es fa, i que no em diguin que, pel que fa a això, ja tenen un decret i que per via de decret ja ho fan. Perquè aleshores direm, senyor president, que, potser, la Generalitat no la necessitàvem; amb la delegada del Govern n'hi hauria prou. (*Rialles i forta remor de veus*.) Jo crec que el que no pot ser és que hàgim estat demanant l'Estatut d'autonomia i que, quan el tenim, renunciem a governar, renunciem a legislar i ja anirem amb els decrets de Madrid. (*Remor de veus*.)

Jo crec, senyor president, que no hi ha excusa de cap mena, i, si no em voten a favor, és que no tenen ganes de resoldre un tema molt important, perquè aquí, senyor president, la realitat pura i simple... –i jo no sóc marxista en el sentit filosòfic de la paraula, però sí que en sóc en el sentit d'entendre com funciona la societat, i li diré, senyor president, de què va la qüestió: aquí hi ha un *lobby* molt important, quant a habitatges. (*Fora remor de veus*.)

El president

Senyor diputat, m'haurà de dir com funciona la societat molt de pressa perquè ja ha esgotat el temps.

El Sr. Ferrer i Gironès

Doncs, la qüestió és la següent, l'habitatge de protecció oficial no abelleix a cap promotor privat.

El president

Entès. Moltes gràcies, senyor diputat. (*Forta remor de veus.*) Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula la senyora Elisabet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Des de l'escó mateix, per dir que creiem que aquesta proposició d'Esquerra Republicana expressa força bé el que està passant en aquests moments a Catalunya en terme d'habitatge protegit i que consisteix, bàsicament, a aprofitar els plans d'habitatges que es fa a l'Estat. Ja ho deia el senyor Ferrer: que, anualment, l'autonomia catalana fa un conveni amb l'Estat per determinar les quantitats econòmiques i el nombre d'habitatges que es donen a cada tipologia d'habitatge protegit, ja sigui de règim especial, de règim general, de declarat protegit, etcètera, etcètera. I, davant d'això, a partir d'aquí, la Generalitat es limita a fer d'intermediari, oi? Era això el que se'n estava proposant. En canvi, hi ha altres comunitats, com pot ser Madrid o pot ser Andalusia, que fan els seus propis plans d'habitatge, paral·lelament. És a dir, a Catalunya ens limitem a fer d'intermediaris i a no posar-hi ni un duro, quan pot haver-hi un tipus de polítiques més actives. Fa uns anys, es va fer una miqueta, quan es va augmentar el subsidi per a joves, però això, doncs, es va deixar de fer.

Creiem que la Proposició d'Esquerra Republicana és modesta perquè no demana pas la lluna; el que diu és que Catalunya ha de tenir una llei d'habitatge igual com també hauria de tenir una llei del sòl; diu el que diu la llei estatal; per tant, no entra pas en contradicció amb aquesta llei, és a dir, si la prenguéssim en consideració, prosperés i la tiréssim endavant, després no tindríem pas problemes de competències amb l'Estat. Diu, en el fons, que la política d'habitatge a Catalunya hauria de ser coherent amb la nostra llei. I, a més a més, tampoc, per no complicar la història, no diu quants diners s'haurien d'invertir; el que passa és que, després d'aquí, nosaltres entenem que això hauria de ser un primer pas perquè després es despleguessin uns reglaments, i, per tant, llavors, sí que s'hauria de dir quant es destina o quins programes es prioritzen.

Per tant, nosaltres, davant d'això, creiem que seria bo que Catalunya tingués la seva pròpia llei d'habitatge, i és bo, doncs, prendre en consideració aquesta Proposició de llei; després, cada Grup, que faci les esmenes que cregui més oportunes –nosaltres, és probable que n'hi féssim, perquè hi ha coses a millorar. Per tant, pensem que és bo prendre-la en consideració i hi votarem a favor.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Alícia Sánchez-Camacho.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per començar, pel que fa a la presa en consi-

deració d'aquesta Proposició de llei que ha presentat l'il·lustre diputat senyor Francesc Ferrer, en primer lloc, agrair-li una exposició tan il·lustrativa, una il·lustració per a tots els diputats de quines han de ser polítiques tan importants com la política de l'habitatge i de l'habitatge protegit.

Voldria, a més, agrair-li la consideració que ha tingut envers alguns planejaments de les polítiques de protecció d'habitatge en algunes de les comunitats autònomes, com ha estat Madrid o com ha estat la comunitat autònoma de València. Nosaltres, respecte a aquesta Proposició de llei, hauríem de dir el següent.

Creiem que una matèria com la de l'habitatge i la seva protecció pública és un tema prioritari, de cabdal importància, com així ho ha manifestat l'il·lustre diputat proponent d'aquesta Proposició de llei. Creiem que l'habitatge ha de ser –i ho és– un dels temes de més major preocupació per al nostre jovent, per a aquells joves que d'entre divuit..., a més ja es volen començar a emancipar, i, sobretot, per a col·lectius de major edat, com poden ser els majors de seixanta anys, que es troben moltes vegades sofrint els perjudicis que pot tenir el que és la manca d'habitatge, i ens deia, fa poc, una associació que ens va venir a veure aquí, al Parlament, els perjudicis que se'ls causa amb l'execució dels desnonaments dels habitatges.

Aquesta Proposició de llei que presenta Esquerra Republicana es basa, cabdalment, en tres punts importants: un, que seria la promoció de l'habitatge; l'altre, que seria l'adquisició, i l'altre, que serien les actuacions dutes a terme per a la rehabilitació del sòl, per a la requalificació de la manca de sòl.

Hem de reconèixer, com es va dir, al darrer Ple, en una interpellació que es realitzà en política d'habitatge, les mancances que hi ha en aquest aspecte: l'infrahabitatge, la manca de sòl urbanitzable, la manca de lloguer, com també va reconèixer el conseller de Política Territorial, són problemes que cal eradicar, que encara rauen a la nostra societat i que hauríem de modificar.

Estem d'acord amb l'anàlisi que ha fet l'il·lustre diputat proponent, les dades que ha donat respecte a les quotes de mercat amb relació a l'any 96 i les que actualment hi ha al 99. També cal dir-li, senyor diputat, que, les dades, s'han de sumar totes; no solament les de l'Incasol sinó també les d'Adigsa, però, tot i així, reconeixem la valoració de l'anàlisi general que s'ha realitzat sobre els problemes i les mancances que en aquest sector rauen encara.

Respecte a la promoció de l'habitatge, estariem a favor d'una promoció de l'habitatge social, d'augmentar l'oferta d'habitatges de lloguer, d'estimular i impulsar la creació de l'habitatge, la promoció de l'habitatge de promoció pública, l'adquisició de protecció pública i la de lloguer. Amb les actuacions respecte a la rehabilitació i al replanejament per la manca de sòl, també hi estariem d'acord. Creiem que una de les mancances que ha de ser ràpidament solucionada per l'Executiu de la Generalitat de Catalunya és la urbanització del sòl anomenat «reciclatge del sòl», la remodelació urbana o el planejament del sector.

Ara bé, igual com creiem que tots aquests temes són cabdals, de prioritària importància i que han estat exposats, doncs, per un gran coneixedor del sector, com ha estat vostè, amb informació prèvia i, fins i tot, com molt bé vostè deia aquest matí, també, amb informació addicional, que li és arribada ara per la Internet i que tots també tenim, li hem de dir, il·lustre senyor diputat, el següent. El Partit Popular, el Grup Parlamentari Popular està d'acord que això és manca d'acció executiva, però també li diem: encara que aquesta Proposició de llei arribés a ser llei, cal una acció executiva ferma de la Generalitat de Catalunya, del Govern, que no s'ha realitzat i que encara que, a la millor, es produís, tampoc es seguiria realitzant. Per això, li diem, a més, que molts dels aspectes que estan reconeguts en aquesta Proposició de llei ja rau en les disposicions actuals, en la Llei actual i en el Reial decret 201, en temes de promoció, en temes d'adquisició d'habitatge, en temes de reciclatge del sòl urbà, etcètera.

L'únic que li podríem dir, il·lustre senyor diputat, és que, en el cor estem d'acord amb el que vostè ha dit, però no pas amb el vot. Això, per què? Això, li ho diem molt clarament: doncs, per una raó molt senzilla (*remor de veus*), per una raó molt senzilla, senyors diputats –deixin-me acabar i els ho explico–, que és que el Grup Parlamentari Popular, en una disposició addicional, aprovada per aquest Parlament, al text articulat dels pressupostos, varem acordar que es realitzaria una llei de l'habitatge i que, a més, aquesta seria impulsada pel Govern i es faria amb el consens de totes les forces polítiques. Tenim constància i coneixement que ja la Direcció General corresponent de la conselleria de Política Territorial ha començat i ha iniciat aquest consens i, a més, l'està cercant de totes les forces polítiques. Per això, creiem que el prioritari és complir el que les lleis d'aquest Parlament han aprovat i, com a tal, nosaltres esperem que la Proposició de llei sigui presentada pel Govern de la Generalitat i així pugui ser aprovada en aquest Parlament.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Roberto Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, començaré dient que nosaltres votarem a favor de la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei, en virtut de la coincidència en els mateixos punts que vaig exposar jo mateix i que formen part de la doctrina, o del cos doctrinal, del que creiem els Socialistes i els Ciutadans pel Canvi amb relació a la política d'habitatge a Catalunya i que, la setmana passada, fa quinze dies exactament, es van veure aquí, en aquesta cambra.

La primera qüestió important del perquè hi estem d'acord és perquè significa dotar-nos d'un instrument

que enforteix les polítiques públiques d'habitatge. I, en aquest sentit, cal dir que el desenvolupament de l'estat de benestar pel que fa l'habitatge ha estat relegat amb relació a altres polítiques, com la de sanitat o la d'escolaritat. Hauríem de començar a pensar que el dret de l'habitatge, a més a més d'un dret constitucional, legal, etcètera, és un dret universal i, per tant, hem d'universalitzar aquest dret de forma tal que tothom tingui dret a l'habitatge, i això que sembla tan senzill i això que, d'alguna manera, podríem dir que semblaria fins i tot retòric és una cosa que encara no és una realitat a Catalunya i, en aquesta línia, coincidim plenament en l'exposició que ha fet el senyor diputat Ferrer i Gironès.

Perquè, si veiem el Pla de l'habitatge, aquest Pla de l'habitatge que encara està vigent, el 98 i el 99, hem vist que l'impacte social d'aquest Pla de l'habitatge, de què també s'ha parlat avui per part del senyor Ferrer, ha estat un impacte social absolutament desigual. Ha estat favorable a les rendes superiors al 3,5 del salari mínim interprofessional, és a dir, a les rendes mitjanes i a partir de les mitjanes, però totes aquelles rendes, tots aquells nuclis que perceben rendes per sota de 2,5 salaris mínims s'han trobat amb una enorme oferta limitada o una enorme limitació de l'oferta.

Una de les qüestions, també, del perquè hi estem a favor és perquè aquesta Proposició parla del tema del sòl. A Catalunya no hi ha sòl suficient, sòl públic suficient disponible per a la promoció de l'habitatge. Una altra raó per la qual hi estem a favor és perquè aquesta Proposició va en la línia d'introduir mecanismes que afavoreixen el mercat de lloguer, que també és un altre instrument que nosaltres creiem que s'hauria d'activar perquè a Catalunya es pogués accedir a l'habitatge. Una altra raó és perquè també es parla aquí de reutilitzar l'habitatge que no es fa servir. A Catalunya un 11% del parc d'habitatges de Catalunya són habitatges buits: imagineu-vos la capacitat de reconversió d'aquests habitatges buits, quina resposta i quantes respostes a les necessitats d'habitatge podríem donar.

Però, a més a més, hi estem d'acord perquè hi ha un rerefons de coincidència entre aquesta Proposició i la Moció que es veurà demà, la Moció subsegüent a la interpellació sobre el tema d'habitatge, que és canviar el discurs en matèria de desenvolupament i de creixement de la ciutat. Ja s'està esgotant, teòricament, i comencem a coincidir plenament gairebé tots els grups que la resposta a les noves necessitats d'habitatge no estan en l'expansió perifèrica, sinó que estan en la mateixa ciutat construïda, que els processos de rehabilitació i d'ús de l'habitatge de segona mà han de ser els instruments més eficaços per a poder promoure la possibilitat d'accedir a l'habitatge d'aquí endavant.

I, a més a més, també hi donem suport perquè veiem la insuficiència, la incapacitat del mercat de l'habitatge de donar resposta a totes les demandes socials d'habitatge. I, en això, us llegiré les quatre conclusions que Cecodhas, que és el Comitè Europeu de Coordinació de l'Habitatge Social, assenyala, els quatre punts, les quatre problemàtiques que la política d'habitatge està tenint com a tendència a tot Europa, i a Catalunya també s'hi veu reflectida.

La primera és la incapacitat del mercat per resoldre el problema d'allotjament del conjunt de la societat. La segona és l'agreuiment de les situacions de persones mal allotjades i, en particular –comencen a ser incipients però són de gran impacte al nostre país–, l'acceleració dels fluxos, la que provoquen els fluxos migratoris. Tercera, l'aparició de processos de segregació, d'exclusió i de violència social en nombroses àrees urbanes, i la quarta i la que és més greu és la reducció substancial dels fons públics destinats a política d'habitatge i de benestar social, com deia el ponent i com dèiem nosaltres fa quinze dies.

Per això, nosaltres considerem que, en matèria d'habitatge a Catalunya, s'ha de fomentar l'habitatge de lloguer, s'ha d'estimular i potenciar la rehabilitació i l'habitatge de segona mà a la ciutat construïda i s'ha d'invertir en sòl per a habitatge protegit. Aquests quatre punts, que són el quadríum, en diríem, les quatre eines bàsiques que hauria de tenir la política d'habitatge a Catalunya, coincideixen plenament amb l'esperit i amb la lletra d'aquesta Proposició de llei. I perquè això sigui possible fa falta una nova legislació en matèria de sòl a Catalunya –i demà tornarem a parlar d'aquest tema–, una nova legislació en matèria de sòl que sigui capaç de garantir que es pugui construir habitatge protegit.

Hi ha municipis de Catalunya que ja no tenen sòl públic disponible, perquè s'ha quedat molt petita la possibilitat només de fer servir el 10% dels aprofitaments mitjans per dedicar-los a política d'habitatge social, si s'hi dediquessin. Per tant, fa falta dedicar, en aquests municipis en què fa falta, molt més sòl en matèria d'habitatge protegit. Perquè també fan falta mesures de tipus fiscal, que estimulin, que afavoreixin l'habitatge de lloguer, que estimulin l'ús de l'habitatge de segona mà, que estimulin la rehabilitació, que abarateixin els costos per accedir a aquestes polítiques, a aquestes possibilitats de l'habitatge.

I, per últim, votarem favorablement la presa en consideració d'aquesta llei, que és el que fem avui, perquè creiem que proposicions d'aquest tipus són les que són capaces d'enfortir la capacitat d'autogovern de Catalunya, i d'això estem absolutament convençuts el nostre Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Carles Puigdomènech.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Senyor president, senyores, senyors diputats, aquest diputat està una mica perplex després de sentir la intervenció del senyor Ferrer i alguna de les altres, perquè, per uns moments, em pensava que estàvem discutint la Moció sobre política d'habitatge prevista per a aquest Ple i que segurament se substanciarà demà, perquè és

que, de les intervencions que hi han hagut, aquest diputat en absolut ha vist res que tingui res a veure amb el text de la Proposició de llei presentada per Esquerra, que jo em pensava que ara estàvem discutint. Jo, per respecte a la cambra, em sembla que el que haig de fer és remetre'm al text que es presenta i dir el perquè, i ja avanço el nostre vot negatiu en aquesta Proposició de llei. En tot cas, demà tindrem ocasió de continuar, sense perjudici que ara també ho faci, parlant de política d'habitatge. En tot cas, senyor Ferrer, demà, en tot cas, quan parlem de la Moció en política d'habitatge, vostè tindrà ocasió de defensar el text que avui ha presentat i que en absolut jo he sentit pràcticament res que tingui a veure amb el que vostè ha dit.

Com he dit, avançava ja el nostre vot negatiu en aquesta Proposició de llei, bàsicament per dos motius. Perquè entenem que no es pot prendre en consideració un projecte de llei que no reuneix cap dels dos elements que hauria de tenir qualsevol... –perdó, proposició de llei–, per ser tingut en consideració en aquesta cambra, que són, d'alguna manera, que innovi l'ordenament jurídic vigent i que, per altra banda, suposi una millora respecte al règim jurídic també vigent. D'alguna manera, em sorprèn que s'atribueixin tots els mals existents en l'habitatge precisament al que és el tema purament legislatiu. En tot cas –repeteix–, demà podrem parlar més detingudament de la política d'habitatge.

Això no vol dir que el nostre Grup, com també suposem –segur– el Govern, comparteixi la preocupació expressada per tots els altres grups respecte al que és poder gaudir amb condicions de dignitat del dret de l'habitatge, preocupació que tots compartim i preocupació que compartim perquè és responsabilitat compartida, també, de les diferents administracions que hi tenen competències. Evidentment, el Govern de la Generalitat, també els ajuntaments, així ho preveu l'article 63 de la Llei municipal i de règim local de Catalunya, que expressament atribueix competències en matèria de gestió i promoció d'habitatges, i també –com deia– el Govern de la Generalitat, en l'aplicació de l'article 9.9 de l'Estatut, i també l'Estat pel que fa referència a les bases de la planificació general de l'activitat econòmica.

Però, com deia, la Proposició de llei que es presenta no compleix cap d'aquests dos requisits que deia: el d'innovar l'ordenament jurídic i suposar una millora respecte al règim actual. I no ho suposa perquè aquí s'ha parlat ja, fins i tot confont el que és la Llei de l'habitatge amb un posterior projecte de llei del sòl que es presentarà, barrejant els dos conceptes i sense tenir en compte que Catalunya, en aquest Parlament, en el seu moment ja es va dotar d'una llei de l'habitatge, la Llei 24/91, que en el seu títol quart sencer fa referència al foment de l'habitatge i part del seu títol cinquè també continua parlant del que és l'actuació pública en matèria d'habitatge. Títol quart que fa referència a principis generals, objectius, promoció pública de sòl –concretament, promoció de sòl per part de la mateixa Generalitat a través de l'Institut Català del Sòl–, promoció pública d'habitatge, els diferents règims de gaudiment que hi han, les diferents modalitats, el sistema d'adju-

dicació. Llei que també fa referència als diferents tipus d'ajuts, bestretes, préstecs a interès més baix, subvencions a fons perdut, i que també fa referència als diferents drets dels quals gaudeix la Generalitat en la transmissió d'habitatges, tant pel que fa referència a drets de templeig i retracta com d'opció de compra. I també el Govern de la Generalitat s'ha dotat, a través del Decret 201/98, també d'una regulació pròpia en matèria de foment de l'habitatge, regulació que, evidentment, desenvolupa també i trasllada a Catalunya el que és el Pla estatal de l'habitatge ampliant-lo amb altres conceptes.

Per tant, no estem davant d'una proposició de llei que innovi l'ordenament jurídic, perquè ja tenim una regulació, ni que tampoc suposi una millora del règim jurídic actual quant al que fa referència exclusivament al que és regulació, regulació que ja tenim. Per tant, en definitiva, entenem que cal rebutjar la Proposició de llei que es presenta sense perjudici que demà, quan substanciem la Moció en política d'habitatge, ens puguem estendre més extensament pel que fa referència a aquesta política d'habitatge i no tant a la regulació concreta que es presentava avui a través d'aquesta Proposició de llei.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Passem... *(El Sr. Ferrer i Gironès demana per parlar.)* Sí? Em demana la paraula?

El Sr. Ferrer i Gironès

President, per contradiccions.

El president

Té un minut.

El Sr. Ferrer i Gironès

Senyor president, el diputat que acaba d'intervenir ha dit que la nostra Proposició de llei no innova i que tot el que vol o el que pretén ja està regulat. Doncs, jo em pregunto, per què la Generalitat de Catalunya, quan fa una cèdula de qualificació, ens invoca un reial decret llei de l'any 1978? Si és que existís regulació vigent i actual, no invocaria una llei que és quasi franquista.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. *(El Sr. Puigdomènech i Cantó demana per parlar.)* Senyor diputat, també per un minut.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Senyor Ferrer, no es preocupi, que recomanarem que en la cèdula s'inclogui també la Llei 24/91, de l'habitatge, que hi és plenament aplicable. Per altra banda, li recordo també que no només no innova, sinó que fa un

pas enrere, perquè, per exemple, aquesta Llei, la Llei 24...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Ja acabo, president.

...preveu un règim de sancions fins a 100 milions, molt superior al que preveu la seva proposició de llei, que només arriba a 15.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies.

Passem ara a la votació d'aquesta presa en consideració.

Comença la votació.

Aquesta presa en consideració ha sigut rebutjada per 63 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei sobre l'ús de les llengües de l'Estat en l'emissió de segells i altres efectes postals (tram. 270-00022/06) (presa en consideració)

El vuitè punt de l'ordre del dia és: debat i votació de la presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar –és en lectura única, aquesta– a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei sobre l'ús de les llengües de l'Estat en l'emissió de segells i altres efectes postals. Aquesta presidència fa avinent que, d'acord amb l'article 118 del Reglament i a iniciativa de tots els grups parlamentaris, aquesta Proposta de resolució es demana que es tramiti en lectura única. Si no es suscita cap objecció o cap oposició, ho considerarem aprovat per assentiment. *(Pausa.)*

No havent-hi cap objecció, queda acordat que es tramitarà, per tant, en lectura única. I, d'acord amb l'article 118.4 del Reglament, l'acord de tramitar-la en lectura única comporta la presa en consideració; per tant, aquesta presa en consideració ha estat aprovada.

Atès que ha estat aprovada la tramitació en lectura única, procedirem ara a sotmetre a votació la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei sobre l'ús de les llengües de l'Estat en l'emissió de segells i altres efectes postals.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents, amb 131 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

I ara hi ha possibilitat d'un torn d'explicació del vot. (*Pausa.*) No es fa ús d'aquest torn d'explicació de vot.

Moltes gràcies.

El novè punt de l'ordre del dia és la designació dels membres del Consell Audiovisual de Catalunya. (*Remor de veus.*) D'acord amb l'article 4.1... (*El Sr. Carbonell i Abelló demana per parlar.*) Sí? Em demana la paraula per...?

El Sr. Carbonell i Abelló

Em sembla que ha anat una mica excessivament ràpid, perquè els grups havíem parlat, els que havien treballat aquest tema, de fer una breu intervenció per explicar les raons per les quals els grups donen suport a aquesta Proposta de resolució.

El president

Tenen tot el dret de fer-ho i ens retrotraïem en el punt anterior, i, per tant, té la paraula... —qui la demana?— el senyor Boada... (*veus de fons*), la senyora Dolors Comas d'Argemir, per cinc minuts.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Fins i tot intentaré fer-ho amb més brevetat, senyor president. Dir, senzillament, que aquesta Proposició de llei que ara tramitem, en la mesura que compta amb la unanimitat de tots els grups de la Cambra, és prou important per destacar-ne la seva transcendència des del punt de vista de ser un pas més en l'avenç que l'Estat espanyol sigui en realitat un estat de caràcter plurilingüe i pluricultural, i que, per tant, això es tradueixi en tota una sèrie d'actuacions. Vull dir senzillament que ara, amb el que hem aprovat ara, entrarem en un altre procés en el Congrés de Diputats, on aquesta llei haurà de fer cua abans de ser discutida, però que, sobretot, el que és important és estar-hi a sobre perquè després es compleixi. I, en aquest sentit, jo ara revisava el fet que el nostre Grup en el Congrés de Diputats, l'any 97, va presentar una proposició no de llei en què hi havien diferents mesures per impulsar aquest caràcter plurinacional i pluricultural de l'Estat espanyol, i una d'elles —una d'elles—, de les 30 que es proposaven, feia referència que...

El president

Esperi's un segon, senyora diputada. (*Pausa.*) Pot continuar.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Bé, deia que entre les mesures que es proposaven —i parlo de l'any 97— hi havia, per exemple, que les emissions del paper moneda es fessin en les diferents llengües de l'Estat, cosa que no s'ha fet encara. I per tant, la reflexió, senzillament, és que si ara fem aquest pas més de cara a presentar aquesta proposició de llei, després aquest Parlament es compromet també a ser-hi a sobre de cara el seu compliment.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Alguna intervenció més? (*Pausa.*) Senyora Dolors Nadal, pel Grup Popular...

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, em sembla de justícia, abans de començar la meua intervenció, fer un públic i solemne reconeixement a la tasca que ha portat a terme l'Organització pel Multilingüisme, que avui ens acompanyen, i molt especialment els esforços que ha esmerçat el seu portaveu, el senyor Joan Molas, que ha tingut la voluntat de contactar amb totes i cadascuna de les forces polítiques per tal de poder tirar endavant aquesta iniciativa. La seva tenacitat la coneixíem perquè a aquesta campanya havia precedit una que també va reeixir, que era la campanya «Euro plural».

Per tant, agrair-li que ens hagi permès treballar conjuntament per tal que es produeixi el que tots volem: el reconeixement, el desenvolupament del que és la nostra realitat plurilingüe i pluricultural. Vull recordar que el que estem fent és la continuació de quelcom que ja vàrem aprovar al darrer Ple, també, que era designar els diputats que havien de concórrer al Congrés dels Diputats per defensar tot un conjunt de propostes de resolució per tal d'arribar a aquesta pluralitat. Per tant, el que fem és seguir avançant en aquesta línia amb una proposta de resolució signada per unanimitat de tots els grups sobre l'ús de totes les llengües oficials en els efectes postals.

Voldria dir que els primers entrebancs que es varen posar, entrebancs de tipus tècnic, varen ser resolts, ràpidament, amb un magnífic estudi que ens va fer arribar l'Organització pel Multilingüisme —no m'hi estendré—, però que ens dóna molt clarament quin és el marc en el qual ho podem enquadrar, és a dir, quin és l'escenari internacional. Ens va explicar molt ben explicat el senyor Molas que Finlàndia emet segells en suec i finès; Suïssa, en alemany, francès i italià; Bèlgica, en neerlandès, francès i alemany; Canadà, en anglès i francès; Irlanda, en gaèlic i anglès; Nova Zelanda, en anglès i maori, i, així, fins a setanta exemples més. Per tant, les dificultats tècniques que es pugui arribar a plantejar, ben segur que seran resoltes al Congrés dels Diputats perquè, com ens deien, també, des de l'Associació pel Multilingüisme, fins i tot en aquells països en què s'utilitzen, no només dues llengües diferents, sinó, fins i tot, alfabetos diferents, aquesta qüestió s'ha resolt.

Per tant, jo voldria acabar la meua intervenció, després de l'agraïment i d'utilitzar la magnífica informació que ens han fet arribar, palesant quelcom que ja he repetit moltes vegades. Senyores i senyors diputats, Espanya té una riquesa, té la sort de tenir, al costat d'una llengua comuna, que és el castellà, altres llengües que tenen la condició, també, de llengües oficials, llengües que vertebren, llengües que ens vertebren els països que les utilitzem. La clau per encarar aquestes modificacions —ho diu la mateixa exposició de motius de la proposta de resolució avui a debat—, ens la dóna l'article 3 de la Constitució, perquè el tracte diferent que es dóna a l'ar-

article 3 de la Constitució a la llengua castellana de la resta de llengües ha de ser entesa en un sentit: ha de respondre a una filosofia, ha de respondre a la filosofia que aquesta diferència no ha de significar coexistència, sinó que ha de significar convivència. Per tant, només queda felicitar-nos per la unanimitat amb què s'aprovarà aquesta proposta de resolució, aquesta tarda, al Parlament de Catalunya, que, ben segur, ens permetrà avançar en el respecte i la protecció de la diversitat cultural i lingüística del nostre país.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Algun grup més? *(Pausa.)* El senyor Carbonell, pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi...

El Sr. Carbonell i Abelló

Senyor president, avui ens trobem amb una iniciativa legislativa –vull insistir-hi–, feliçment signada per tots els grups de la cambra i impulsada per l'associació Organització pel Multilingüisme, que són aquí presents, a la sala, que ja van ser els promotors –ho recordo, president– de la campanya de l'«Euro plural» –que va comportar una resolució, també, de la cambra– i que estan fent una excel·lent tasca en la promoció de la realitat pluricultural i plurilingüe de l'Estat. Aquesta iniciativa simbòlica però alhora concreta assenyala una orientació de fons: que hem de treballar per avançar de manera col·lectiva, tenaç i pedagògica des del desplegament plurinacional i pluricultural de l'Estat, de manera que aquest, a més de reconèixer, com ho fa, la condició plurinacional i pluricultural d'Espanya, es converteixi, també, en garant i protector d'aquesta.

Des del nostre punt de vista, aquesta iniciativa representa, com deia, un pas petit però simbòlic en aquest camí de transformació de l'Estat i en el reconeixement de la seva realitat pluricultural i plurilingüe. S'han dit moltes coses –la diputada ho ha explicat prou bé–: els temes complexos dels segells... Jo sols vull recordar una dada per veure la importància d'aquest aspecte..., en cent cinquanta anys –i vull recordar que, aquest gener, es celebra els cent cinquanta anys del primer segell– no s'ha emès cap segell en català –ni un–, i, únicament, en aquests cent cinquanta anys, s'han emès trenta segells amb alguna paraula en català, gallec o èuscar. Bé, això ha estat així, però això no pot continuar així, i jo crec que, perquè això no continuï així, calen aquests tipus d'iniciativa i cal aquest tipus de propostes que avui hem aprovat en el Parlament de Catalunya.

Per tot això, senyor president, el nostre Grup ha donat suport a aquesta iniciativa i el nostre Grup vol agrair molt sincerament el treball de l'Organització pel Multilingüisme, pel treball que estan fent a Catalunya però, també, pel treball pedagògic que estan fent a la resta de l'Estat.

Senyor president, moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. El senyor Francesc Ferrer, per Esquerra Republicana de Catalunya...

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. Efectivament, en primer terme, hem de donar les gràcies a l'Associació pel Multilingüisme, que, a través de mitjans de comunicació, s'ha posat en contacte amb moltes entitats d'arreu de l'Estat, ha fet pedagogia i ha aconseguit un consens molt important en l'ús de la llengua per part de l'Estat. Nosaltres teníem un antecedent, que és que el Parlament, l'any 1999, ens va enviar, uns quants diputats, a defensar a Madrid pel document nacional d'identitat, pel permís de conduir i, també, per la moneda, l'encunyament de l'euro; avui és pels segells.

Estem en la mateixa línia, i això és molt important per raons purament simbòliques: perquè els estats, senyor president, amb una enginyeria social, varen crear una nació inventada. Aquesta nació s'ha fet amb instruments com l'escola o l'exèrcit, i s'ha fet a través de la imposició de la llengua, s'ha fet imposició d'una bandera o s'ha fet una imposició d'altres elements simbòlics. Per tant, nosaltres, des del 1715, quan aquell funcionari que es deia José Rodrigo Villalpando va escriure «Procurarán introducir la lengua castellana, a cuyo fin se darán las providencias más templadas y disimuladas para que se consiga el efecto sin que se note el cuidado» (*remor de veus*)..., des d'aleshores ençà, en el món han passat moltes coses. I jo només demanaria, senyor president, que els diputats que vagin al Congrés de Diputats a defensar aquesta proposició tinguin èxit, i el seu reeiximent polític no sigui només pels segells, sinó també per l'euro i també pel DNI, sobretot, perquè, el permís de conduir, ja el tenim.

Senyor president, es va votar a favor en el Congrés dels Diputats; ara, el que caldria és que els lligams polítics facin fructífera aquella votació. Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Sí, gràcies, senyor president. A mi em sembla que correspon, en primer terme, no només de fer un agraïment –i em permeten l'agosament–, sinó també de fer un panegíric a l'Organització pel Multilingüisme. Tots els diputats que hem portat aquesta qüestió avui en aquest Ple, que hem estat a punt que passés sense pena i glòria –i és important–, donem testimoni de l'esforç, de la tenacitat del treball sistemàtic d'aquest grup de gent d'aquest país que està disposat a treballar perquè les coses canviïn. Les dades que ha exposat el senyor Carbonell són absolutament clares: en cent quaranta-nou anys d'història dels segells i els efectes postals a l'Estat espanyol, no hem arribat ni a un 1% en llengües diferents del castellà. És gràcies a gent tenaç, a gent amb conviccions profundes que les coses canvien, i tant

de bo que aquest Parlament de Catalunya pogués aprovar moltes més iniciatives que tinguessin el seu origen en la pròpia societat civil –primera cosa.

Segona cosa: estem parlant de simbologia. La simbologia és realment important; de la simbologia es pot desprendre com els estats volen transmetre a l'exterior com són, com creuen que són o com volen fer creure que són, i em sembla que l'Estat espanyol aquí, en aquest tercer vessant de com vol fer creure què és, doncs, no s'hi ha esforçat excessivament. És com és; com a mínim, aquesta ha estat l'experiència. El que va ser president d'aquest Parlament, Antoni Rovira i Virgili, deia allò d'«Espanya és el pseudònim de Castella», i Castella, bàsicament, ha donat tots els símbols –pràcticament, tots els símbols– al conjunt de l'Estat espanyol, i, la llengua, em sembla que n'és el més evident.

Avui, aprovant aquesta Proposició de llei i traslladant-la a Madrid, em sembla que el que pretenem és canviar una mica aquest estat de les qüestions. I, quan anem a Madrid, potser ens diran: «Home, és que vosaltres, els catalans, els bascos i els gallecs, us obsessioneu a ser diferents.» No, no, escolti: no ens obsessionem a ser diferents; ens obsessionem, si volen, a ser exactament iguals que qualsevol altre ciutadà de qualsevol altra nació normal i lliure del món, perquè l'Estat espanyol –i vaig acabant perquè veig inquietud en els seus rostres i també en aquestes remors de veu– és un estat plurilingüe –i vostès ho han dit–, pluricultural –i vostès ho han dit–, però també és un estat plurinacional, i aquest aspecte és essencial, és fonamental a l'hora d'haver votat aquesta Proposició de llei.

I era evident que ho havíem de comentar –i acabo– perquè ens agradaria, algun dia, que, en aquests aspectes –també en els aspectes simbòlics que fan riure a determinades persones i, especialment, d'aquell sector de l'hemicicle–, Catalunya pogués sortir d'aquesta clandestinitat internacional en què en massa casos, en massa casos –qui té cua de palla s'encén– (*remors de veus*), en massa casos, doncs, es produeix. Ens felicitem des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió de la unanimitat, del bon to de les diverses intervencions i que avui hàgim pogut fer un pas més en poder trencar una dinàmica ancestral.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, i, en qualsevol cas, com que veig aquí cares de preocupació, també demano, abans que m'ho demanin, disculpes a aquelles persones que s'hagin pogut sentir alludides.

Moltes gràcies, doncs, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. (*Remor de veus.*) Senyora Nadal, em demana la paraula per...?

La Sra. Nadal i Aymerich

Senyor president, per contradiccions, per al·lusions, per tot plegat...

El president

Té un minut.

La Sra. Nadal i Aymerich

Senyor president, havíem treballat conjuntament des de fa molts mesos –ho he dit en la meua intervenció– per tal de fer una proposta conjunta. Ens ha semblat que la intervenció del diputat, de l'illustre diputat senyor Rull, es troba absolutament fora de lloc i li ho dic amb tota cordialitat: no ha encertat el to, justament avui. El que pretenem, el que tots volem és no fer un acte de lluïment aquí; el que volem, el que tots proposem..., tenim un objectiu molt clar: fer, simplement, realitat allò que ens reconeix la Constitució i l'Estatut.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. (*Veus de «Molt bé!» i aplaudiments en un sector de la cambra.*)

El president

Moltes gràcies. Jo crec que, el vot, l'han explicat suficientment, eh?, crec.

Designació dels membres del Consell Audiovisual de Catalunya (tram. 284-00003/06)

Passem, per tant, al punt novè de l'ordre del dia, que és el de la designació dels membres del Consell Audiovisual de Catalunya. D'acord amb l'article 4.1 de la Llei 2/2000, del Consell Audiovisual de Catalunya, per a l'elecció dels membres del Consell, cal la majoria dels dos terços dels diputats de la cambra. Prego a la secretària primera que doni lectura dels noms que han estat proposats, conjuntament, per tots els grups parlamentaris.

La secretària primera

Joan Botella i Corral, Carles de Alfonso i Pinazo, Xavier Guitart i Domènech, Núria Llorac i Boladeras, Jordi Mercader i Farrés, Fèlix Riera i Prado, Fernando Rodríguez Madero, Jaume Serrats Ollé, Joan Manuel Tresserras i Gajo.

El president

Moltes gràcies.

D'acord amb la norma supletòria de l'article 81.1 del Reglament, la votació pot ser per assentiment o electrònica i secreta. Faig el suggeriment a les senyores i als senyors diputats que sigui per assentiment si no hi ha gués... No? (*Pausa.*) Molt bé.

Doncs, prego als serveis de la cambra que posin la votació electrònica a punt i que sigui alhora secreta. (*Veus de fons.*) Un diputat, un diputat... (*Veus de fons.*) Hi ha algun diputat disposat que consti en l'acta, el seu nom, que ho demana per votació electrònica i secreta? (*El Sr. Bargalló Valls demana per parlar.*) Senyor Bargalló, té la paraula.

El Sr. Bargalló Valls

Senyor president, em sembla que per la dignitat de les persones proposades, que en la passada votació no van tenir el vot suficient de diputats i diputades de la cambra, cal, per refermar la seva professionalitat, que surtin avui votades aquí amb un nombre suficient de vots i que consti que tenen aquest nombre suficient.

Moltes gràcies.

El president

En tot cas té tot el dret a demanar-ho.

Passem, per tant, a la votació dels noms que han sigut ja relacionats.

Comença la votació.

La relació dels noms abans feta ha estat aprovada per 131 vots a favor, cap en contra i cap abstenció. Per tant, queden designats, amb el quòrum requerit, els membres del Consell de l'Audiovisual de Catalunya.

Designació d'un vocal de la Comissió Executiva de la Junta de Museus de Catalunya (tram. 284-00006/06)

Passem, per tant, al punt desè de l'ordre del dia, que és el de la designació d'un vocal de la Comissió Executiva de la Junta de Museus de Catalunya. D'acord amb la disposició transitòria segona de la Llei 17/1990, de museus, referent a la renovació parcial dels vocals de la Comissió Executiva de la Junta de Museus, i degut a la renúncia del senyor Francesc Uribe, ens cal designar un nou vocal de la Junta de Museus de Catalunya.

El Grup Parlamentari de Convergència i Unió proposa que sigui designat com a membre de la Comissió Executiva de la Junta de Museus de Catalunya el senyor Joaquim Yarza Luaces.

D'acord amb la norma supletòria de l'article 81.1 del Reglament, la votació pot ser per assentiment o electrònica i secreta. Si no hi hagués inconvenient proposo que sigui feta per assentiment. *(Pausa.)* Moltes gràcies.

Així és i, per tant, constarà també aprovat per assentiment, i en aquest sentit queda designat i proclamat el senyor Joaquim Yarza Luaces com a membre de la Comissió Executiva de la Junta de Museus de Catalunya.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'ampliació de les despeses previstes en el pressupost (tram. 300-00204/06)

Comencem el punt onzè de l'ordre del dia –acabarem a dos quarts de nou aproximadament, perquè les senyores i senyors diputats tinguin l'orientació per saber com anirà això–, és la interpellació al Consell Executiu sobre l'ampliació de les despeses previstes en el pressupost. La presenta el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i, per defensar-la, té la paraula l'illustre diputat senyor Martí Carnicer. *(Remor de veus. Pausa llarga.)*

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El vicepresident primer

Té la paraula, senyor Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Senyores i senyors diputats, honorable conseller d'Economia, Finances i Planificació, el passat 22 de maig el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* publicava la Llei 3/2000, corresponent als pressupostos de la Generalitat per enguany; quatre dies més tard, el dia 26, l'honorable conseller d'Economia, Finances i Planificació anunciava un paquet d'actuacions addicionals no contemplades en el pressupost publicat quatre dies abans amb un import global de 32.000 milions de pessetes.

Senyores i senyors diputats, senyor president, aquesta és, des del nostre punt de vista, una situació insòlita. Dubto que trobéssim cap precedent en la pràctica democràtica que un govern, l'endemà que el Parlament ha aprovat un pressupost, l'endemà que aquest pressupost surt publicat i per tant té efecte, efectui una modificació d'aquest per la via *de facto* i per un import tan considerable com el que els he esmentat.

Des del nostre punt de vista, tan sols un fet extraordinari, alguna catàstrofe, alguna epidèmia, la fallida de l'empresa més important del país, podria justificar una mesura d'aquest tipus que, a més de mostrar una altra vegada la manca de capacitat de control d'aquest Govern en relació amb els assumptes econòmics, és també una befa a aquest Parlament i, el que podria ser més greu, una instrumentalització del Govern i dels seus pressupostos en favor d'uns objectius partidaris.

Anem per parts. Crec que seria bo que l'honorable conseller aprofités aquesta interpellació per donar resposta a algunes preguntes que es plantegen a l'entorn d'aquest succés. Què és el que va passar entre el 22 i el 26 de maig que motivés aquesta ampliació de les actuacions previstes en el pressupost per un import de 32.000 milions de pessetes? Quin són els fets extraordinaris que van motivar aquest capteniment del Govern en aquesta modificació? Quines són les raons que justifiquen que determinades actuacions, que una setmana abans els diputats que formen part del Grup que suporta aquest Govern varen votar en contra en comissió i en plenari, unes quantes, una bona tira d'actuacions rebutjades pels diputats de la majoria, ara veiem que apareixen en un programa addicional que el Govern aprova pel seu compte i que no passen per aquesta cambra?

Segurament, el més important des del punt de vista del judici d'intencions, honorable conseller, és dir: «estem davant d'una actuació premeditada o, en realitat, és un nou exercici d'improvisació del Govern?» Deixi-m'ho dir d'una altra manera. Quan el Govern va preparar aquests pressupostos, ja tenia la intenció d'efectuar un programa addicional per 32.000 milions de pessetes més? Si ja ho tenia, hauríem de concloure que va ama-

gar una informació a aquest Parlament; si ja ho tenia, hauríem de considerar que el Govern no va actuar en concordança amb les seves obligacions amb aquesta cambra. O és que altrament han estat sotmesos a algun tipus d'inspiració que els va fer adonar dels seus errors inicials però que no ho volien manifestar públicament acceptant esmenes de l'oposició i ho han fet per aquesta altra via?

Sabien vostès que quatre dies després de publicar el pressupost efectuarien aquestes propostes, en el moment que el Govern va presentar el Projecte de llei en aquesta cambra? El mateix Govern, però també els diputats de la majoria, que jo crec que s'han de sentir, fins i tot ells, una mica perduts en aquest marasme, s'han cansat de dir durant tot el debat pressupostari que aquest era un pressupost pràcticament exhaurit. Jo veig les cares, ara, aquí, de molts diputats de la majoria que..., i els recordo quan contestaven en la Comissió d'Economia i Pressupostos i ens deien: «Però, escolti'm, com vol que fem això si ja ho hem gastat? Com vol que fem més això d'allà si aquest programa ja està tirat endavant?» Era un pressupost –ens deien– que l'havien fet a la meitat de l'exercici, que una bona part de les despeses ja estaven compromeses degut als mesos que havien transcorregut de l'any afectat. Per tant, han repetit moltes vegades que era un pressupost molt ajustat i les modificacions eren pràcticament impossibles.

Doncs, miri, després de tot això, ens surt el conseller Mas i diu tot el contrari, sense cap tipus de rubor: «Ens ho hem pensat millor, canviarem el pressupost, i, perquè els senyors i senyores diputats no es molestin, ho farem nosaltres pel nostre compte i si ens ve de gust algun dia ja els explicarem què hem fet.» És aquest el seu model de democràcia parlamentària? És aquesta la consideració que li mereix aquest Parlament i el debat pressupostari?

Miri, senyor conseller, l'exercici de la tasca en el debat pressupostari ja és prou difícil pels que estem en l'oposició. Quan comproves la manca de sensibilitat d'un govern i d'un grup parlamentari que li dona suport amb relació a les esmenes i aportacions que fan altres grups, si després veus que aquestes aportacions, aquestes esmenes es transformen en programes addicionals encara és més complicat. Amb actuacions com aquesta el que vostès ens mostren és la manca de consideració envers aquesta cambra i amb relació al debat i la transparència. Segurament podríem concloure que prefereixen la foscor d'alguns despatxos a la claredat del debat parlamentari.

A un pressupost que va entrar tard i malament, ara ens hi afegeixen una noves actuacions sense cap tipus d'explicació, impeding el debat a la cambra sobre si són aquestes o altres, les prioritats –jo, ara mateix, li podria entregar una llista amb una quantitat de propostes que caldria haver recollit i vostès no han recollit. Però més enllà de les propostes concretes que vostès han inclòs en aquest programa, miri, per una cosa sí que ens hauríem de donar per satisfets: amb aquest canvi de criteri el que han demostrat és que teníem raó quan demanàvem més inversions, el que han demostrat és que el

volum d'inversions que hi havia previst, en el pressupost, era excessivament baix, que calia incrementar-lo, i nosaltres li dèiem que fins i tot més enllà dels 32.000 milions que ens proposa el Govern.

Però, darrere d'això hi ha una altra cara, una altra cara de la proposta que el conseller no ens n'ha parlat, si més no, no n'ha parlat gaire en els seus contactes amb els mitjans de comunicació. Honorable conseller, com es pagaran aquests 32.000 milions de pessetes? El recurs retòric a l'empresa GISA i al seu programa d'actuació financera no és més que un eufemisme que el que en realitat vol dir és que el pagarem amb més endeutament, és a dir, ens proposen 32.000..., no ens proposen, han publicitat un nou programa addicional d'inversions amb 32.000 milions de pessetes que incrementaran l'endeutament del pressupost; 32.000 sobre 74.000, és a dir, pràcticament un increment de gairebé el 50%.

Honorable conseller, una proposta que tendeixi a incrementar un 50% l'endeutament previst en el pressupost, vostè la considera correcta, rigorosa? Quin respecte li mereixeria al gestor de qualsevol de les empreses de la Generalitat o, fins i tot, d'una empresa privada que l'endemà de l'aprovació dels comptes pressupostaris vinguis i li digués: «–Escolti'm, m'he equivocat, i ara hem d'incrementar l'endeutament. –I en quant, en gaire? –Doncs, no gaire, l'hem d'incrementar amb la meitat més del que havíem previst.»? Li asseguro que la confiança d'aquest gestor quedaria molt tocada, i que hauríem de pensar en preparar alternatives per si de cas.

Se m'acaba el temps i, en tot cas, en la segona part li plantejaria algunes hipòtesis, segurament judicis d'intencions per part meua, del perquè han fet això. Però deixi'm dir-li que tot plegat és una prova que tenim un govern que no governa, que improvisa contínuament amb l'únic objectiu de guanyar temps cap a una fita que potser ni vostès mateixos saben quina és, més enllà, evidentment, de la voluntat de mantenir-se al Govern, de vegades, a qualsevol preu.

Manquen propostes polítiques, manca programació, manca fixació de criteris que permetin dibuixar per als ciutadans quin és l'horitzó cap al qual ens dirigim. Seria bo que rectificuessin i que tornessin al camí dels acords transparents i en benefici de la majoria dels ciutadans; segurament amb actuacions com aquestes, lamentables..., que vostès van en sentit contrari.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Carnicer. Té la paraula ara l'honorable conseller d'Economia, senyor Artur Mas.

El conseller d'Economia, Finances i Planificació

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Martí Carnicer, permeti'm que li digui que no acabo d'entendre del tot la seva intervenció, perquè vostè parla molt de modificació del pressupost, i em sembla que tot això no s'ho ha mirat del tot bé, perquè si s'ho mirés allò a fons veuria que, primer, la seva anà-

lisi és massa simplista i, segon, veuria també que vostè està confós. Perquè aquí no s'ha modificat cap pressupost. El pressupost és el que va aprovar aquest Parlament, ni més ni menys, el que va aprovar aquest Parlament, i, per tant, no hi ha modificació. Vostè contínuament parla de canvis i, de canvis, no n'hi ha hagut.

Després ens pregunta: què ha passat? Doncs, home!, ha passat una cosa molt senzilla, que el pressupost autoritza el Govern a utilitzar determinats instruments –en aquest cas, empreses públiques– per poder fer determinats programes, i, concretament, autoritza el Govern, en alguns casos, que algunes d'aquestes empreses públiques s'endeutin, i a càrrec d'aquests endeutaments autoritzats pel pressupost el Govern... –no el Parlament, senyor Martí Carnicer–, el Govern pugui decidir finalment quin és el destí d'aquests recursos, que no són addicionals. Vostè contínuament parla de modificacions i d'addicionals; ni són modificacions ni són addicionals; formen part dels sostres dels nivells d'endeutament que aquest Parlament autoritza a diferents instruments del Govern i que després el Govern decideix com s'utilitzen aquests mateixos instruments.

I el que va passar va ser exactament això: que el Govern, una vegada aprovat el pressupost en aquesta cambra, va decidir utilitzar aquests nivells que tenia per poder fer unes determinades inversions que nosaltres entenem que van en la línia del que el Govern pretén.

Si, a més a més, vostè em diu que moltes d'aquestes coses vostès també les van proposar, doncs, aleshores encara entenc menys la seva intervenció. Perquè si és veritat que aquí no hi ha ni modificació ni hi ha cap recurs addicional, sinó simplement dintre dels límits autoritzats pel pressupost, vostè –ho crec– hauria de sortir a la tribuna i aplaudir les decisions del Govern en tot allò que vostès mateixos havien proposat. O és que només és bo quan ho proposen vostès i no quan ho fem nosaltres?

Vostès ho proposen, nosaltres finalment ho fem, perquè també creiem que són prioritats que es poden portar a terme, i utilitzem aquells mecanismes que la mateixa Llei de pressupostos ens autoritza a utilitzar. Per tant, aquí no hi ha cap manca de transparència ni cap utilització diguem-ne marginal de determinats instruments; hi ha simplement les normes d'actuació ordinàries que té qualsevol govern.

Vostè ens pregunta com es pagaran. Doncs, escolti'm, sí que ho vaig explicar –sí que ho vaig explicar. En la presentació pública d'aquest programa d'inversions jo vaig dir que concretament dels 32.000 milions de pessetes n'hi havia 7.000 que ja estaven prèviament en els programes d'actuació d'aquestes empreses públiques, i que la resta es pagarien dintre dels nivells d'endeutament que tenen algunes empreses públiques de la Generalitat, nivell d'endeutament autoritzat per la Llei de pressupostos d'aquest Parlament de Catalunya. Per tant, nosaltres no ens separem de la Llei de pressupostos, estem dins dels preceptes de la Llei, això sí, amb un marge de maniobra, amb un marge d'actuació pròpia, que, escolti, si el tenim com a Govern, per què no l'hem d'utilitzar? Simplement hem utilitzat allò que les mateixes lleis del Parlament ens permeten utilitzar.

I acabo amb la seva última intervenció, no?, quan vostè deia que no acaba d'entendre que això sigui en benefici dels ciutadans. Doncs, escolti'm, expliqui'm què vol dir solucionar, per exemple, vuitanta obres de carreteres de Catalunya, moltes de les quals són alguns punts negres que s'han esmentat en el Parlament en diverses ocasions. Expliqui'm si substituir allò que vostès en diuen «barracons» és important o no. Expliqui'm si les grans reformes i ampliacions en vuit hospitals de l'Institut Català de la Salut són importants o no. Expliqui'm si l'atenció prioritària a la gent gran i construir tota una sèrie de residències i de casals cívics és important o no, i expliqui'm si aquelles mesures en benefici de la seguretat dels ciutadans, concretament, que milloren els parcs de bombers, són clarament en benefici dels ciutadans o no. Nosaltres pensem que sí, que tot això és en benefici dels ciutadans.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula l'illustre diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Senyor conseller, GISA, forma part del pressupost de la Generalitat o no? Les obres que vostè ara ha programat estaven en el pressupost que van presentar de GISA, sí o no? No hi estaven, i ara hi estan; per tant, no em faci jocs de paraules. Vostès han incorporat 32.000 milions de pessetes en obres que no estaven en el pressupost.

No ens ha explicat per què aquestes esmenes, aquestes obres, diguem-ne, ara les aproven i en el seu moment no van ser aprovades quan eren esmenes d'altres grups de l'oposició. Jo li puc tornar l'argument al revés: o és que quan vostès ho proposen val la pena i quan ho proposem nosaltres no val la pena? El mateix argument que vostè ha fet servir li puc tornar jo al revés. El que passa és que nosaltres –deixi'm-ho dir així– vam ser els primers a publicar que ens semblava que això volia fer-ho. Perquè, si no, hauré d'entendre, honorable conseller, una altra cosa que vostè no m'ha contestat, que és que això ho tenien a la cartera i no ho van voler fer públic. Per tant, hauríem de concloure que va amagar informació a aquest Parlament. Vostè mateix, les explicacions, senyor conseller, s'han de donar en aquesta cambra. Les explicacions que doni a la premsa em semblen bé, però vostè té la responsabilitat de donar explicacions a aquesta cambra i vostè ha modificat el pressupost sense explicar-ho en aquesta cambra.

I per què ho fa? Deixi'm-li dir, en tot cas, posar..., miri, només dues hipòtesis de treball que, en tot cas, també serveixen per això, no? Una és perquè, evidentment, amb aquest endeutament addicional vostès se situarien a l'any..., se situaran l'any 2000 en 106.000 milions de pessetes d'endeutament total –74.000 que ja hi havia i 32.000 d'ara.

Miri, aquest és el volum més alt d'endeutament dels últims anys pressupostat –dels últims anys–, és a dir, que mentre que els escenaris de convergència econòmica europea en termes reals ens reclamen controlar i

reduir l'endeutament, tenim un govern que fa tot el contrari, que l'endeutament que proposa en el Parlament cada any és més elevat.

Segurament aquesta era una proposta que no era políticament correcta presentar-la en el pressupost inicial, per un govern que vol aparèixer mínimament europeista; i, aleshores, el que van fer és: «La guardem al calaix, guardem 32.000 milions al calaix, posem alguna disposició que ens permeti incrementar l'endeutament després, i ja ho farem després.» Estaríem parlant, en tot cas –ho repeteixo, és una hipòtesi, segurament un judici d'intencions per part meua–, d'una actuació premeditada del Govern, i, si fos així, ens hauríem de preocupar.

Hi hauria una altra explicació que algú ha suscitat en alguns mitjans de comunicació i que, per tant, doncs, si més no també com a hipòtesi, potser va la pena que la contemplem, és que en realitat es tracti d'una promoció interna d'alguns consellers en detriment d'altres. Aquesta seria realment una hipòtesi totalment preocupant, que els criteris de determinades actuacions del Govern es fessin no en funció de les necessitats i de les disponibilitats, sinó de la projecció de determinades imatges més al servei del màrqueting que del conjunt de les necessitats. Seria una hipòtesi –ho repeteixo, no més enllà d'hipòtesi– que, per nosaltres, seria molt preocupant i que ens conduiria al desastre i al malbaratament dels recursos financers.

Segurament, senyor conseller, els ciutadans i ciutadanes de Catalunya no es mereixen que..., o no es mereixerien –parlem en condicional–, no es mereixerien aquest tipus d'actuacions, que el Govern utilitzés recursos públics del conjunt dels ciutadans per a resoldre els seus problemes interns.

Ho repeteixo: això no són més que hipòtesis i, en tot cas, vostè me les pot desmentir i dir-me que no tinc cap prova, i segurament tindrà raó. Però, en tot cas..., tindrà raó en què no tinc cap prova, evidentment; però... –ho repeteixo, ja ho he citat jo mateix que he dit que són hipòtesis que caldria contemplar, i que el temps ens dirà si són hipòtesis que tenen les seves confirmacions o no–, però, si més no, si no són aquestes, doni'm una explicació raonable, honorable conseller; doni al conjunt dels diputats –té l'ocasió de donar-nos– una explicació raonable de per què han fet aquest tipus d'actuació. Però és que, a més a més, no ho havien fet mai. Havien esperat uns quants mesos, alguna vegada, per fer alguna cosa semblant, mai d'aquest import, a més a més; però havien esperat uns quants mesos per fer una actuació d'aquest tipus. Però l'endemà, quatre dies després del pressupost..., és que dóna tota la sensació que hi ha premeditació, dóna tota la sensació que tenen, que ho van fer, que era una estratègia perfectament dissenyada, i si era així –ho repeteixo– vol dir que també formava part d'aquesta estratègia que els diputats i diputades d'aquesta cambra no coneguéssim la veritat, no coneguéssim la veritat de les obres. Ens hauríem estalviat, si més no, fer algunes esmenes, honorable conseller.

Podem portar aquí testimonis de persones que han parlat amb col·legues del Govern i ens dirien: «–Escolti, tal obra? –Sí, està en el pressupost, la farem.» Conegut

meus per diferents raons m'ho pregunten, i dic: «No, això no està en el pressupost.» Vostès envien una llista exhaustiva de les obres que estan previstes en el pressupost i dic: «No, no està prevista. –Que sí que el conseller m'ho ha dit, que segur que el conseller ho sap més bé que tu. –Escolta'm, el conseller deu saber el seu, evidentment, té la seva programació, però a la llista no hi és.» Ai las!, les obres han sortit després, les obres han sortit en aquesta relació complementària. I li estic parlant de comentaris del conseller de setmanes abans de l'aprovació del pressupost. Jo vaig dir: «Home! Ja ho sabrem. Presentarem una esmena en aquesta obra i veurem si és veritat o no.» L'esmena va ser rebutjada, però després l'esmena ha sortit en el programa addicional.

Senyor conseller, benefici dels ciutadans és fer aquestes obres, jo això no li ho negaré; però benefici dels ciutadans, i a llarg termini molt més important, és, també, administrar bé els recursos. I vostès amb actuacions com aquestes no administren bé els recursos de la Generalitat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Carnicer. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller senyor Artur Mas.

El conseller d'Economia, Finances i Planificació

Sí, gràcies, senyor president. Senyor Martí Carnicer, jo lamento una mica que vostè segueixi insistint en la mateixa línia, perquè una cosa és que a vostè no el convencin aquestes explicacions i una altra cosa és que no es donin.

Evidentment, a vostè no li agrada el que jo li dic o no l'acaba de convèncer, i, per tant, té tot el dret de dir que rebutja les meves explicacions o que les considera insuficients, no? Però jo ja li ho he intentat explicar. El que passa és que vostè ha de tenir un mínim de voluntat, també, de voler-ho entendre. I em dóna la sensació que no la té, perquè ve aquí amb una posició molt predeterminada i que no està disposat tampoc a canviar sota cap concepte. I, per tant, em dóna la impressió que per molt que jo m'hi esforci tampoc el convenceré en absolut. Però la cosa és tan evident com el que segueix: és que és el Govern que té aquestes facultats.

Vostè es pensa que cada vegada que el Govern altera el pla econòmic i financer de GISA canviant la relació d'obres ho sotmet a l'aprovació del Parlament? No. I sap per què no? Perquè no és facultat del Parlament. Per què hem de portar al Parlament allò que no és facultat del Parlament? En base a què vostè ens demana que el Parlament autoritzi coses que no són facultat seva i que són responsabilitats estrictament del Govern?

Escolti, ens fem un tip d'alterar els programes d'inversió, perquè les prioritats canvien moltes vegades sobre la marxa, perquè hi han obres d'emergència, perquè hi ha un determinat projecte que estava mig encetat i que s'ha d'acabar de rematar, i que el Govern en un moment determinat ho fa. Tot això no necessita ni tan sols la consulta en el Parlament. I això no és transgredir

absolutament res, és utilitzar els mecanismes ordinaris que té un govern, per què ens els discuteix? Són aquests els mecanismes que hem utilitzat i cap altre.

Per tant, jo tinc la sensació que darrere de la seva interpellació no hi ha només una voluntat de conèixer com ha anat tot això, perquè jo li ho explico, sinó que el que hi ha és alguna altra cosa. Hi deu haver alguna altra cosa, no? I no acabo d'entendre exactament quina és aquesta cosa que hi ha.

Vostè ens reclama que eren les esmenes de l'oposició les que havien de ser ateses. Doncs, miri, senyor Martí Carnicer, no necessàriament –no necessàriament. Perquè estar a l'oposició comporta això, comporta perdre esmenes. I no donar suport a un pressupost comporta perdre esmenes, i presentar esmenes a la totalitat de «tot» el pressupost comporta, també, perdre esmenes. I això no és culpa del Govern. Això, en tot cas, pot ser –això, en tot cas, pot ser–, també, una mica culpa seva, m'imagino –m'ho imagino.

Ara, dit això, vostè ens diu que no controlem la despesa pública i no m'explica el perquè. Perquè jo li insisteixo en el mateix concepte: el que ha fet el Govern és utilitzar un marge de maniobra que li dona la Llei de pressupostos aprovada pel Parlament. Vostè em dirà: «Jo no hi estava d'acord amb aquesta Llei.» Correcte. Vostè la va votar en contra. Correcte. Escolti'm, això no ho hem pogut evitar nosaltres. Vostè i el seu Grup l'han votada en contra. Però això no vol dir que la Llei no estigui en vigor. La Llei es va aprovar, està publicada en el *Diari Oficial* i el Govern la compleix i utilitza els marges de maniobra que li dona aquesta mateixa Llei.

I, si m'ho permet, prefereixo no fer massa cas de la seva última observació, no? Perquè això de construir castells en l'aire no sé si és massa apropiat quan es parla de recursos econòmics i d'endeutament i de totes aquestes coses. Vostè ens diu que no controlem l'endeutament. Escolti'm, li insisteixo que els sostres d'endeutament s'aproven en la Llei de pressupostos. Per

tant, no m'ho digui això. Vostè pot dir-me, com sempre diu, que considera que tenim un endeutament excessiu. Escolti'm, aquesta és la seva opinió, doncs, és la seva. Jo aquesta la puc entendre, formulada per vostès. Ara, no em digui que no controlem els nivells d'endeutament com a conseqüència de fer uns encàrrecs a una sèrie d'empreses públiques de la Generalitat de Catalunya sota l'autorització de la Llei de pressupostos del Parlament de Catalunya. No té res a veure una cosa amb l'altra. Vostè pot criticar la política d'endeutament general, però no la seva aplicació concreta en un cas en què el Govern tenia tot el marge per poder prendre aquesta decisió.

I quan li dic que preferiria no fer cas d'aquesta última observació és perquè, escolti'm, em sembla que ficar-se a la casa dels altres no és el més idoni, perquè posats a ficar-se uns a les cases dels altres, imagini's els motius que nosaltres tindríem per ficar-nos a casa seva. I quan dic a casa seva, en aquest cas, vull dir en el Partit Socialista. Oi que no ho fem –oi que no ho fem? Oi que no ens dediquem a valorar si aquest té més protagonisme o que aquell en té menys, si aquest assumeix ser portaveu, si aquell no ho fa tant, si aquest passa això o aquell... Oi que no ho fem, això? Doncs, jo li prego que vostè tingui exactament –no més, però exactament– el mateix respecte que nosaltres tenim per la seva formació política quan nosaltres lliurement decidim com fem les coses, que aquesta és responsabilitat nostra. (*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyores i senyors diputats, amb això hem exhaurit l'ordre del dia, per avui.

Se suspèn la sessió fins demà, a les deu del matí.

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre i vuit minuts.